XII. évfolyam, 6. szám
1956 február 9.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

FARSANG

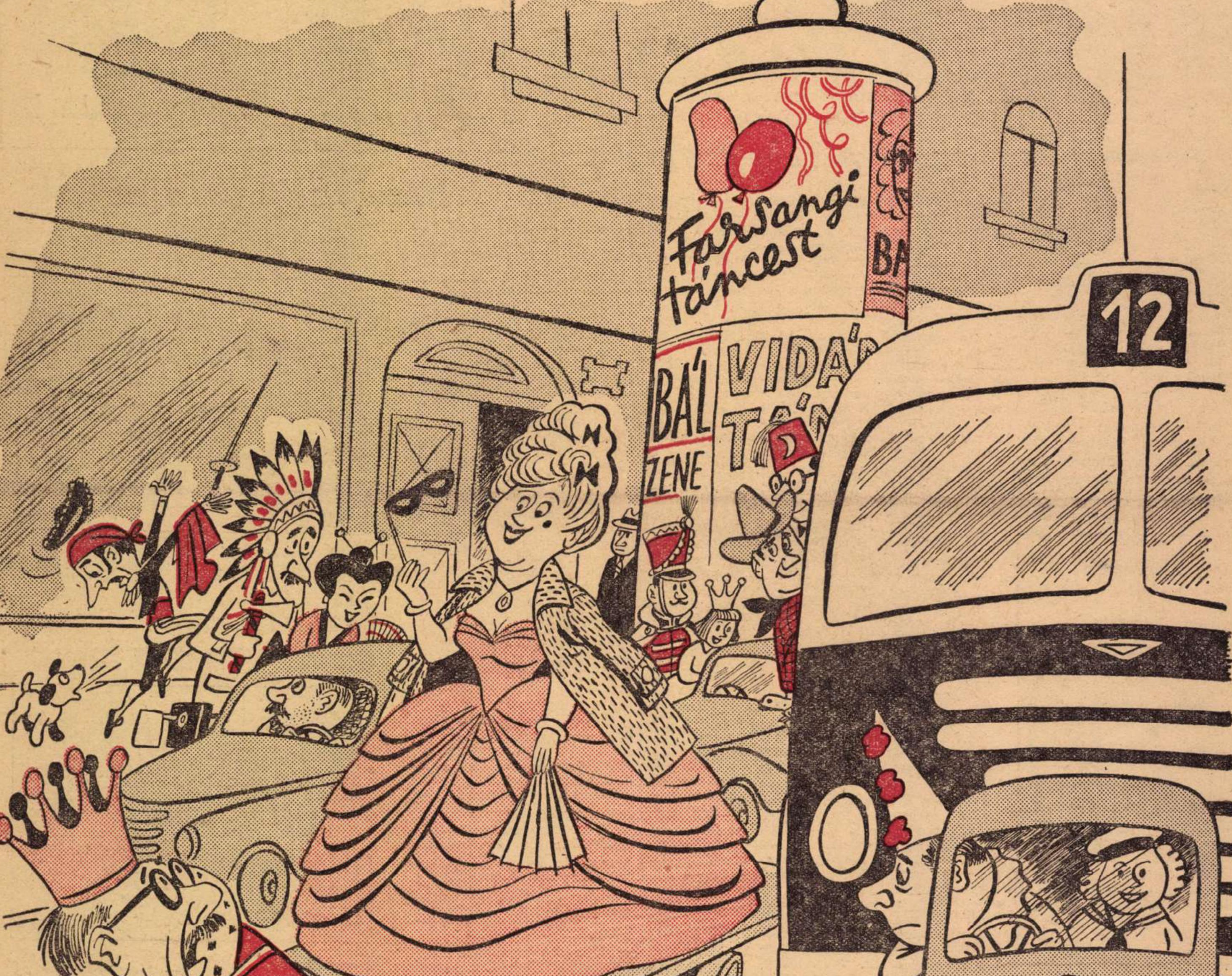
Farsangi táncest
BA
BÁL
ZENE
VIDÁ
TÁ
12
vàmai

— Látod Annuska, ha nem ragaszkodtál volna a krinolinhoz, befértünk volna egy taxiba...

Külpolitikai helyzetkép

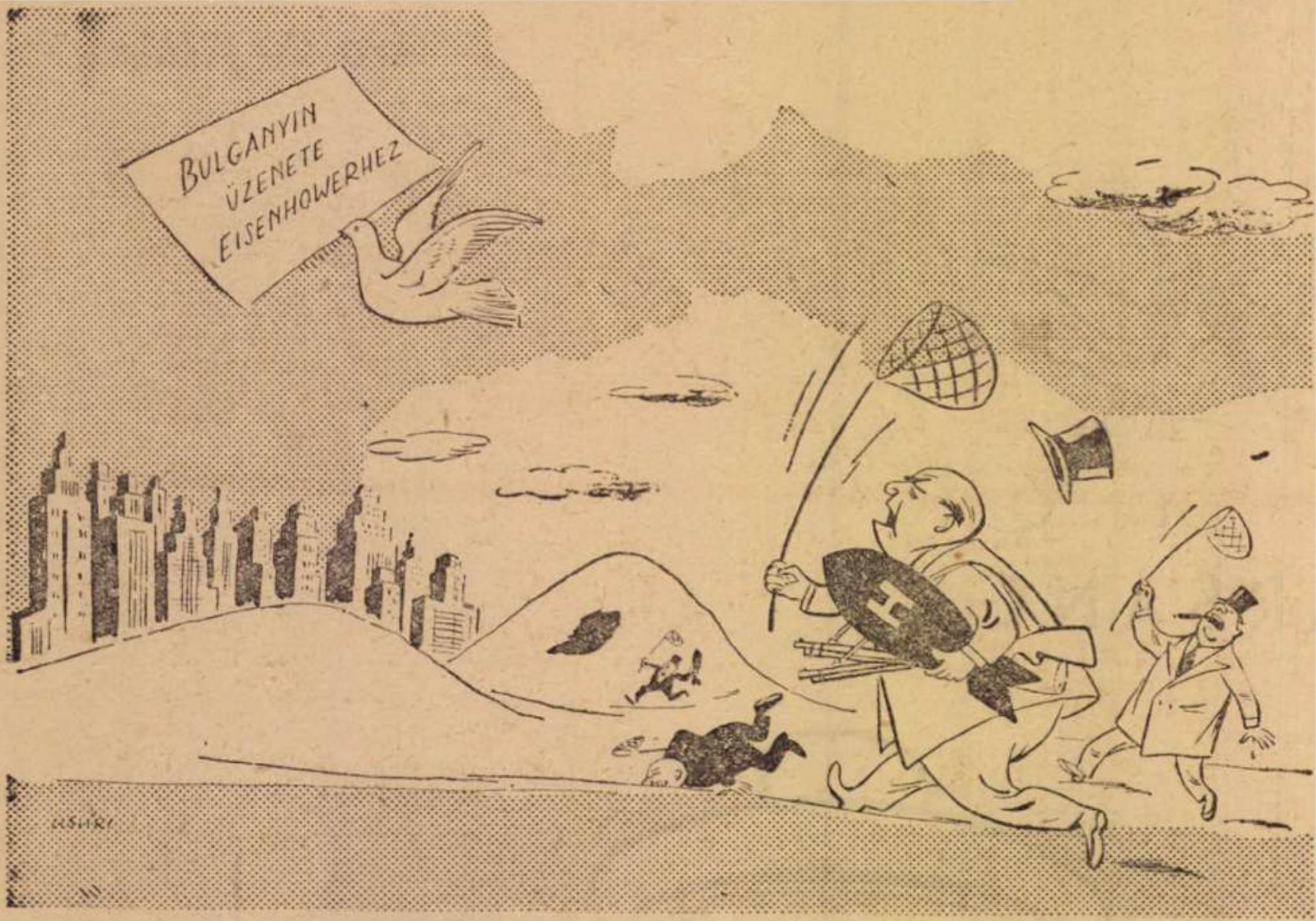

Fegyvergyáros: „Hamar a madarat, el kell venni tőle!"

Egy hír – egy vicc

A TAPOLCAI VASÚTVONAL EGY RÉSZÉT A BALATON MEDRÉN VEZETIK ÁT

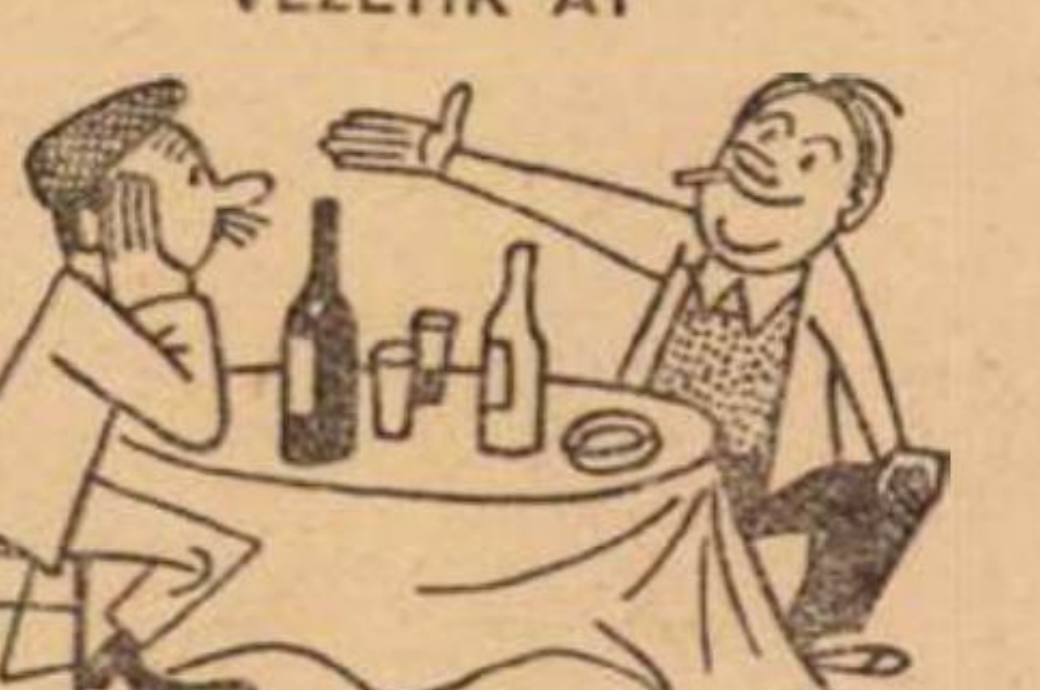

— Hallottam egy jó vasutasnótát!

— Battonyára befutott a gyorsvonat?

— Nem. Hullámzó Balaton tetején...

NAGY SIKERE VAN A KÖRHINTA CÍMŰ ÚJ MAGYAR FILMNEK

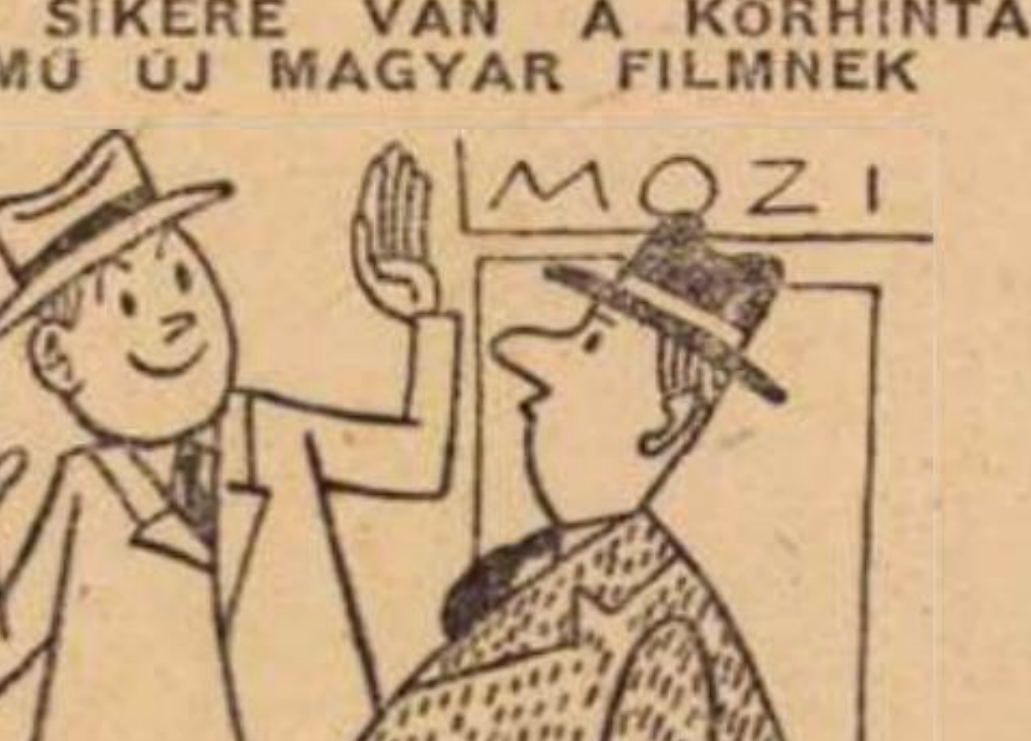

— Milyen a Körhinta?

— Szédületes...

PRÓBAFAGYASZTÁS AZ ÚJ MILLENNÁRIS MŰJÉGPÁLYÁN

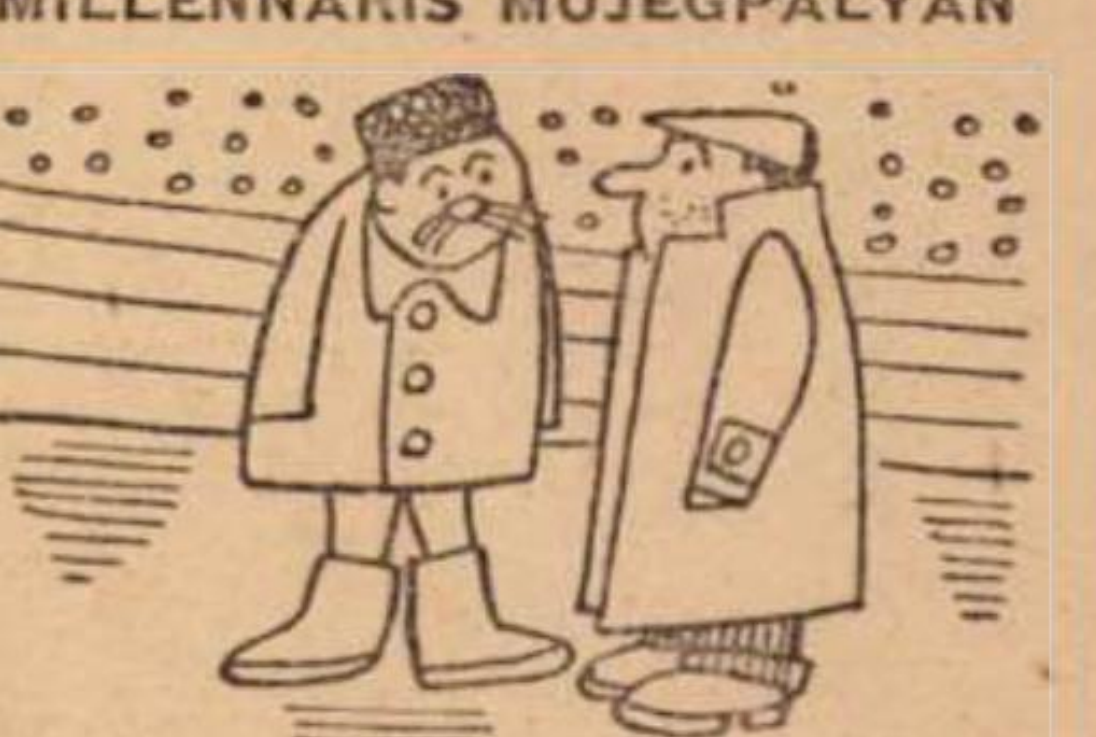

— Sikerült a próbafagyasztás?

— Meghiszem azt! Nem is volt szükség a gépekre...

MAGYARORSZÁGON ELŐSZÖR: SŰRÍTETT TEJET GYÁRTANAK A KECSKEMÉTI KONZERVGYÁRBAN

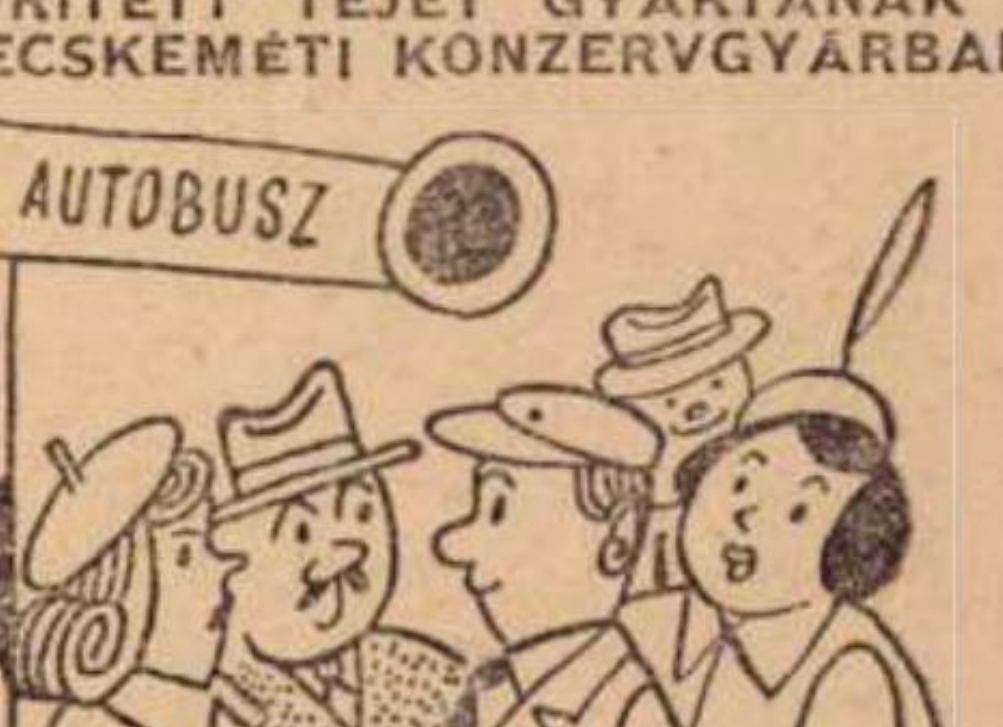

— Mit szólsz hozzá? Már sűrítik a tejet!

— Nagyon helyes! De a hatos autóbuszjáratot se ártana sűríteni...

Felelősségtudat

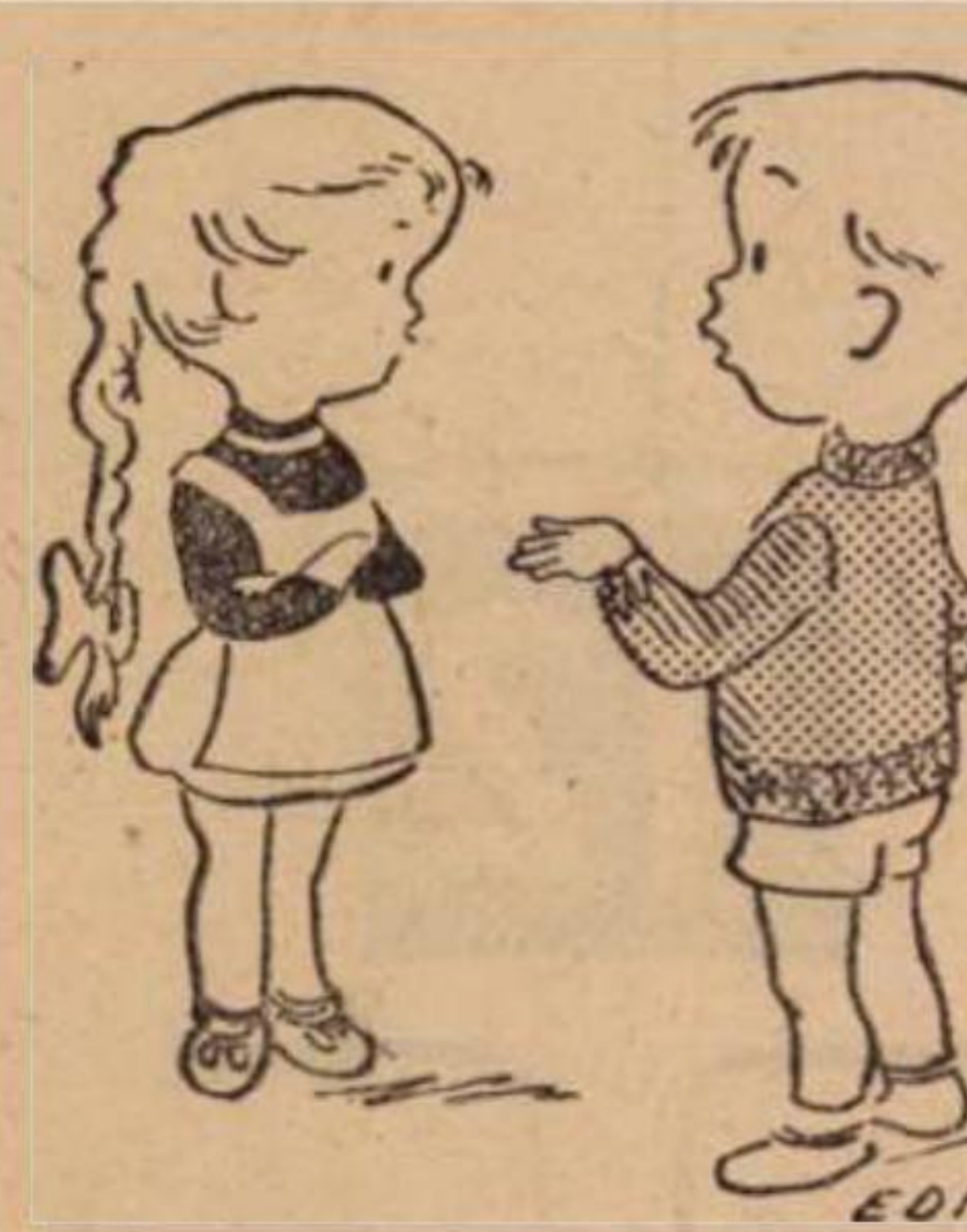

— Egyelőre várnunk kell! Olyan kicsi a zsebpénzem, hogy cukorra is alig telik, nemhogy családalapításra...

Pesti pillanatkép

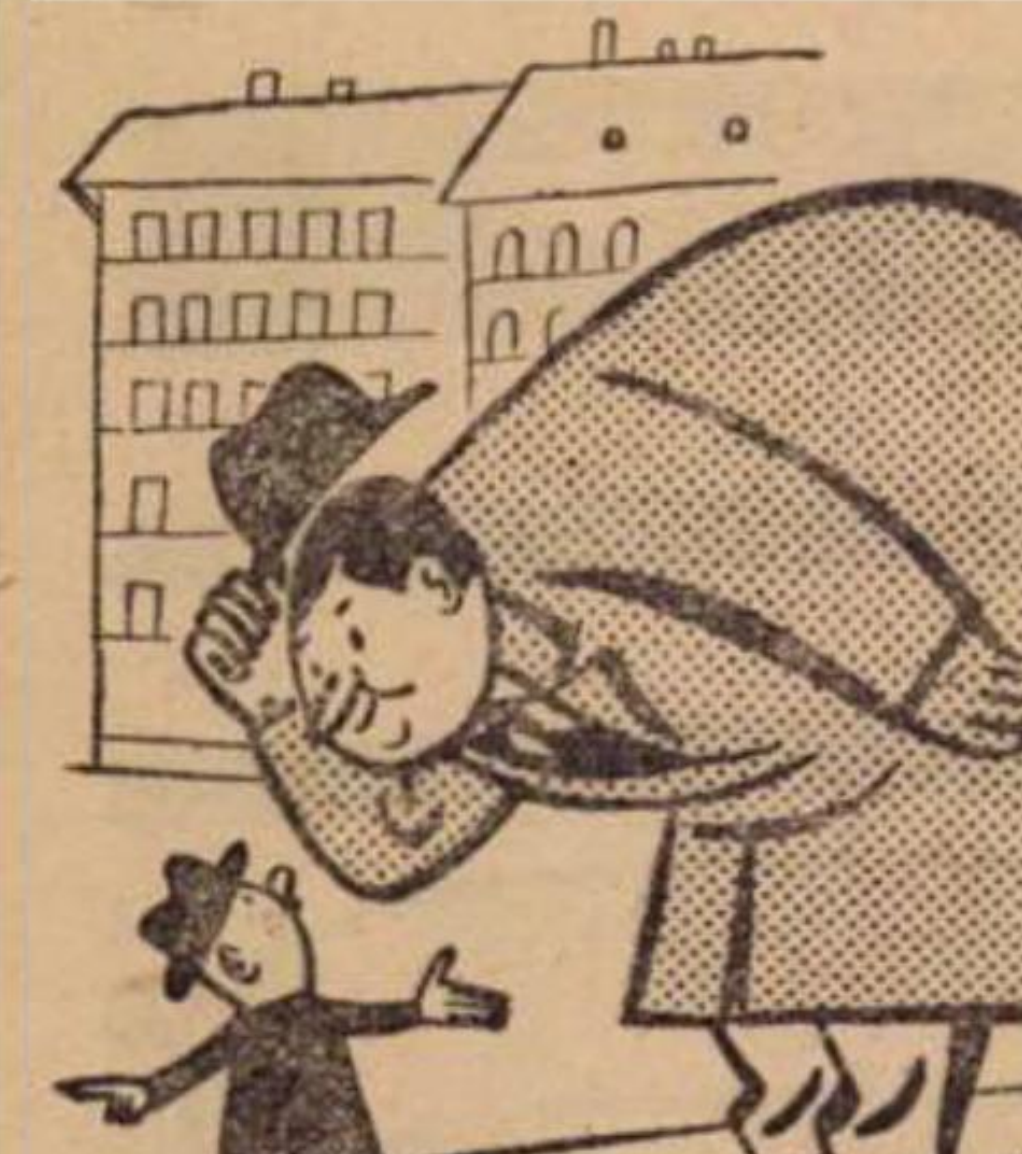

— Nem tudja, merre van a Különleges Méretek Áruháza?

— Tessék velem jönni! Én is oda megyek!

Ha a technika így fejlődik tovább

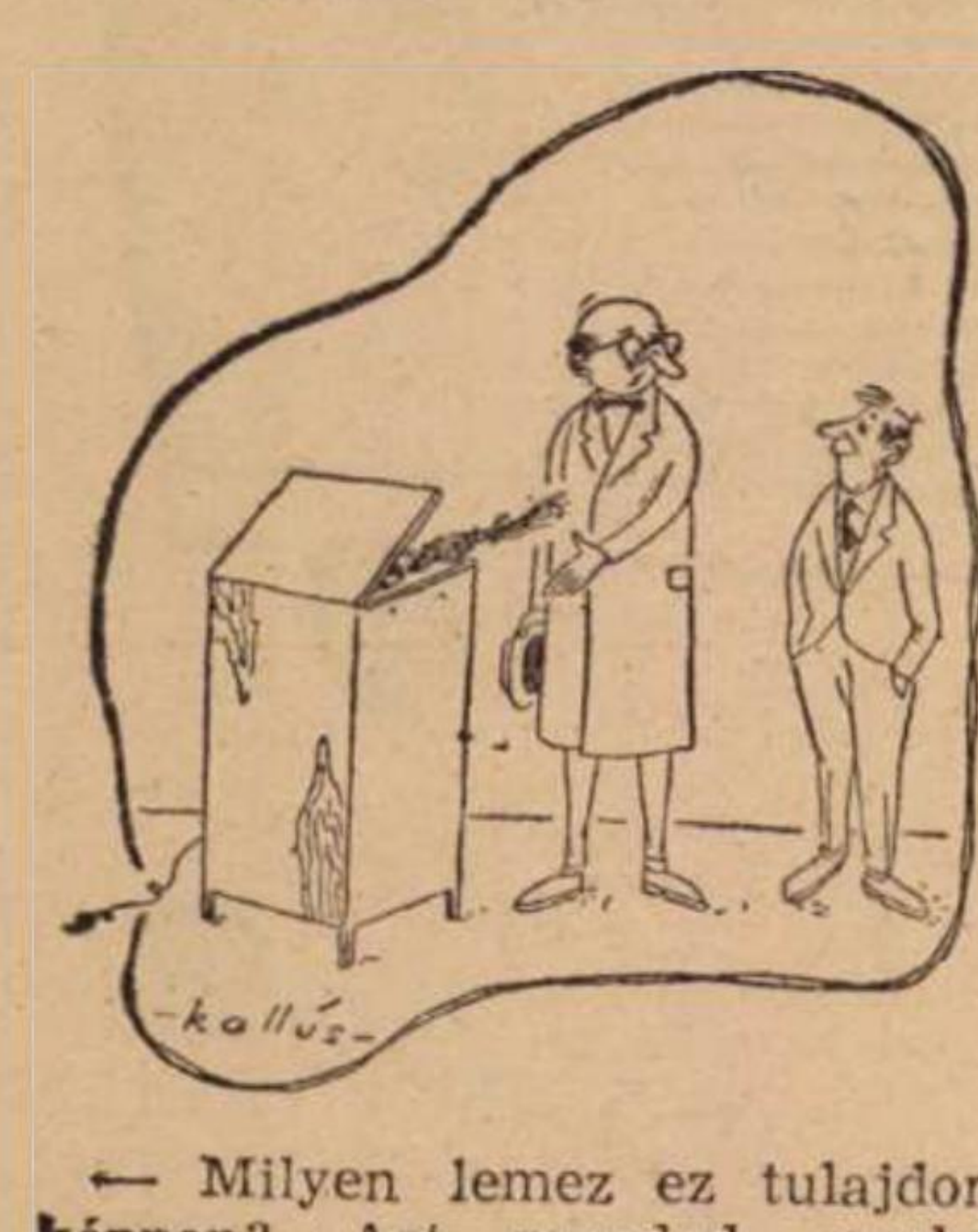

— Milyen lemez ez tulajdonképpen? Azt mondod, eredeti Caruso és végig magyarul énekel...

— Szinkronlemez!

A világ közepe

Szoroknyai Rezső, a „Talpra magyar" Cipőjavító KTSZ könyvelője már régóta tudta, hogy a világ körülötte forog. Egyszerű megfigyelések vezették rá őt erre a fontos felfedezésre. Ha például strandra akart menni, s aznap melegen sütött a nap, nem győzte dicsérni az időjárás kedvességét, hiszen nyilvánvaló, hogy neki, az ő kedvéért sütött ki a nap erre az alkalomra. A személye iránti előzékenységet tudatosan méltányolta, amikor a villamos éppen a kellő időben érkezett a megállóhoz, vagy ha a síkos járdán az az ismerőse ficamította ki a bokáját, aki legutóbb rosszindulatú megjegyzést tett rá. Nemegyszer előfordult már, hogy avatatlanok számára érthetetlen módon éppen akkor nyert a békekölcsönsorsoláson, amikor pénzre volt szüksége.

Helytelen és igazságtalan lenne természetesen azt hinni, hogy Szoroknyai Rezsőt elbizakodottá tette kivételes helyzete. Korántsem! Sőt, néha talán nem is bánta volna, ha valaki más kerül a világegyetem középpontjába. Nagy ott a felelősség, az ember állandóan szem előtt van. Nem jó dolog az. Sok hátránnyal is jár, nemcsak előnnyel. Időnként ugyanis minden összefog ellene. A múltkorjában új kalapot vett, gyanútlanul elindult hazulról, s mi történt? Rejtélyes hatalmak valami miatt megorroltak rá, meleg afrikai légtömegekkel kiszorították hazánk légteréből az izlandi anticiklont, s olyan zápor zúdult Szoroknyaira, hogy a kalapja egyszerűen tönkresilányult. Ő persze tudta, honnan fúj a szél. Érezte, sőt hallotta a sötét fohászt:

Segítsetek, ti elemek,
A Szoroknyait áztatni meg!

És elkeseredetten fel is sóhajtott:

— No persze, új kalapom van, esik az eső.

Hozzátehetnénk, hogy ez a sokszor módfelett terhes személyi fontosság örökletes volt a Szoroknyai-családban. Id. Szoroknyai Rezsőnek például 1914. június 28-án jegye volt a pesti Népszínházba, de mivel azon a napon ölték meg Ferenc Ferdinándot és feleségét, az országos gyász miatt elmaradtak az előadások. Az apa egy cseppet sem meglepetten jelentette ki:

— Na ja, majd éppen akkor nem gyilkolják meg a trónörököst, amikor nekem színházjegyem van.

Szoroknyai Rezső különben sok tekintetben hasonlított azokhoz a közönséges halandókhoz, akiknek sorsát, életét, boldogságát gyakran döntő módon befolyásolta. Hogy csak egy példát említsünk, sok más férfitársához hasonlóan, ő sem szeretett látogatóba menni, nyilvánvaló önzésből, kényelmeskedésből, eléggé el nem ítélhető individualizmusból. A világegyetemben persze a kollektív erők játsszák a főszerepet, mint az alábbi esetből is kiderül.

Ugy kezdődött a dolog, hogy Szoroknyainé meg akarta látogatni Toronyiékat, természetesen együtt, már régen nem voltak náluk, pedig megígérték, nem lehet őket megsérteni, hányszor lemondtak már, még nem is látták a gyereket stb., stb. Szoroknyai a nyílt logika és a rejtett cselszövés ezernyi fegyverével igyekezett elhárítani a számára terhes kötelezettséget. Végül sarokbaszorítva — aki időt nyer, életet nyer! — elodázta a döntést. Ezt mondta ugyanis:

— Mit tudom én, mi lesz jövő vasárnapig!

— Mi lenne? — kérdezte a felesége ellenségesen.

— Mit tudom én! Felrobban a Nap! — vágta ki Szoroknyai, mert már komolyan mérges volt.

— Hát akkor nem megyünk el! — zárta le a vitát az asszony, hasonlóképpen ingerülten.

Elkövetkezett a tervezett látogatás napja. Szoroknyai szótlanul öltözködött, olyan mártír arckifejezéssel, amilyenre számos példa van a korai kereszténység történetében. Aztán szépen elmentek Toronyiékhoz, társalogtak és kacagtak, ettek süteményt és almát, megcsodálták a gyereket, beszélgettek az emberi unalom legvégső határáig, majd többszöri kísérlet után hazaindultak. Az utcán az asszony színtelen hangon jegyezte meg:

— Nem robbant fel a Nap.

Szoroknyai rosszkedvűen legyintett.

— Ez is csak velem fordulhat elő.

Feleki László

Három rajz az exportról

Kevés a gyári raktár

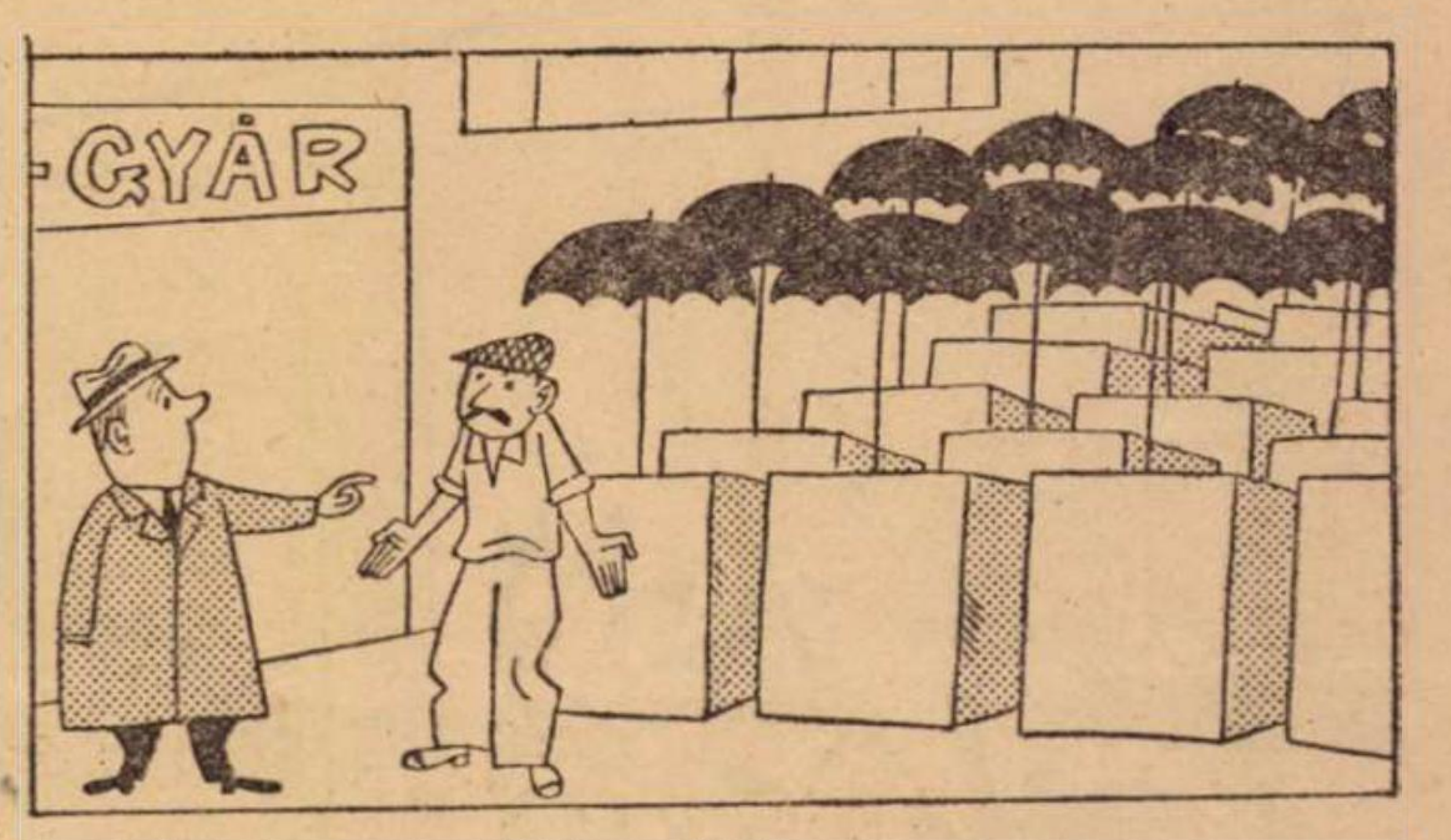

— Furcsán csomagolják az árut!

— Mit csináljunk? Valahogy meg kell védeni a rossz időjárástól...

Kellemetlen meglepetés

Hanyagság miatt többször előfordul, hogy rossz irányba utazik az áru.

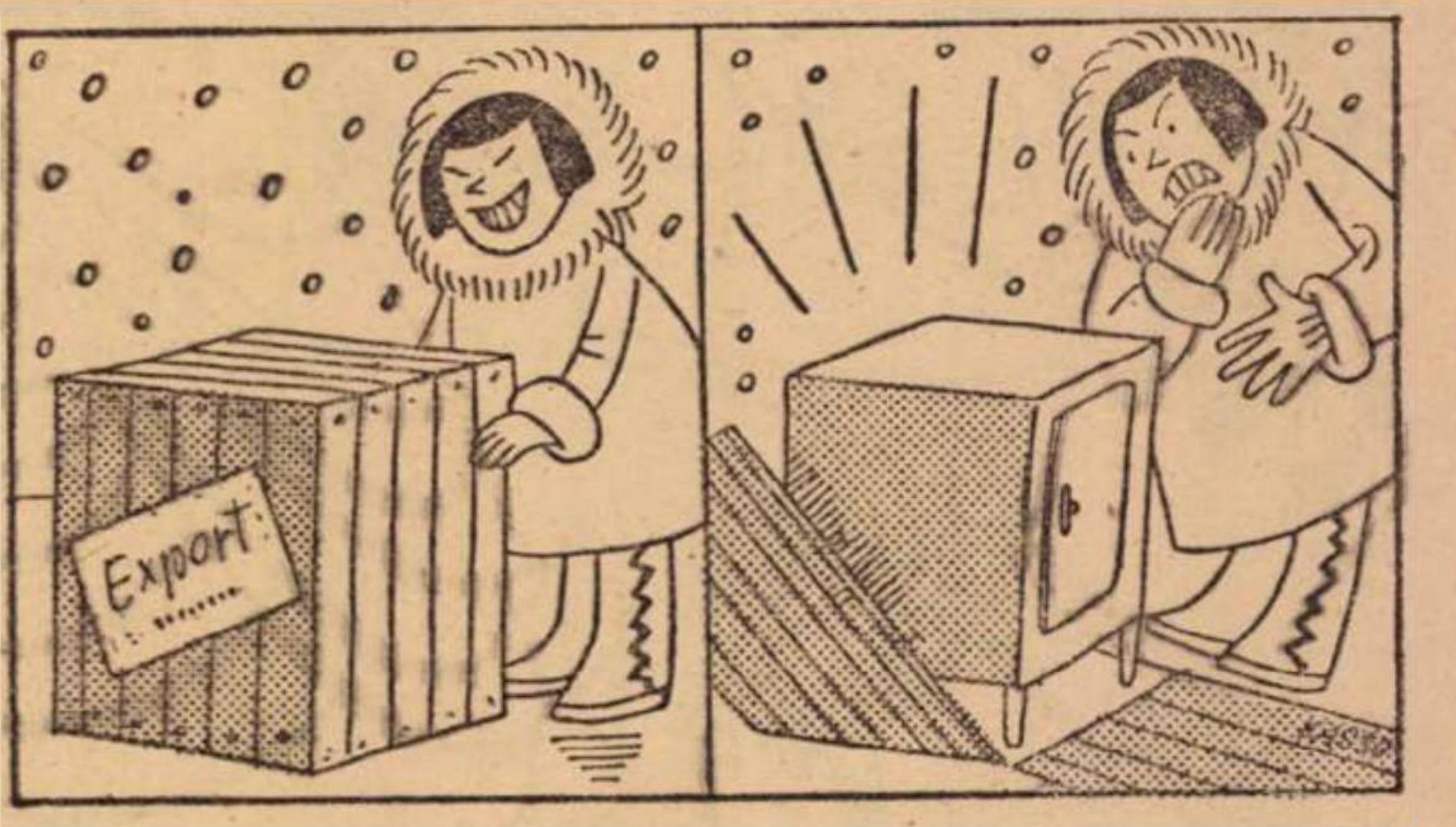

— Végre itt vannak a jó, meleg bundák!

— Jégszekrény!

Javaslatunk a negyedévi hajrá megkönnyítésére

Egyes gyárak, ha lemaradtak a termelésben, késésüket a szállítóknál akarják behozni.

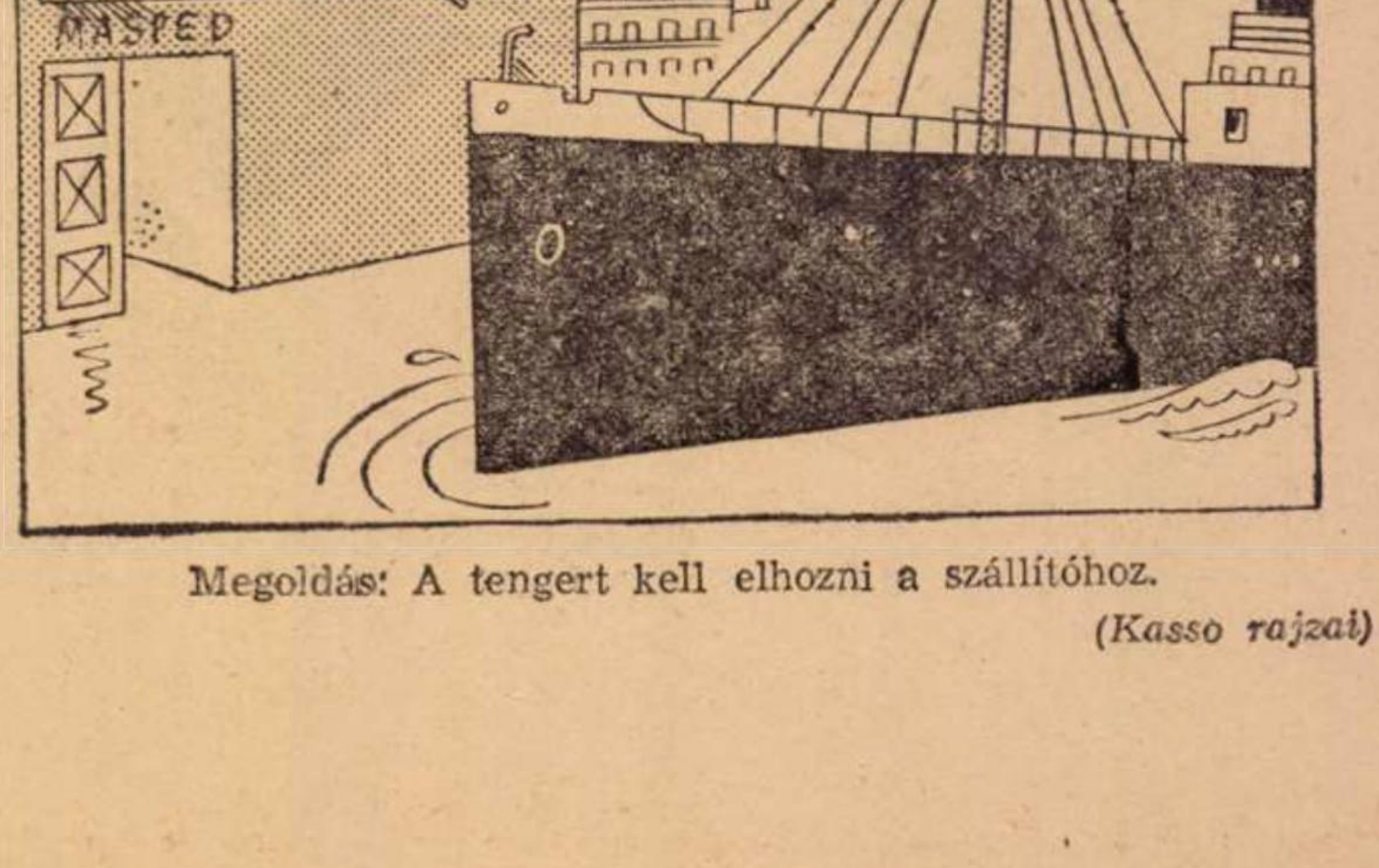

Megoldás: A tengert kell elhozni a szállítóhoz.

(Kasso rajzai)

Ketten beszélnek...

— Akár hiszi, akár nem, ha arra gondolok, hogy azelőtt milyen jó zsíros marhahúsokat lehetett kapni, könny szökik a szemembe. Evett maga már rostélyost, zsíros marhahúsból?

— *Természetesen.*

— Persze annak idején.

— *Természetesen.*

— És milyen volt? Ugye fölséges?

— *Természetesen.*

— Bizony manapság csak sovány marhahúst lehet kapni. Pedig ha van valami, ami igazán finom, az a rostélyos, zsíros marhahúsból. Sok pirított hagymával.

— *Természetesen.*

— A nagyobbik fiam a Mecsekben üdül egy hete. Azt írja, hogy remek a koszt. Ennek a mai generációnak már nem is hiányzik az a jó zsíros marhahús. Tudja, amiből úgy köröskörül csöpög a zsír, amikor az ember belevág.

— *Természetesen.*

— Olvasgatom a múltkor a második ötéves tervről a cikket. Nagy dolog az kérem, ahogyan az el van képzelve. Ipar, kultúra, mezőgazdaság, állattenyésztés. Na, mondom magamban, lesz-e a második ötéves terv végére az a finom zsíros marhahús, tudja az a rostélyosnak való. Mert vannak kérem gyomoremberek, akiket csak a koszt érdekel. De rendes ember az ötéves tervvel is foglalkozik.

— *Természetesen.*

— Én bizony minden iránt érdeklődöm, de jaj ám! Hanem hallja, a világpolitikai helyzet sem unalmas mostanság! Igaz-e?

— *Természetesen.*

— Mert a népek kérem nem akarnak háborút, mondja, hogy én mondtam. Az a pár iparmágnás hiába akar, ha egyszer a népek nem akarnak. A béke ügye győzni fog, megindul kérem az egészséges fejlődés szerte a világon, akkor aztán lesz az a jó zsíros marhahús, mert a rostélyos csak abból jó. Abból én egy kilót is bevágok vacsorára. Jó sok mustárral.

— *Természetesen.*

— Csak röhögök kérem. Éppen most tizenegy éve, hogy ültünk a pincében az asszonnyal napokon át. Akkor volt Budán az ostrom, amúgy istenigazában. No asszony, mondom, én sem eszek többé rostélyost zsíros marhahúsból. Mert csak úgy zuhogtak a bombák. Vége lett az ostromnak, kijöttünk, de jó zsíros marhahúst azóta se láttam. Így aztán a pincében igazam is volt, meg nem is. Ilyen az élet.

— *Természetesen.*

— Hát így. Most már csak az a fontos, hogy ember az embert megértse, erősödjék a munkás-paraszt szövetség, diadalmaskodjék a gyarmati népek szabadságvágya és a Vatikán is békejobbot nyújtson végre a kommunizmusnak. Akkor aztán megint lehet majd kapni azt a finom zsíros marhahúst, aminek a széliből csak úgy csöpög a zsír, ha kisütik. Érti ugye?

— *Természetesen.*

— Hát én itt le is szállok. Jól eltelik az idő, ha az ember eldiskurál közben. De hát vár az asszony otthon. Rostélyost csinált vacsorára. Jó zsíros marhahúsból. Az ördög tudja honnan szerezte. No isten áldja!

— *Természetesen.*

Tabi László

Aminek nem szabadna lennie

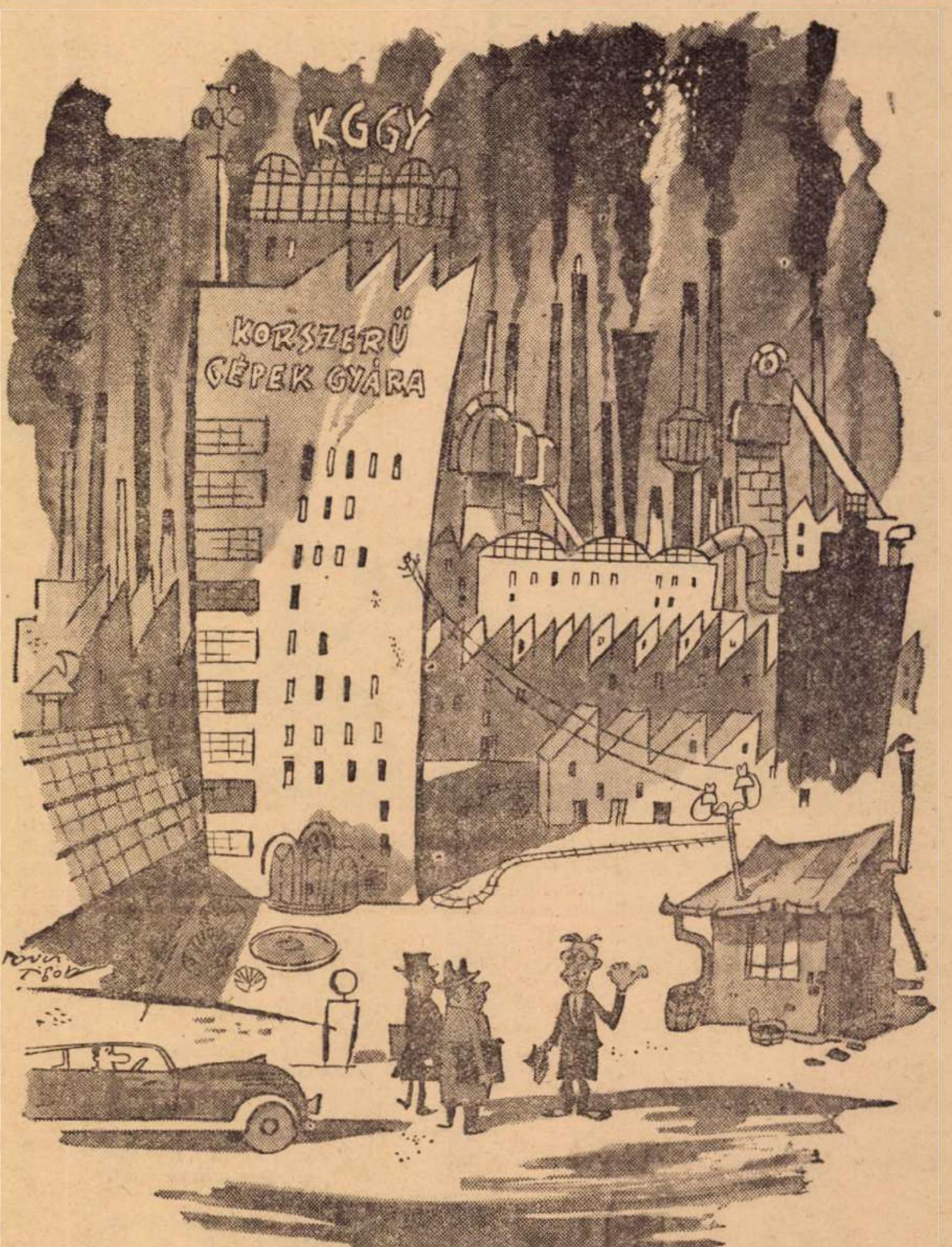

— Igazán hatalmas gyártelep, gratulálunk! Most még szeretném látni a gyári laboratóriumot is...

— Ez az kérem... Ó, ez is sokat fejlődött, éppen most vezettük be a villanyvilágítást...

(Toncz Tibor rajza)

Ha önkiszolgáló italbolt nyílna

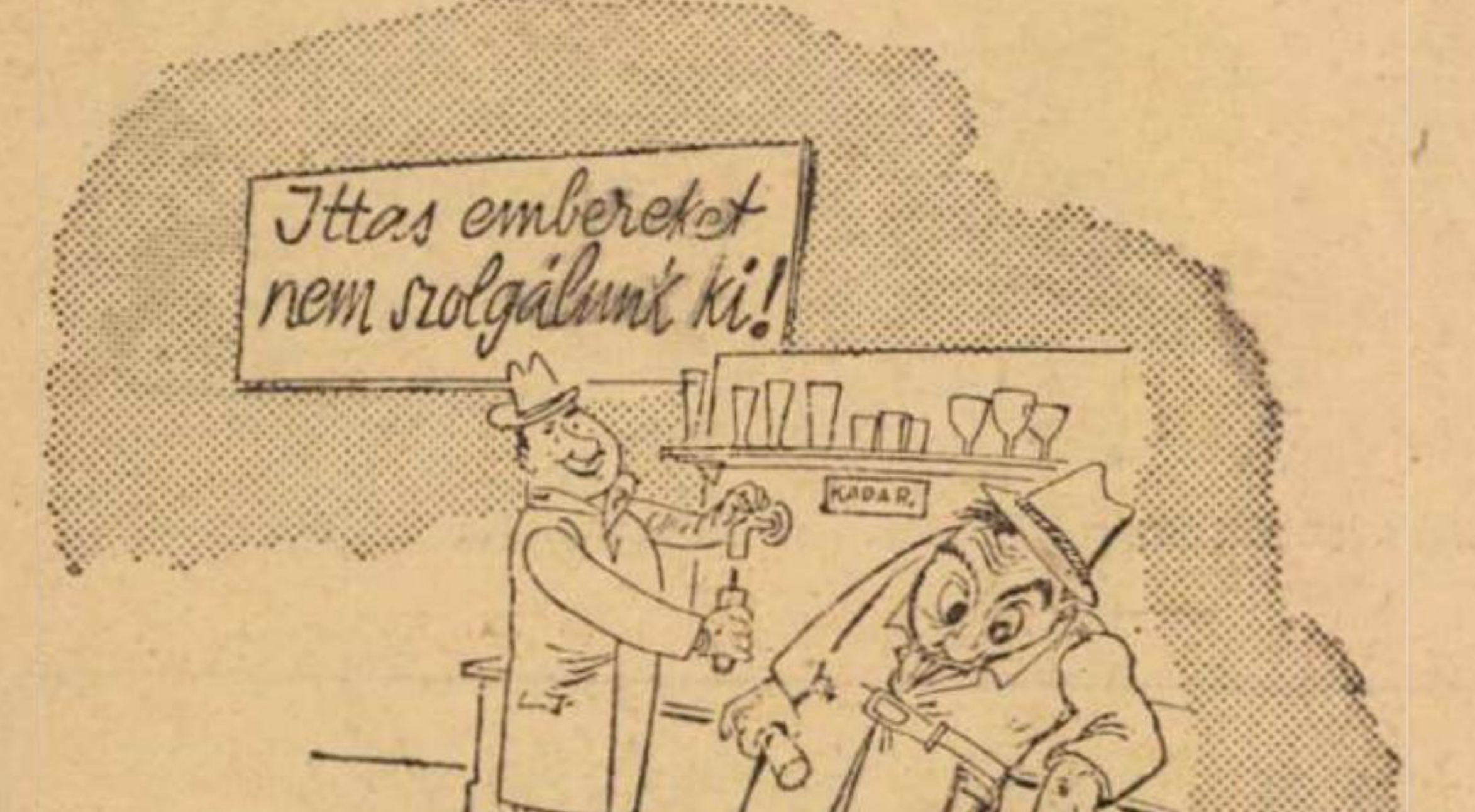
Ittas embereket nem szolgálunk ki!
KÁDÁR

— Miért nem iszol?

— Sajnos, már nem szolgálhatom ki magamat!

Aggodalmas vevő

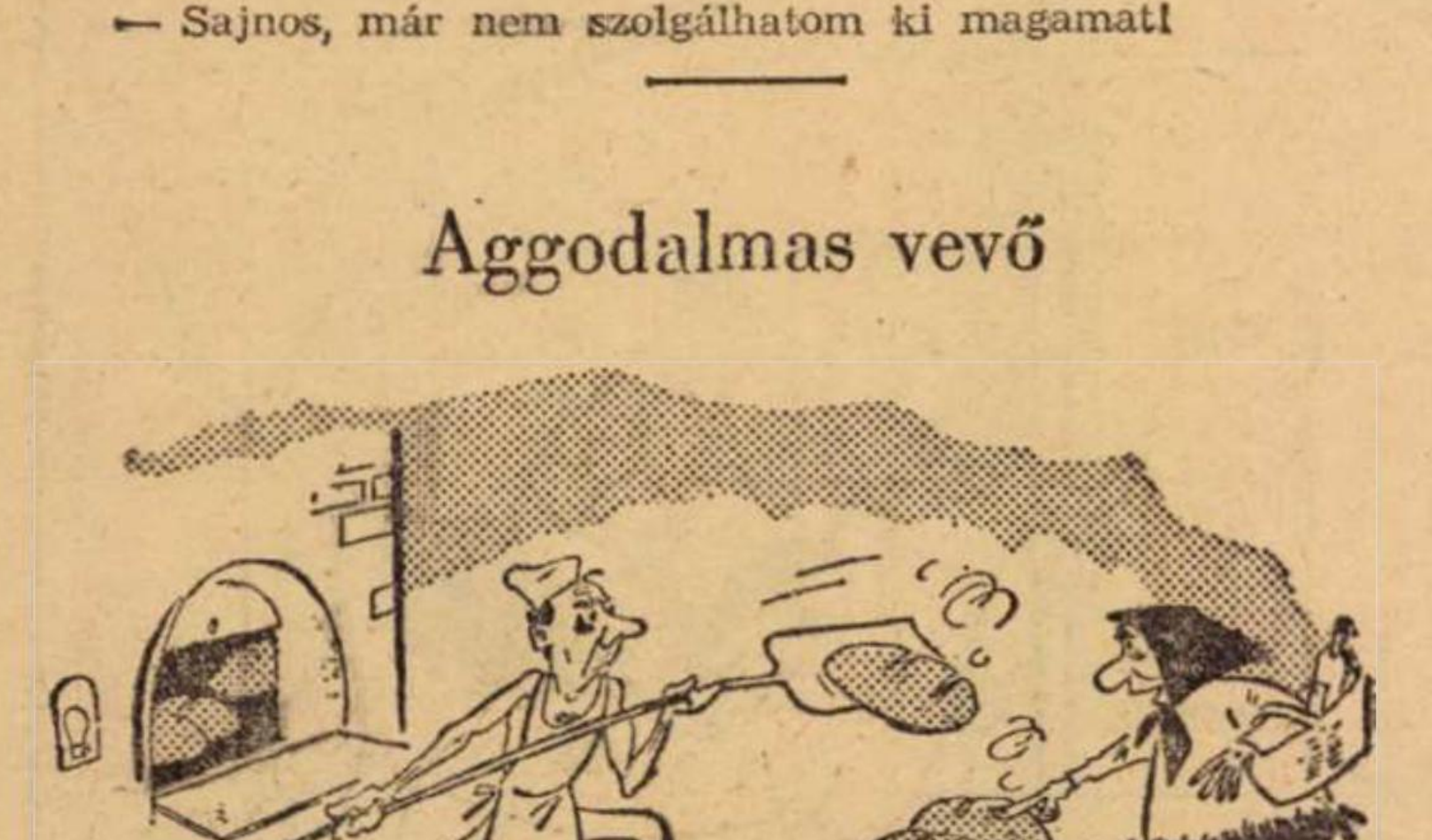

— Mondja, lelkem, friss ez a kenyér?

Gádor Béla:

Kutya és gazdája

Sokszor hallottam már, hogy bizonyos idő múltán a kutya hasonlítani kezd gazdájához. Egyes kutya-teoretikusok szerint a gazda az, aki a kutyájára kezd hasonlítani, de végeredményben mindegy. Fő az, hogy hasonlítanak egymáshoz.

Megfigyelésem szerint ez a hasonlóság nemcsak lelkiekre, hanem külsőségekre is vonatkozik. Az én Asztra kutyámnak például egyre gondterheltebb, keservesebb az arca, néha órákig üldögél egy sarokban eltűnődve, összeráncolt homlokkal, mint aki azt mondja: filmet írjak-e, vagy színdarabot? A testi fájdalomra is egyforma érzékenyek vagyunk. Ha Asztrának a lábára lépnek, percekig nyüszít, éppúgy, mint én, ha megégetem az ujjamat. Az orvosságot viszont — érdekes — nagyon könnyen vesszük be. Mindkettőnknek krónikus gyomorhurutunk van. Reggelenként Asztra is, én is egy-egy deci Salvus-vizet iszunk, minden különösebb tiltakozás nélkül.

De vannak jellemünknek mélyebben fekvő megegyezései is. Ilyen a konokságunk. Mind a ketten elég intelligens emberek vagyunk, de én pl. az istennek sem vagyok hajlandó megtanulni mosogatni. Asztra pedig nem tanulja meg a mutogatást. Ha cukrot akar enni és én az ujjammal mutatom, hogy a nachtkasznin van a cukor, Asztra sohasem a nachtkasznit nézi, hanem az ujjam hegyét. És ha már elkékülve a dühtől, abbahagyom a hiábavaló kísérletet, ő nyugodtan odasétál az éjjeli szekrényhez és elveszi a cukrot. Ugyanis tudja, hogy ott a cukor, de mutogatni nem hagy magának.

Abban is megegyezünk, hogy mindkettőnknek jól fejlett drámai érzékünk van. Ha társaság van nálunk, Asztra egy darabig bent van és figyel. Várja, hátha lesz valami drámai cselekmény: mondjuk megkínálják süteménnyel, vagy esetleg elkezdünk veszekedni és egymás torkának esünk. Ha látja, hogy csak unalmas locsogás folyik, sértődötten elvonul a másik szobába és lefekszik. Körülbelül egyszerre szoktunk elaludni: ő kint, én bent a társaság közepén.

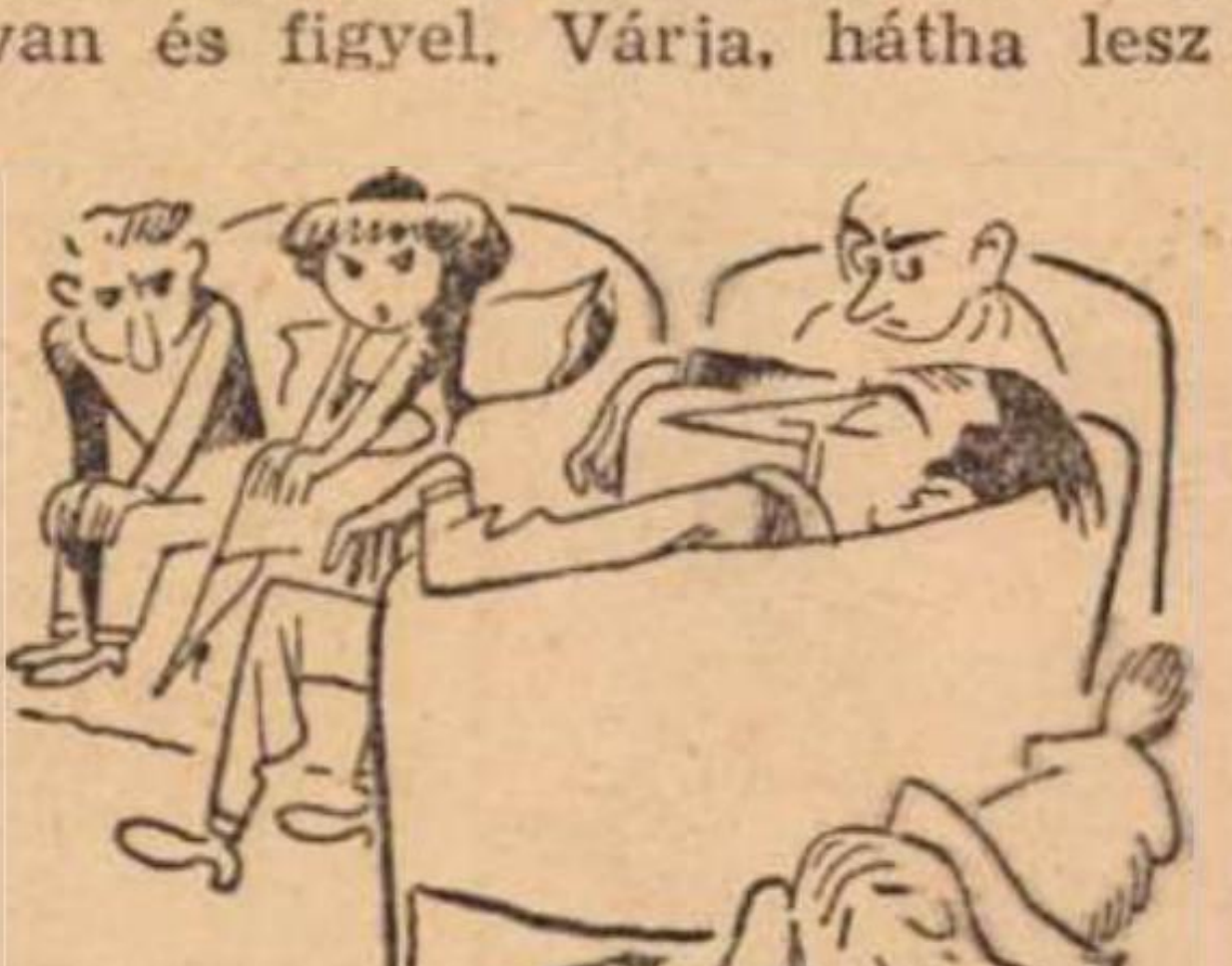

Asztra drámai képzelőereje másképpen is megnyilvánul. Ha nyaralunk, időnkint elúnja magát és ilyenkor képzelt veszélyeket teremt szórakoztatásunkra. Hirtelen felpattan fektéből és mindent felborítva útjában, rohan, bömbölve rohan a kertajtó felé. Én bottal a kezemben szaladok utána és hadonászva csapkodom a kerítést. Persze, nincs ott egy lélek sem, csak mi ketten teszünk úgy, mintha lenne. Amikor aztán megmentettük a veszélytől a házat, összerőhögünk és visszaballagunk a szobába.

Meg kell vallanom, hogy lelki hajlandóságaink összehangolását egy szerencsés véletlen is támogatja: egyszerre kezdtünk el öregedni. Asztra bajuszában és az én fejemen ugyanazon a napon jelent meg az első ősz hajszál. Vérmérsékletünk lehiggadása harmonikusan egybehangolt ütemben folyik. Megtaláltuk az utat az élet egyszerű, tiszta örömeihez. Egy csöndes esti séta a folyóparton, békés délutáni szundikálás egy fotelben, egy jó könyv, egy féltégla elrejtése egy bokor tövében — mi kell még a boldogsághoz... Vénségünkre költői hajlamok ébrednek bennünk. Ha rokonszenves látogató érkezik hozzánk, Asztra már nem ront neki hatalmas bakugrásokkal, hogy feldöntse, csak a kesztyűjét kapja el ügyes, gyakorlott mozdulattal. Zsákmányával aztán rögtön eltűnik egy karosszék alatt, s ott elégedetten mormog. A látogató maga már nem is érdekli, több neki a jelkép: a lényegre, az esszenciára törekszik. Ha este sétálni megyünk, orrát a fagyos föld fölé tartva, kitartóan és szakszerűen szimatol. Emlékeket gyűjt, gyorsan illanó üzeneteket. A mellette elsuhanó nőstényeket észre sem veszi. Ha néha még is megpillant a távolban egy nőnemű kutyát, megfeszülnek az izmai, és figyel. Felméri a köztük lévő távolságot. Aztán elernyed, mintha lemondóan legyintene: nem érdemes, messze van... Amikor hazatérünk, elfoglalja helyét kedvenc fotelje alatt és gyanúsan borongó tekintettel mered maga elé. Látszik rajta, hogy egy verscikluson dolgozik. Szerintem sohasem fogja megírni.

Hát ilyenek vagyunk mi, az én Asztra kutyám és én.

KÉT KÖLTSÉGVETÉS

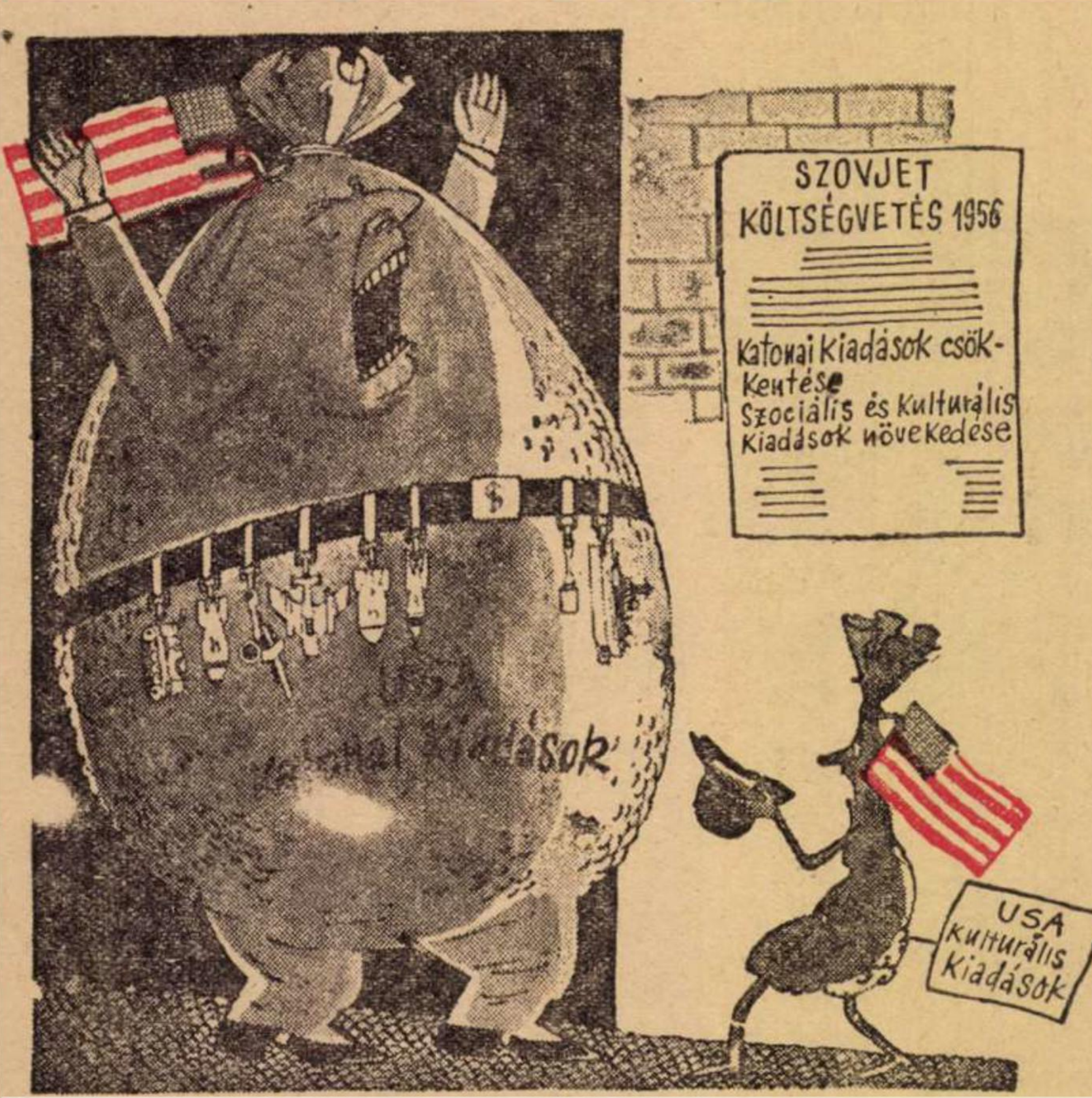
SZOVJET KÖLTSÉGVETÉS 1956
Katonai Kiadások csökkentése
Szociális és Kulturális Kiadások növekedése
USA Katonai Kiadások
USA Kulturális Kiadások

— Esedezem pár fillérért.:: Magára inkább gondolt a szenátus...
— Segítség! Kommunista befolyás alatt áll.

(Peter Dittrich rajza a berlini Eulenspiegel-ből)

KÜZDELEM A KÁLYHÁVAL

Egész nyáron jóban voltunk. Úgy viselkedett, mint a legideálisabb társbérlő. Észre sem vettem, hogy létezik.

A feleségem viselte gondját. Naponta leporolta, időnként még le is mosta hófehér cseréptestét, hogy meg ne ártson neki a nyári meleg. Tejben, vajban fürösztöttük, ősszel kitisztíttattuk, minden áldozatot meghoztunk érte, amit egy cserépkályha megkívánhat. Persze, nem teljesen önzetlenül, dehát ezt el sem várhatta tőlünk, elvégre a köztünk lévő jóviszony a legkevésbé sem rokoni, hanem szigorúan szolgálati alapon állt. Az önfeláldozó, de legalábbis gondos karbantartás ellenében joggal elvártuk tőle, hogy majdan, télvíz idején lakásért és teljes ellátásért nyáriasra fűti a szobát.

Túlzott igényekkel léptünk fel kályhánkkal szemben? Nem hiszem. Nyáron mi dolgoztunk érte, télen dolgozzon értünk ő! Ez csak igazságos munkamegosztás!?

Amikor az első zimankós napon, először mutatta ki a fogafehérjét, még a meggyőzés eszközével próbáltam hatni rá:

— Csak annyi megbecsülést dolgozóinknak, amennyit önmagadnak megkívánsz! — ismételgettem begyújtás közben, de a hálátlan kályháról lepergett a jó szó, hamarosan kiderült róla, hogy teljesen fejlődésképtelen, nevelése a legcsekélyebb eredménnyel sem biztat.

A legelemibb udvariasság, hogy valaki tüzet ad, ha kérnek tőle. A mi kályhánk nem adott. Azt tartják, hogy a tűz mellékterméke a füst, de nálunk kiderült, hogy a kályha egy kis rosszakarattal tűz nélkül is képes füstölni. Tudomásom szerint a kályha elsőrendű kötelessége, hogy füstkészletét kéményen keresztül, haladéktalanul a légbe küldje. A mi kályhánk nem sokat adott a szokásokra. Az első percekben határtalan önzéssel, jókora adag füstöt megtartott magának, majd rögtön utána rosszul értelmezett kedveskedésből feleslegét az arcomba fújta vissza. Funkcióját illetően is azonnal nézeteltérés támadt közöttünk. Én joggal vártam, hogy a belefektetett tüzelő és munkamennyiség méltó jutalmaként hamarosan melegíteni kezd. Ő pedig azt szerette volna, ha én melegítem őt. Munkaügyi vitánkban nem került sor igazságtételre, bár a feleségem már-már megalakult, mint egyeztető bizottság, s remélhető volt, hogy védelmébe vesz, a kályha azonban időben visszatromfolt: tüze végleges kialtatásával pálfordulásra késztette a bizottságot, aki a példás ítélet helyett az én szakértelmemet vonta kétségbe.

Ó, hisz próbálkoztam én már hízelgéssel és próbálkoztam szigorral is. Kérleltem. Nem használt. Ráparancsoltam. Nem használt. Már-már arra gondoltam, hogy adminisztratív módszerhez folyamodom és szakértőt hívok, aki fegyelmezetlen kályhánkat visszatéríti majd a kötelességteljesítés helyes útjára, — de aztán mást gondoltam.

Egyelőre várok még.

A küzdelem tart.

Minden nap fát vágok, szenet hordok, begyújtok, — majd néhány perc múlva kiszedem a félig elszenesedett fát. Egészen elfásult idegeimet e lélekmelengető munkával gyógyítgatom, de ez nem vigasztalja feleségemet, aki csak áll, csak áll a hideg kályha mellett és egyetlen aktív tevékenysége, hogy fázik.

Én nem fázom. Átfűt a hit, hogy a küzdelem az én diadalommal végződik. És nem is sokára. Elvégre előbb-utóbb újra csak tavasz lesz. Az utolsó tromf az én kezemben van.

Az idő nekem dolgozik.

Országh György.

Amerikai tragédia

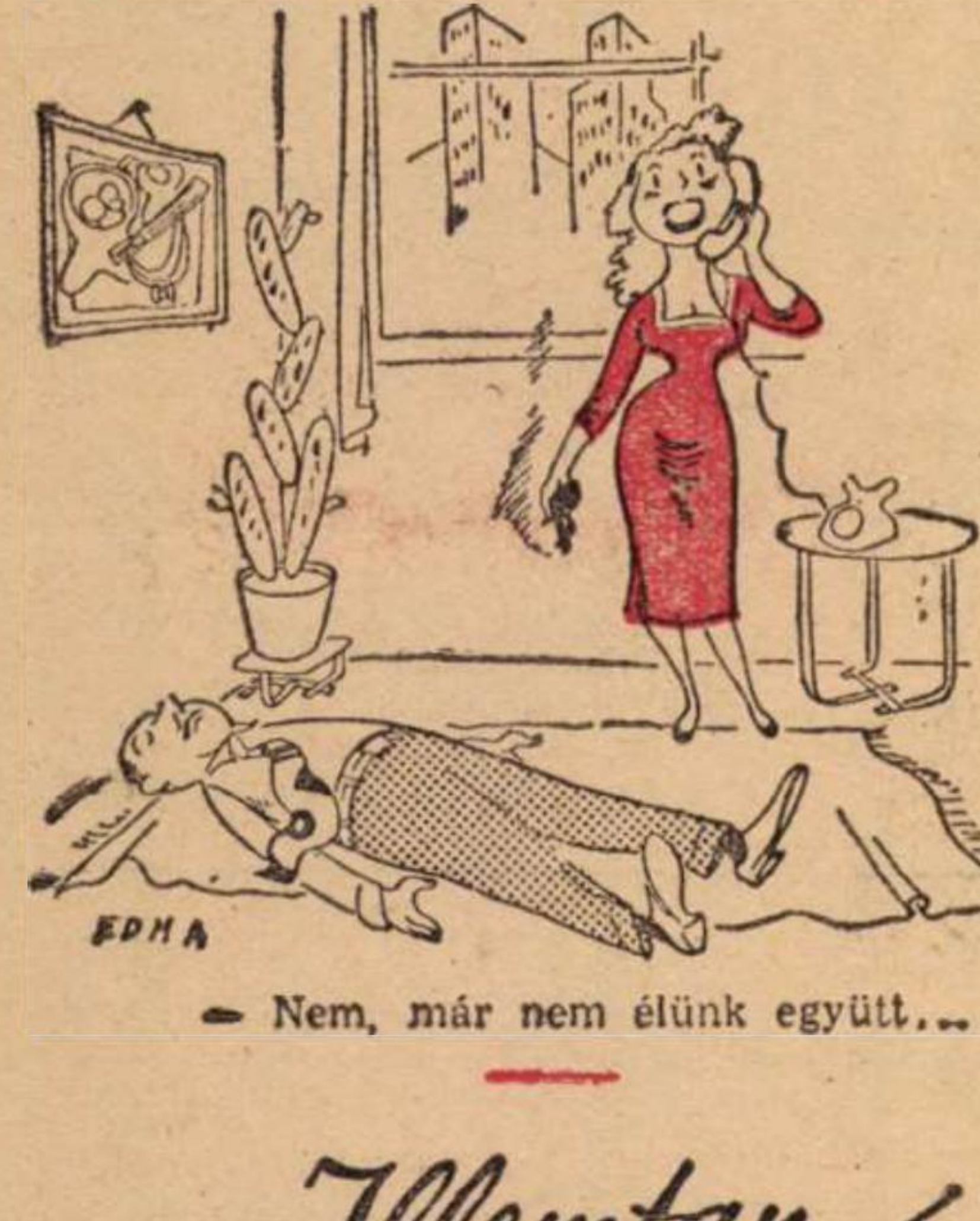

— Nem, már nem élünk együtt...

Illemtan

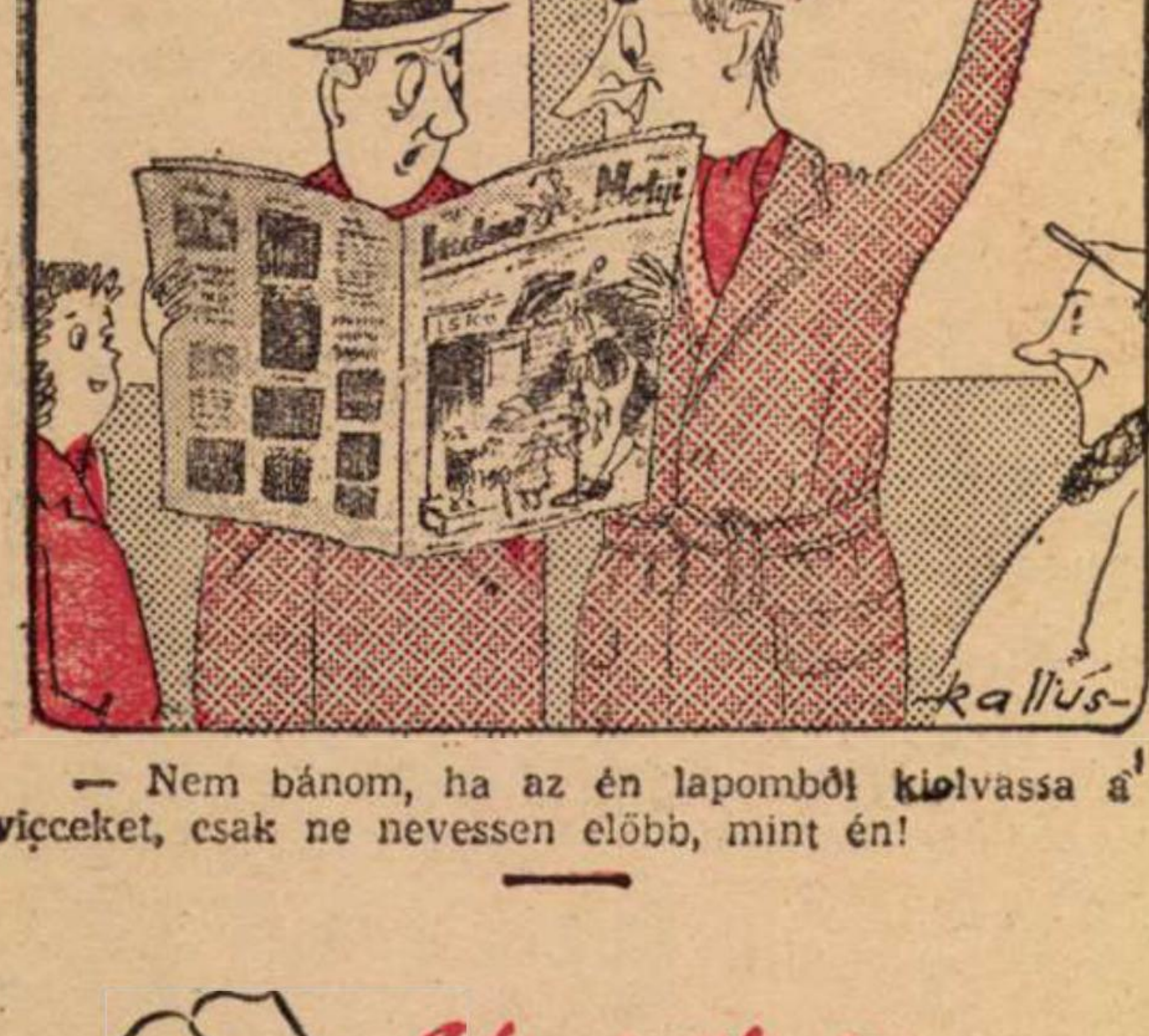

— Nem bánom, ha az én lapomból kiolvassa a vicceket, csak ne nevessen előbb, mint én!

A humor könyvéből

WHISTLER angol festőművész kedvenc témája a Themse volt, amelyet lefestett a nap minden szakában, verőfényben, ködben és viharban. Egyik tisztelője egyszer azzal állított be a műtermébe, hogy reggeli sétája alkalmával a levegő épp olyan átlátszóan tiszta volt, mint „A Themse reggel" című festményen.

— Igen, igen — felelte Whistler. — Lassanként a természet is rájön ezekre a cselfogásokra.

FÉL RUM

Kilépett az utcára. Megborzongott.

Rémesek ezek a téli reggelek — mormogott magában — nem elég, hogy álmos vagyok, ráadásul meg is fagyok.

Betért a sarki italboltba és megivott egy fél rumot, mert fázott.

Aztán még egyet, hogy felébredjen.

Felszállt a villamosra. A Körtéren megnézte a villanyórát. Fél hét volt, tehát el fog késni. Kellemetlen párbeszéde lesz az osztályvezetővel. Ez lesz immáron a harmadik késése.

Megivott egy fél rumot, hogy erőt merítsen.

★

Bosszúsan jött ki a gyárból. Ma volt prémiumosztás és ő nem kapott. Persze, a protekciósok kapnak!...

Megivott egy fél rumot, mert bosszús volt.

A harmadik után nyílt az ajtó, belépett egy magas férfi. Szó nélkül borultak egymás nyakába azzal a meghatódottsággal, ahogyan csak azok tudják üdvözölni egymást, akik még sohsem találkoztak. Mily csodás találkozás! Két nagy rokonlélek! Pillanatok alatt megegyeztek több mély filozófiai kérdésben. Megállapították, hogy az emberek rosszak, hogy az emberek nem őszinték, hogy az emberek buták, hogy az emberek bántják egymást, továbbá, hogy a világ, ez az egész nyomorult sárteke, rémes, elviselhetetlen és érző észlény számára egy menekvés létezik: még egy fél rum!

Partnere elment. Miután hosszabb ideig sikertelenül próbált a kályhán keresztül távozni, a pincér egyszerűbb megoldást ajánlott: kitette az ajtón.

★

Hat hétig volt szanatóriumban elvonókúrán.

Távozásakor hálás szívvel szorított kezet a főorvossal. Kilépett a kapun. Sütött a téli nap, a levegő kristálytiszta volt és ő ott állt gyógyultan, megszabadítva az alkohol ördögétől.

Elindult hazafelé, boldogan, nevetve.

Aztán megivott egy fél rumot, mert nagyon boldog volt.

Aztán többé nem ivott.

Mezei István

Beköszöntött az igazi tél

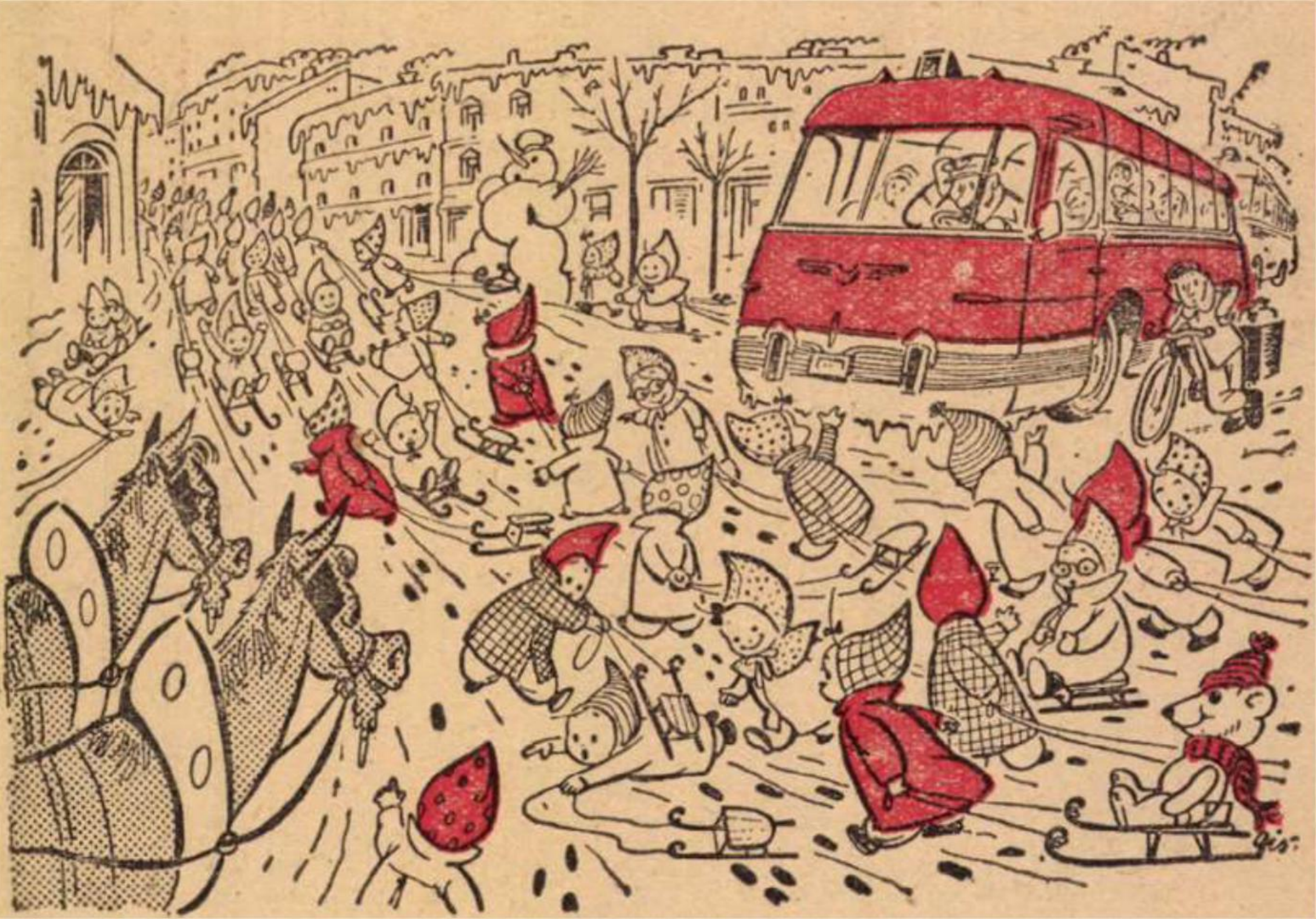

A legifjabbak forgalmi akadályt képeznek...

Riska és a tapasztalatátadás

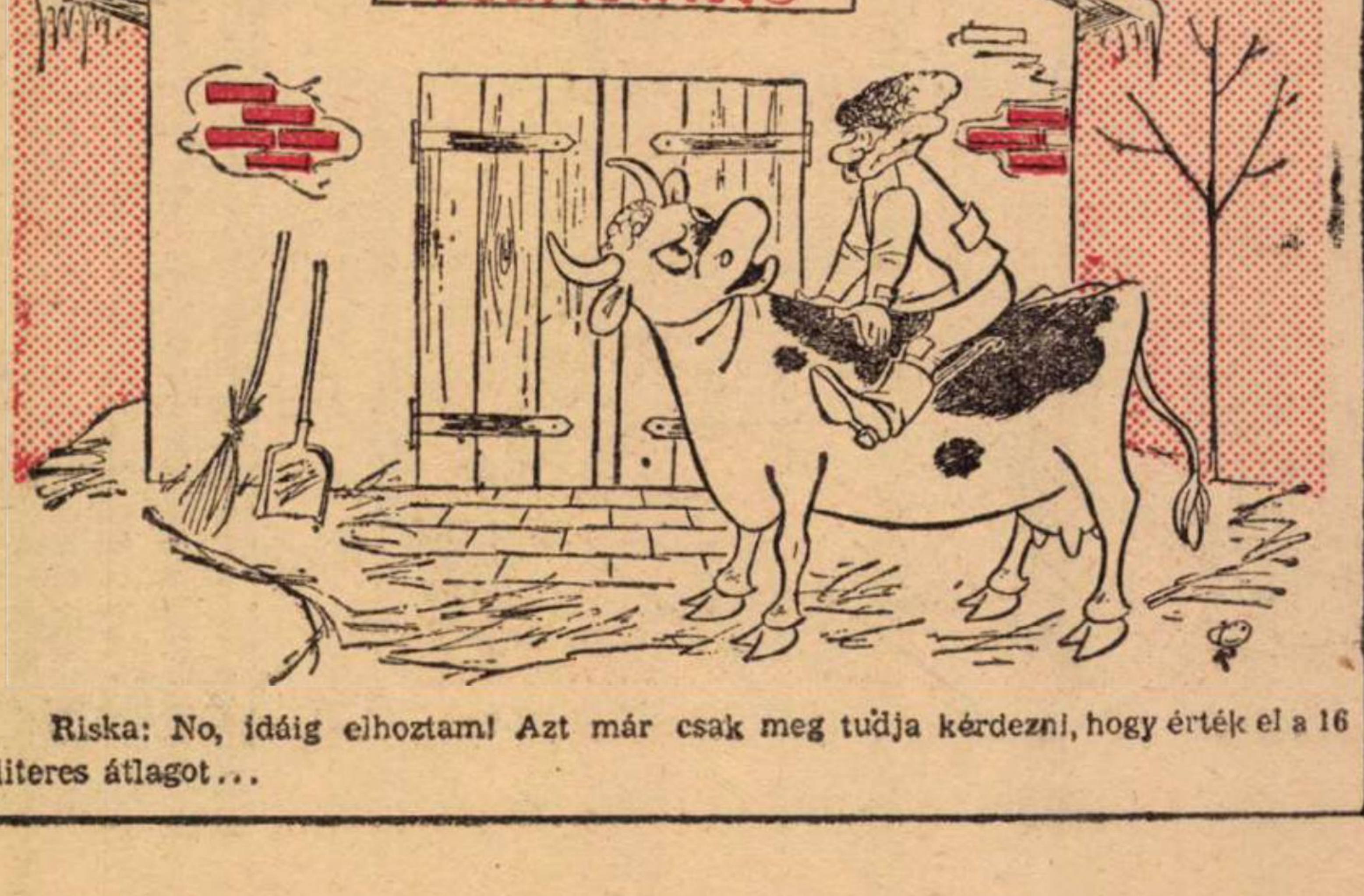

Riska: No, idáig elhoztam! Azt már csak meg tudja kérdezni, hogy érték el a 16 literes átlagot...

Röptében

Regöly

Regölyön, Tolna megyében
Új téesz alakult máma.
Kerekszámban tizenhárom
Az új téesz taglétszáma.

Üdvözöljük Regölyt szívből
E faluban jó a szellem:
Egyszerre küzd a közösért
És a babonaság ellen

Fertő tó

Hétről hétre, napról napra
Tapasztalunk új csodákat.
Ime, gépekkel aratják
A híres fertői nádat.

A régi nóta helyébe
Újdonatúj nóta lépett:
Zúg az erdő, zúg a nádas,
És a nádaratógépek.

Kaposvár

Galambkiállítás nyílt meg
Lent Somogyban, Kaposvárott.
Galambász (galambtenyésztő)
Örvendező arccal jár ott.

Galambnézve szakszerűen
Nyilatkoznak a legények:
„Kis galambom, szép tubicám,
Elveszlek az idén téged!"

Gyöngyös

Gyöngyösön egy kulák így szólt:
„Nem nehéz ez, hej, a nyüstyit,
Élesztőből és cukorból
Főzögetek majd kisüstit!"

Titkon főzött pálinkáját
Ménkű magas áron mérte,
„Bírósági hírek" címmel
Közlik, mennyit kapott érte.

TAVASZ TÜNDÉRE A GÉPÁLLOMÁSON

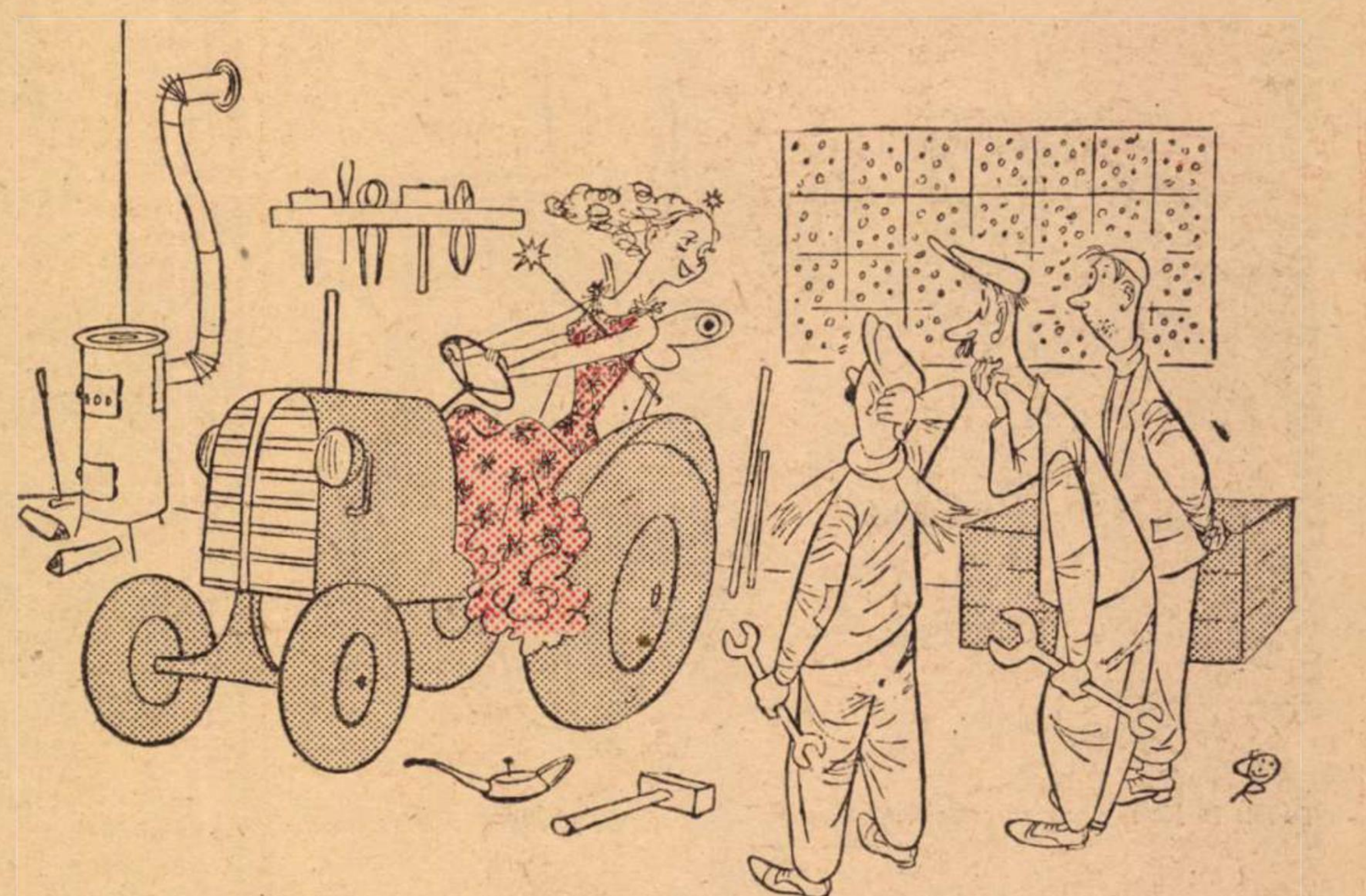

— Csak beugrottam egy percre kipróbálni, márciusra szükség lesz rá!

JAVASLAT bürokraták ELLEN

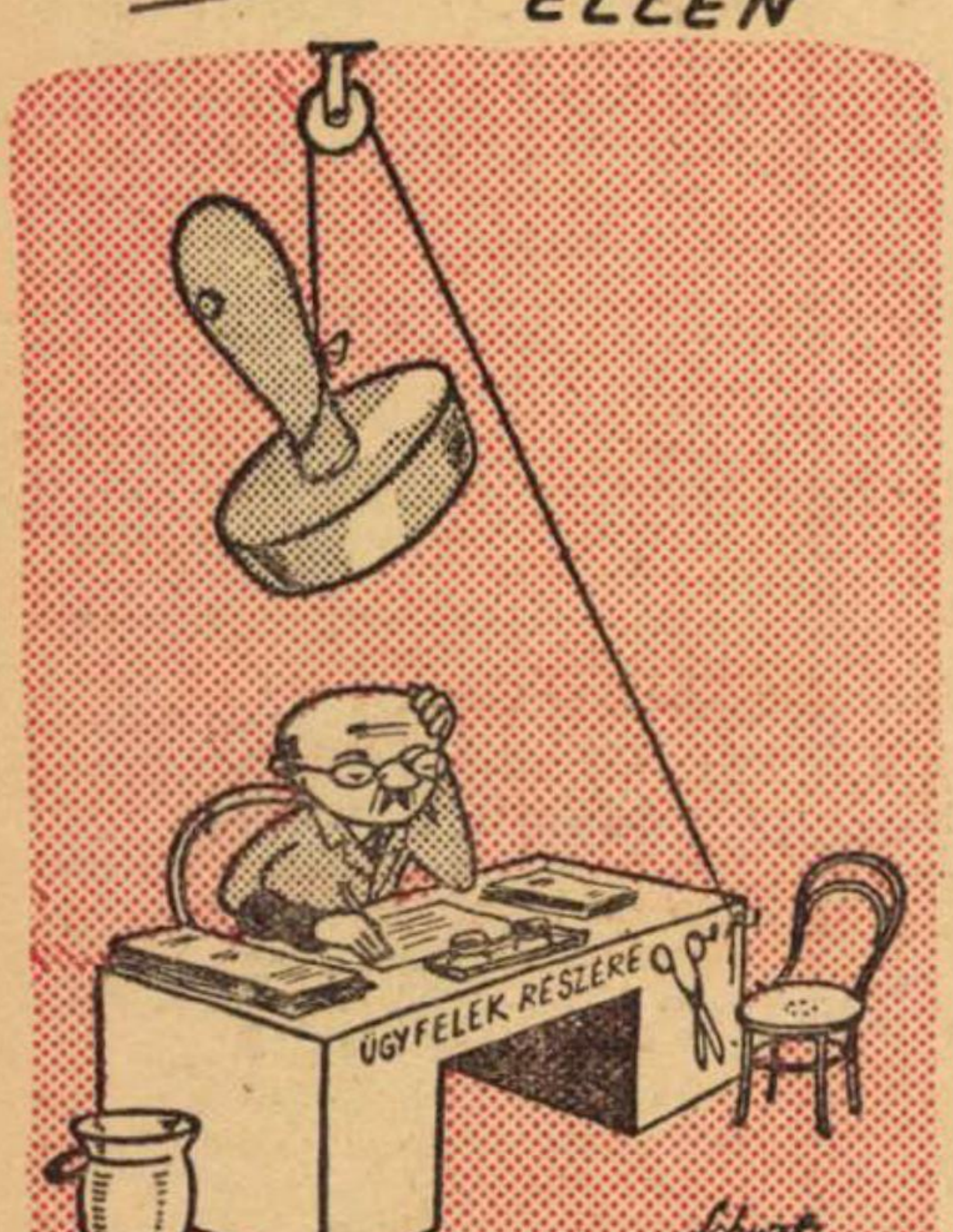

Női dolgok

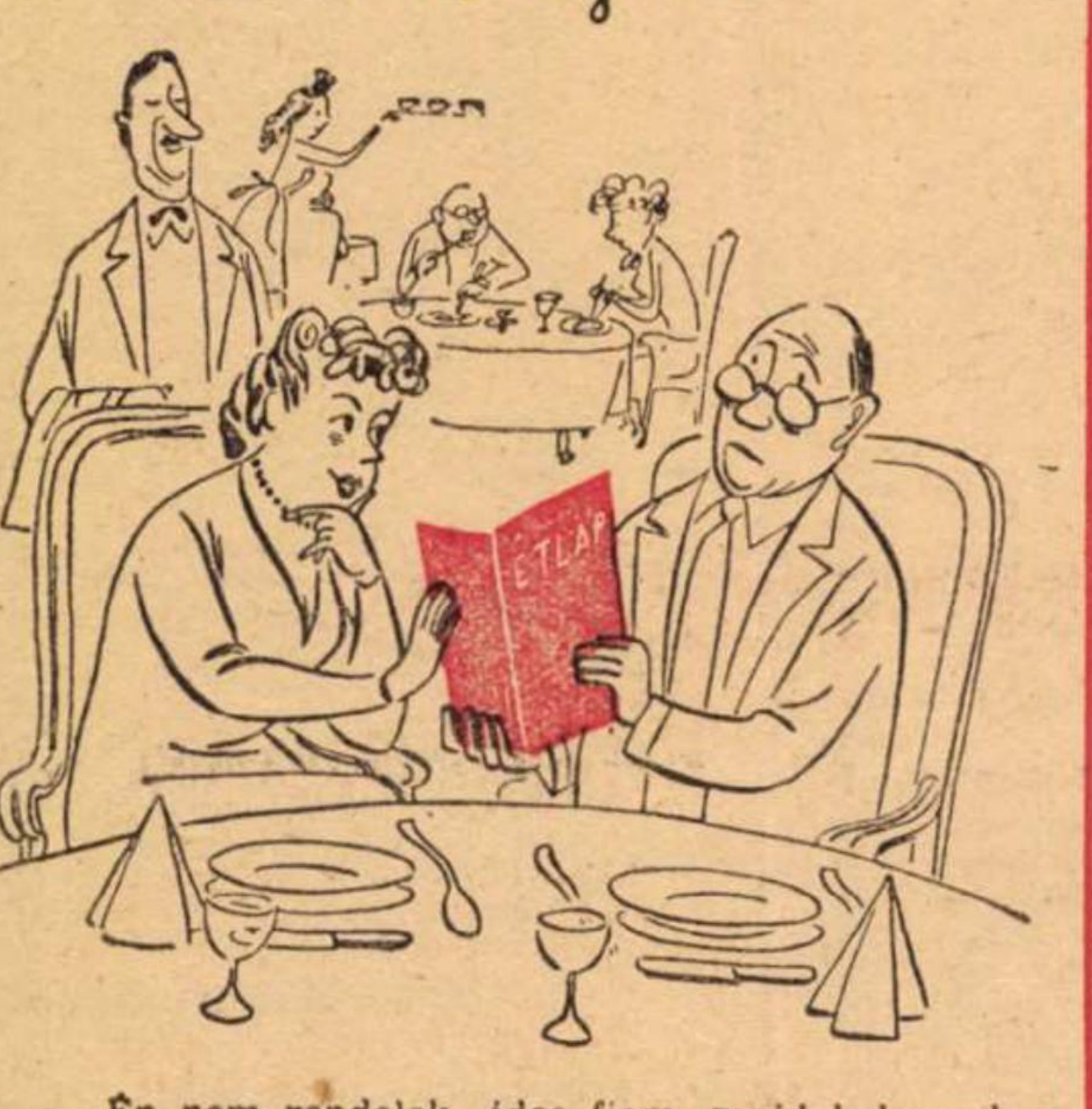

— Én nem rendelek, édes fiam, majd beleeszek a tiedbe...

(Vasvári Anna rajza)

60 éves a TUNGSRAM gyár

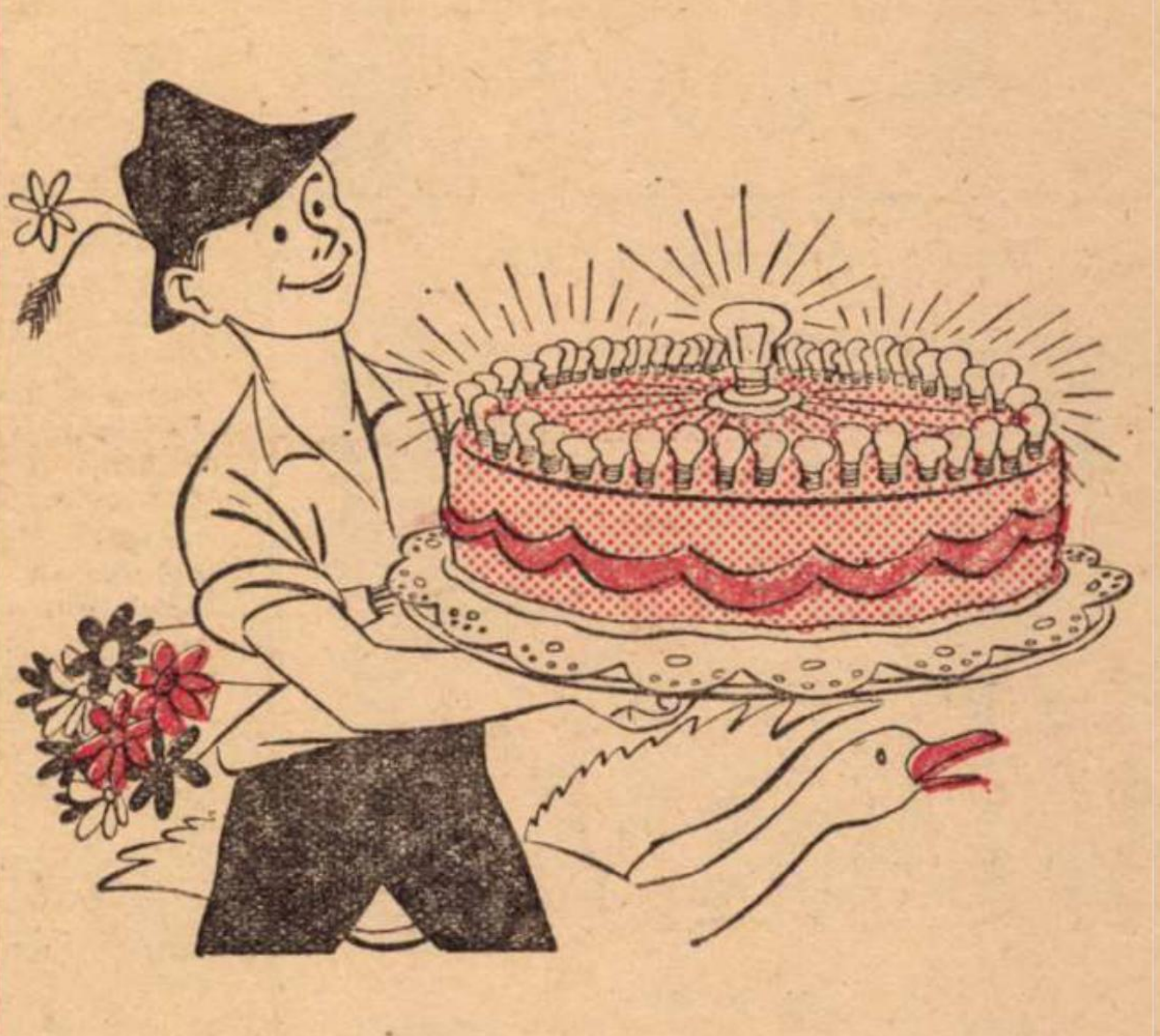

Meglepő tábla

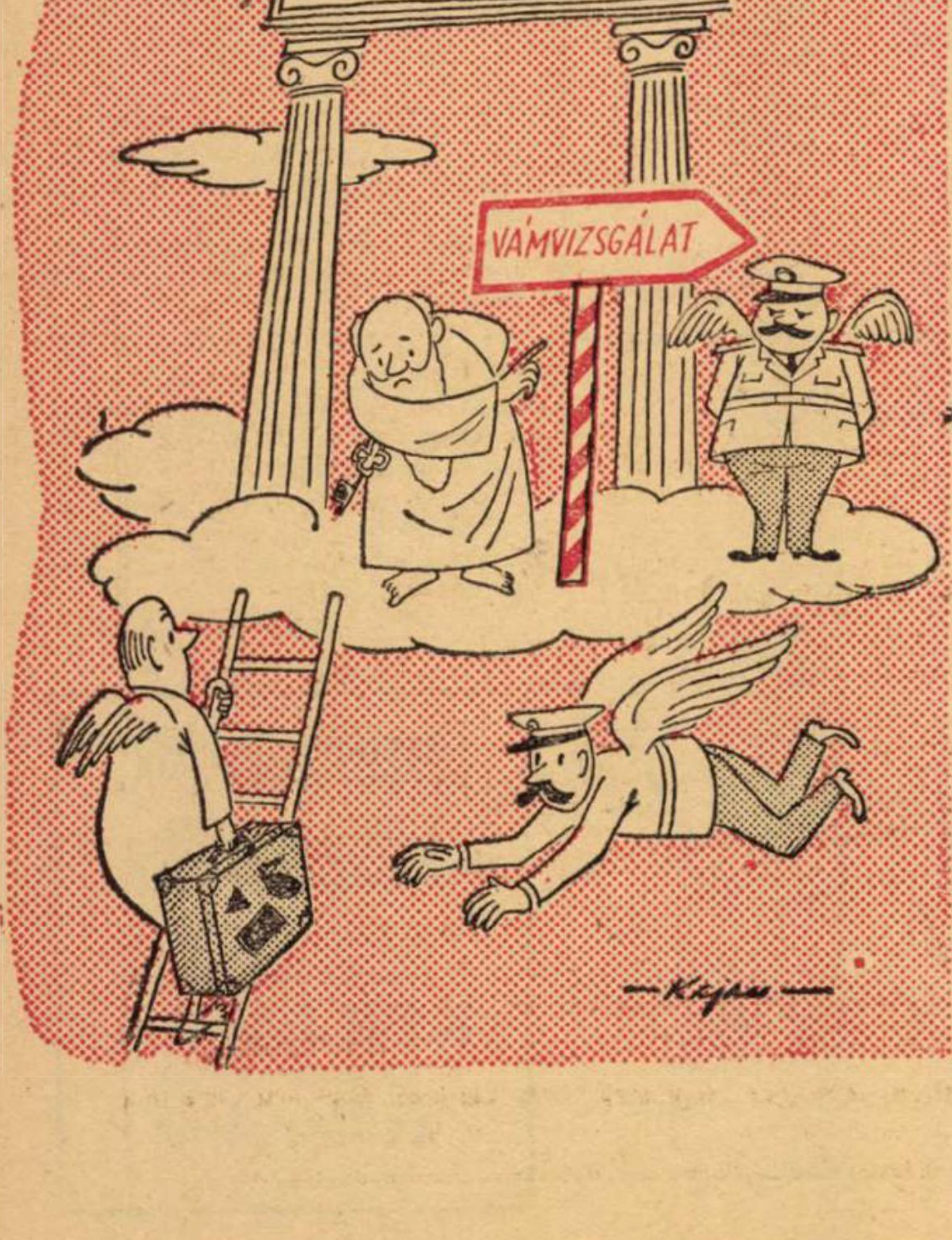

Könyvtárat alapítok

A feleségem szerint én annyi könyvet vásárolok, mintha legalább is fináncoligarcha lennék a rothadó kapitalizmusban. Nehézveretű szavakkal, szenvedélyes hangon szokta ostorozni könnyelműségemet. Azzal vádol, hogy én apai jussomat és az ő hozományát is ellumpoltam volna könyvekre, ha apámnak lett volna kiadni való jussa és neki hozománya.

Beláttam, hogy túl sokat költöttem könyvekre és elhatároztam: önmegtartóztatással fogok élni. De az első jó könyv láttára kísértésbe jöttem és egy démon azt suttogta a fülembe:

— Csak vedd meg a könyvet, pajtikám, ne félj! Adok neked egy jótanácsot. Szép nyomtatott betűkkel írjad be az első oldalára:

„A jó kultúrmunka jutalmául. A Szakszervezeti Bizottság."

Könnyű volt engem táncba vinni, gyorsan megvettem a könyvet és a kapott tanács szerint cselekedtem. Büszkén mutattam feleségemnek a könyvet és azt meséltem neki, hogy ezt azért kaptam, mert a vállalatunknál előadták a Romeó és Julia egy jelenetét és az erkélyt én tartottam a hátamon.

A legközelebbi alkalommal ezt írtam be a könyvbe:

„A faliújságcikk-pályázat győztesének."

— Nem is mondtad, hogy pályázol! — csodálkozott a feleségem.

— Érdeklődsz is te a dolgaim iránt! — legyintettem sértődötten.

— Mégis, miről írtál?

— Churchillt lepleztem le. Megírtam viselt dolgait.

Egy másik könyvbe lila tintával, piros-fehér-zöld keretben azt írtam:

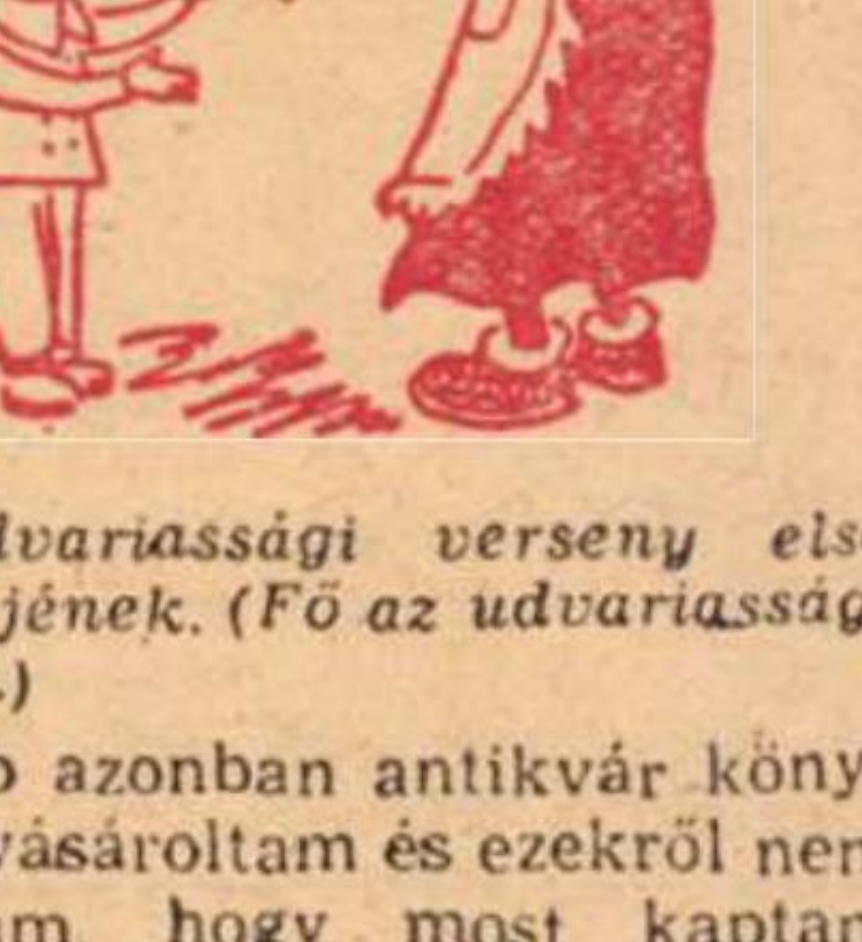

„Az udvariassági verseny első helyezettjének. (Fő az udvariasság! Horatius.)

Később azonban antikvár könyveket is vásároltam és ezekről nem állíthattam, hogy most kaptam őket a vállalattól. Ki kellett találnom valamit. Igen ám, de mit? Hosszabb töprengés után rájöttem, hogy tovább kell fejlesztenem a már bevált ötletet. Legfrissebb szerzeményembe öreges, dülöngélő betűkkel berajzoltam:

„Boldog karácsonyi ünnepeket! Gyurikának, Béla bácsitól."

— Ki az a Béla bácsi? Sosem hallottam róla! — érdeklődött a feleségem, mire én elmagyaráztam, hogy Béla bácsi a nagybátyám volt, de kitagadták és most levéltáros egy mezővárosban.

— Szegény Béla bácsi! — sóhajtottam fel meghatottan. — Mindig hozott nekem könyveket. Emlékezem, azt szerette volna, ha búvárnak megyek, mert szerinte folyók és tengerek mindig lesznek...

A legközelebbi alkalommal nagyanyóval ajándékoztattam magamnak egy könyvet.

„Az én kisunokámnak, a legkedvesebbnek, mert beszéd és értelemgyakorlatból javított."

— Nagyanyó Zola-könyveket adott neked, amikor kisfiú voltál? — lepődött meg a feleségem.

— Ó! — feleltem könnyedén. — Nagyanyó bizonyára azt hitte, hogy csalimesék vannak benne...

A későbbiek folyamán már maguk a szerzők, Veres Péter, Molnár Ferenc és a többiek ajándékoztak meg egy-egy könyvvel barátságuk jeléül és soha el nem múló tisztelettel.

Egy este, amikor éppen könyveimet rendezgettem, észrevettem, hogy a feleségemen új pongyola van.

— Vetted? — kérdeztem mitsem sejtve.

— Kaptam!

— Kaptad? — kiáltottam fel csodálkozva. — Kitől kaptad?

— Egy közös ismerősünktől. Te könyvet kaptál tőle, én ezt a kis pongyolát.

— Ki az illető? — hördültem fel féltékenyen.

A feleségem gúnyosan végignézett, aztán így szólt:

— Jean Jacques Rousseau!

Mikes György

Ebadta-palánták

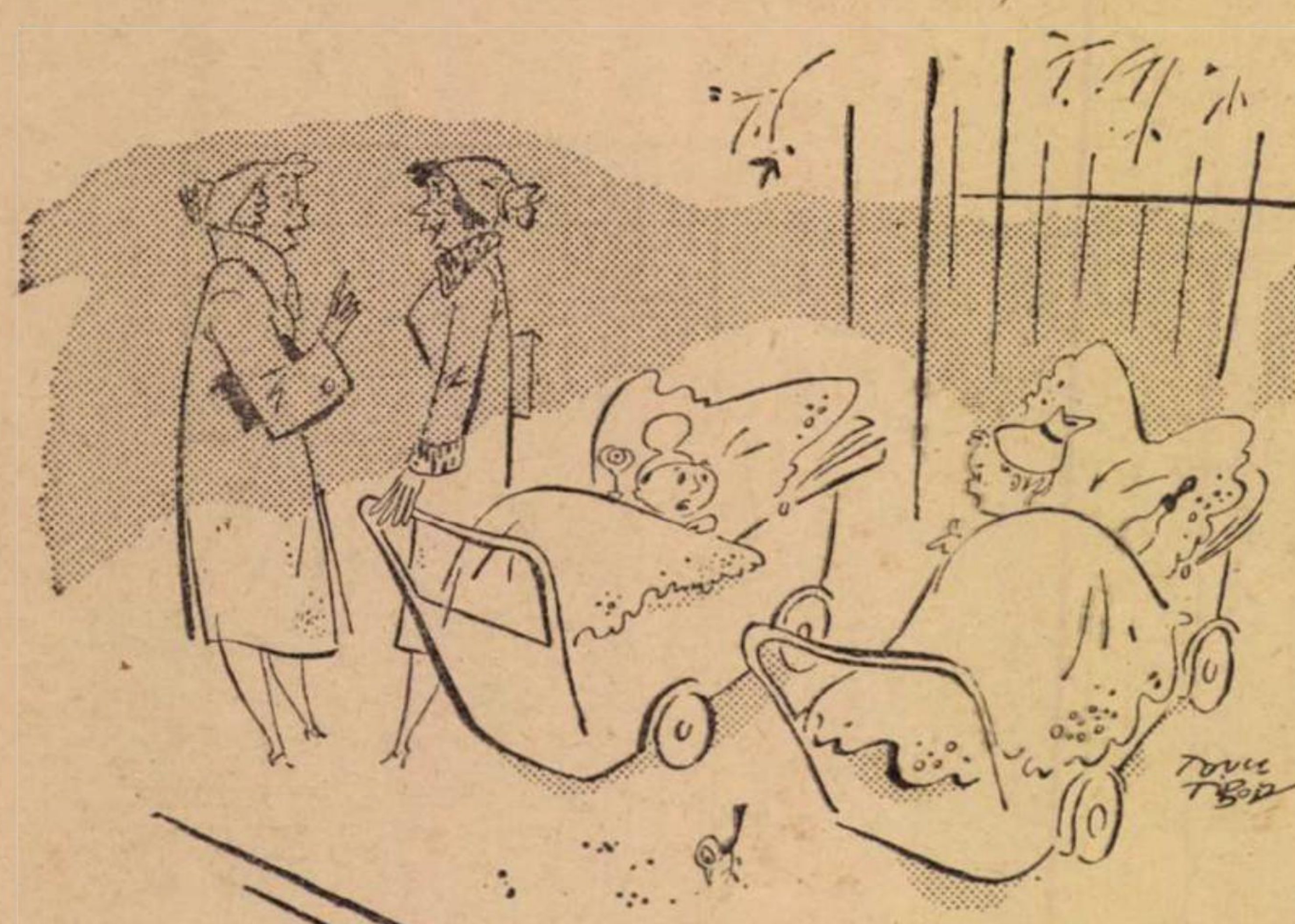

— Tudok én járni, öregem, csak nem akarok. Le kellene mondanom a kocsimról...

Az ózdi kohók tövében

A portás dilemmája

Az újságíró megérkezik a kohó kapujához és visszavonásig érvényes belépési engedélyét mutatja.

— Meddig érvényes ez? — akadékoskodik a portás.

— Visszavonásig —, magyarázza az újságíró és a belépési engedély.

Drága munkafegyelemsértés

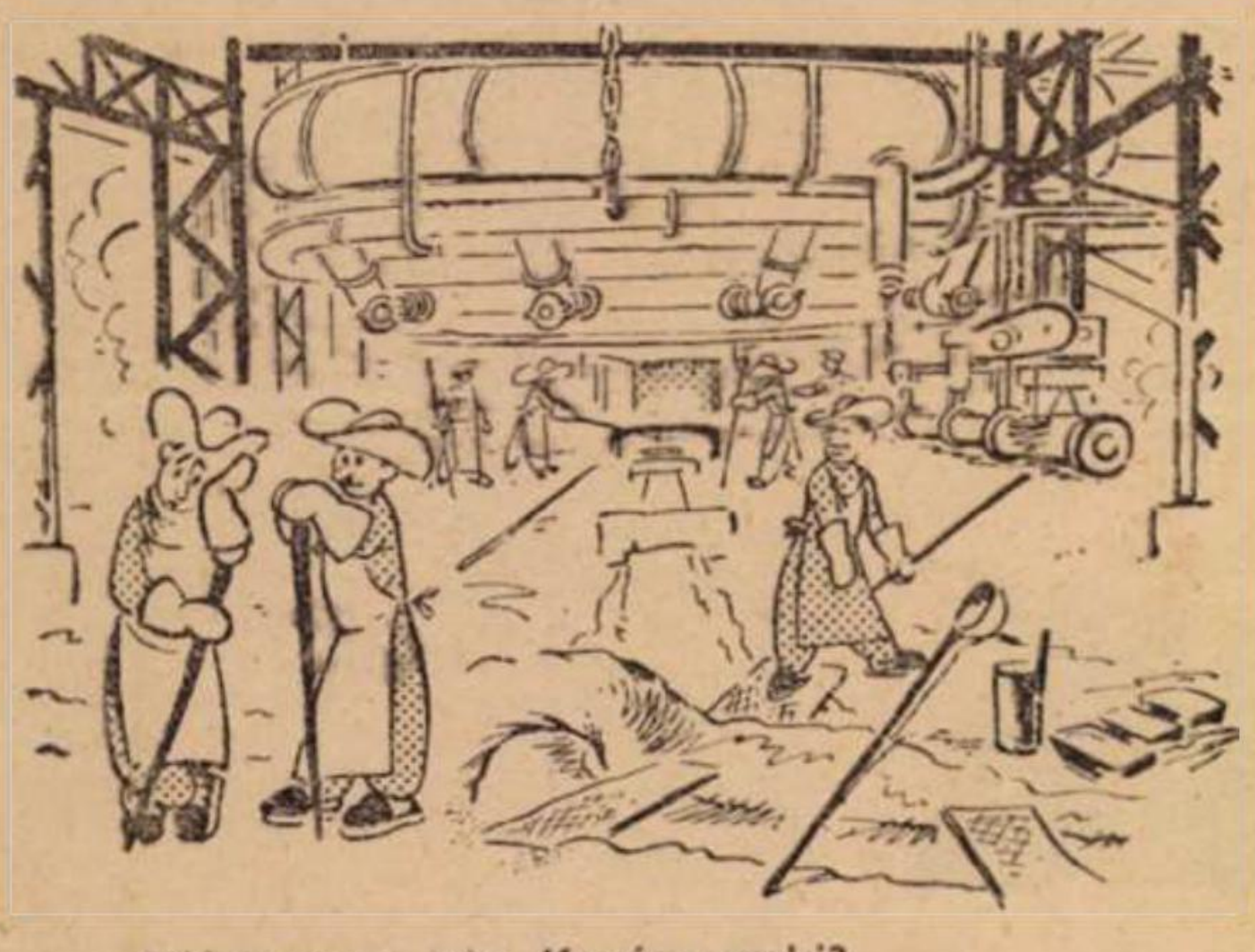

— Miért olyan bús, Kovács szaki?
— Két napig mulattam, disznótor volt nálunk...
— A disznót sajnálja?
— Dehogy. A prémiumot siratom...

— Nem fogadhatom el, mert régen állították ki! — erősködik a portás.

— Úgy van. De ezidáig még nem vonták vissza...

— Nono —, így a portás —, ezek szerint ez a végtelenségig érvényes?

— Ne féljen, a végtelenség előtt pár perccel úgy is visszavonják. De hol vagyunk még a végtelenségtől?

Ezt aztán nagynehezen belátta a kapu őre, s az újságíró előtt megnyíltak a kohó kapui.

Kérdezősködés

— Ki ennél a kohónál a legjobb munkás? — kérdezi az újságíró.

Schmidt főmérnök lelkes előadása alatt

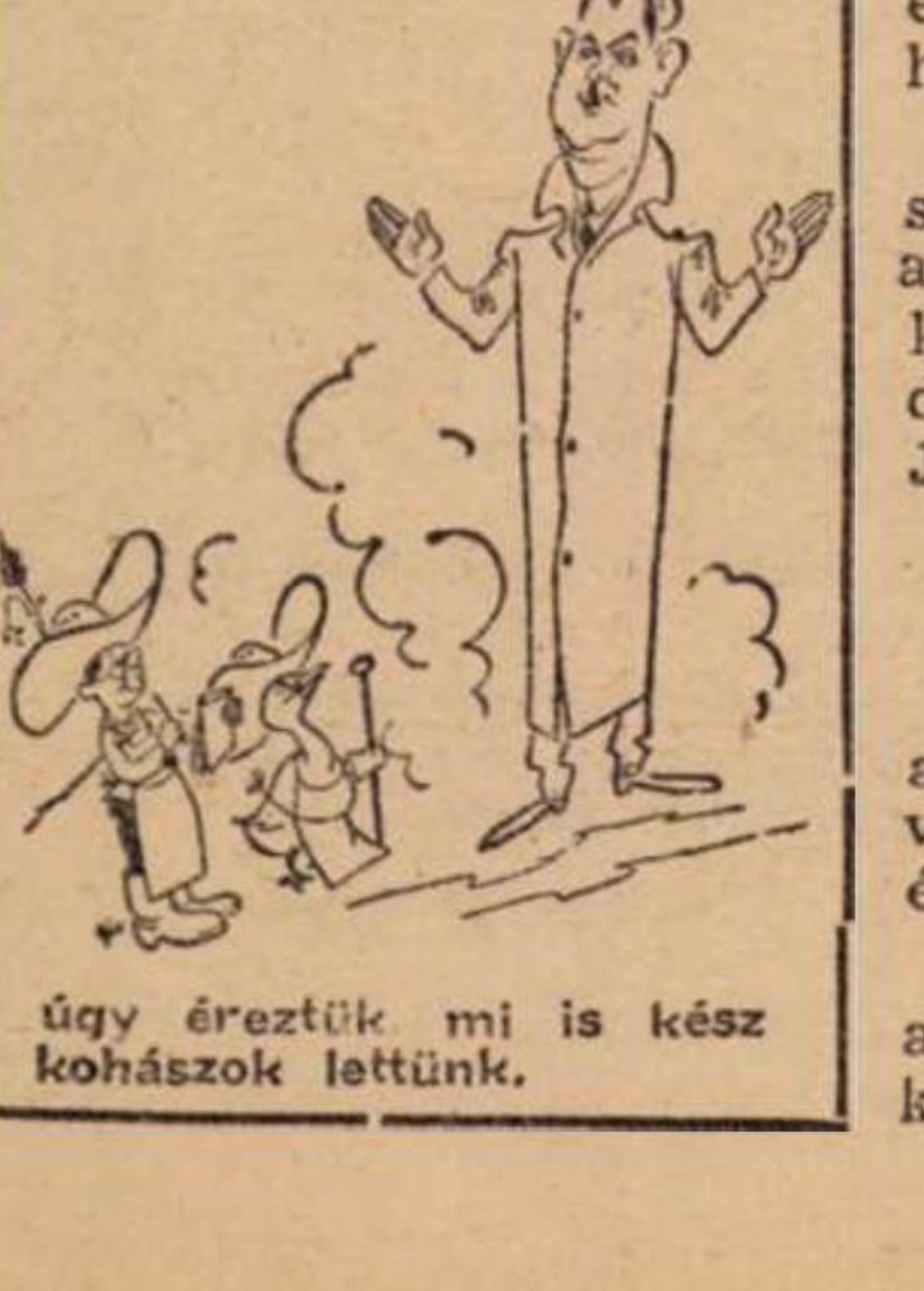

úgy éreztük mi is kész kohászok lettünk.

— A Jóbi! — válaszolják hárman is.

— És a másik kohónál?

— A Jóbi! — mondják kórusban.

— És a harmadik kohónál?

— A Jóbi! — hangzik az egyhangú felelet.

— De a negyedik kohónál csak nem...

— Jóbi! — nyugtatják meg az elképedt újságírót.

Vetélkedés minden vonalon

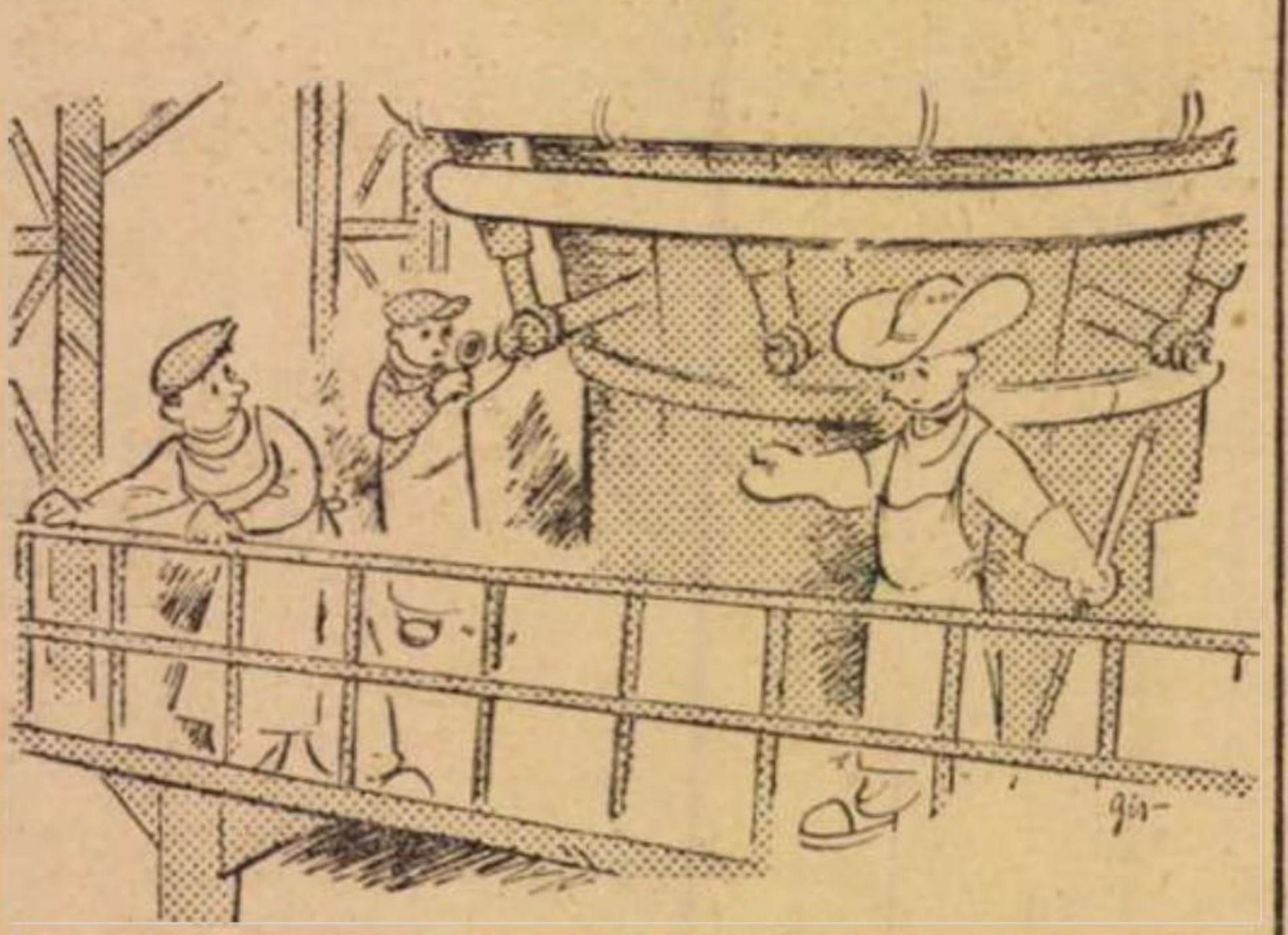

— Mit gondolsz, kikapunk Diósgyőrtől?
— Azt nem lehet tudni. A mi kohászaink jobbak, a csatársorunk azonban gyenge...

— Hogy lehet az, hogy ez a Jóbi egyszerre négy helyen is dolgozik?

Nagy nevetés a válasz, s kiderül a talány: Jóbiakból annyi van a kohókörül, hogy az megy csodaszámba, ha valahol egy Jóbi sem dolgozik.

Kohász-zsebszótár

azok számára, akik az olvasztárokkal szót akarnak érteni.

Bárány. Vastömb, amellyel csapoláskor a kohó nyílását felszakítják. Az olvasztárok kezében szelid, mint a bárány, a kohóra azonban dühös, mint a kos.

Tüske. Szúró-szerszám a csapolónyílás tisztítására. Súlya körülbelül egy mázsa. Karvastagságú, de a kohó fel se veszi, ha egy ilyen tüske megszúrja.

Kóstoló. Minőségvizsgálat, amely alkalomból a kohász kanállal merít a folyékony vasból, s formába öntve a laboratóriumba küldi. A kóstolónak ezt a fajtáját háziasszonyoknak nem javasoljuk.

Sombreró. Nem vadnyugati fejdísz, hanem azbesztből készült karimás kohászkalap, amely nem a nap, hanem a kohó heve ellen véd.

Medve. Igy nevezik azt a 30 tonnát is elérő súlyos vastömböt, amelyet tisztításkor a kohó aljáról ki kell robbantani. A következő kifejezést ezek szerint már nem is kell magyarázni, mert ez a robbantás a

Medvevadászat.

Gyomor. Feneketlen nyílás a levezető-csatornába, amely a haszontalan salakot elválasztja a hasznos, tiszta vastól. Elismerően lehet megállapítani, hogy edzett ez a gyomor: a belekerülő táplálék 1700 fok meleg.

Megállják a sarat. Bármilyen furcsa, a kohók mellett ezt a kifejezést nem átvitt értelemben használják. Itt agyagos sárral tömítenek, ezért minden kohász próbatétele, ha megállja a sarat. De mi végezetül átvitt értelemben is használjuk az ózdi kohászokra és aláírásunkkal tanúsítjuk, hogy így is igaz!

Papp László

A szokás rabjai

Az anyakönyvvezetőnél

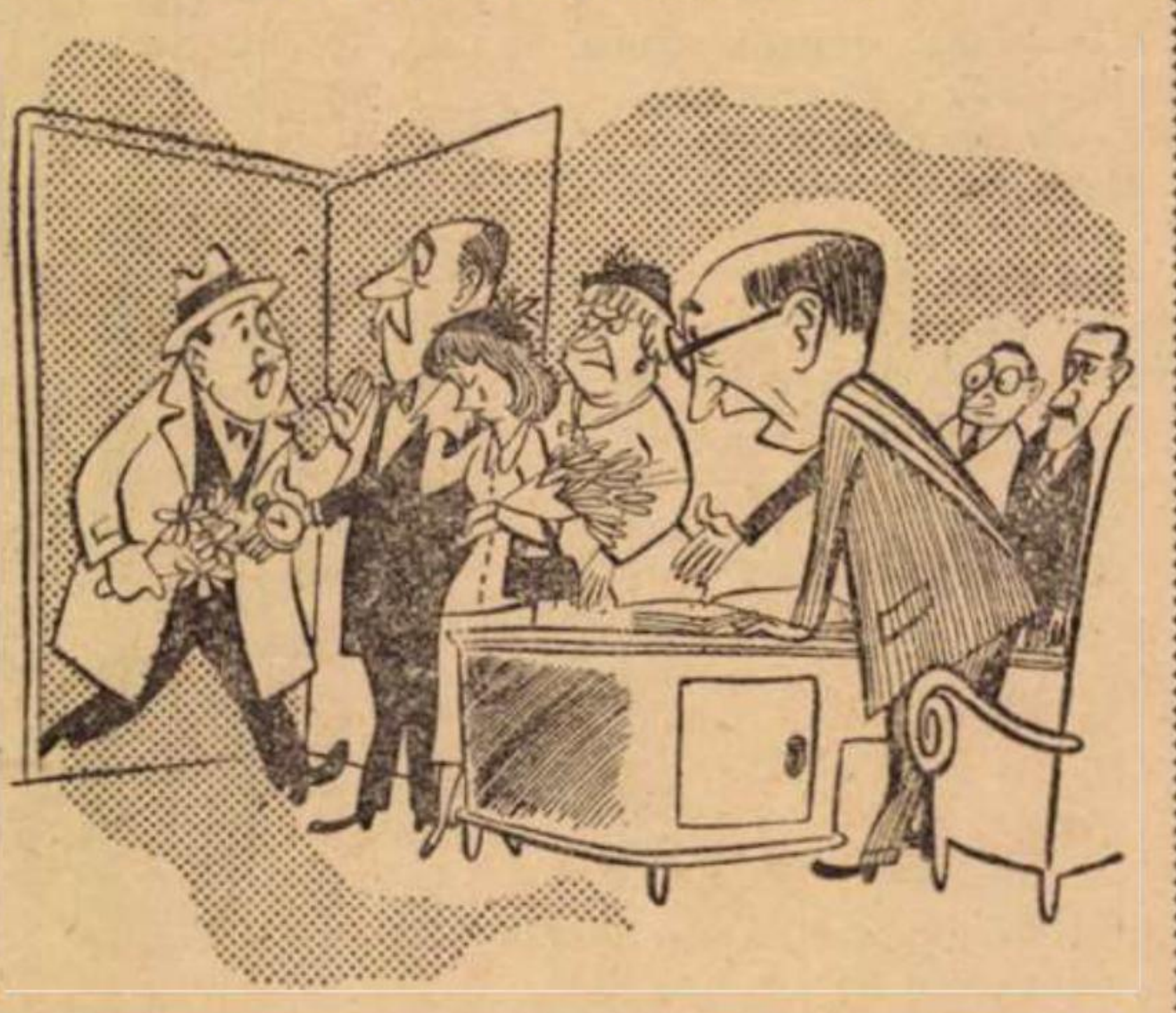

— Mi az, maga vőlegény létére elkésik az esküvőjéről?

— Bocsánat, de beteg a feleségem és orvosért kellett szaladnom...

Futóversenyen

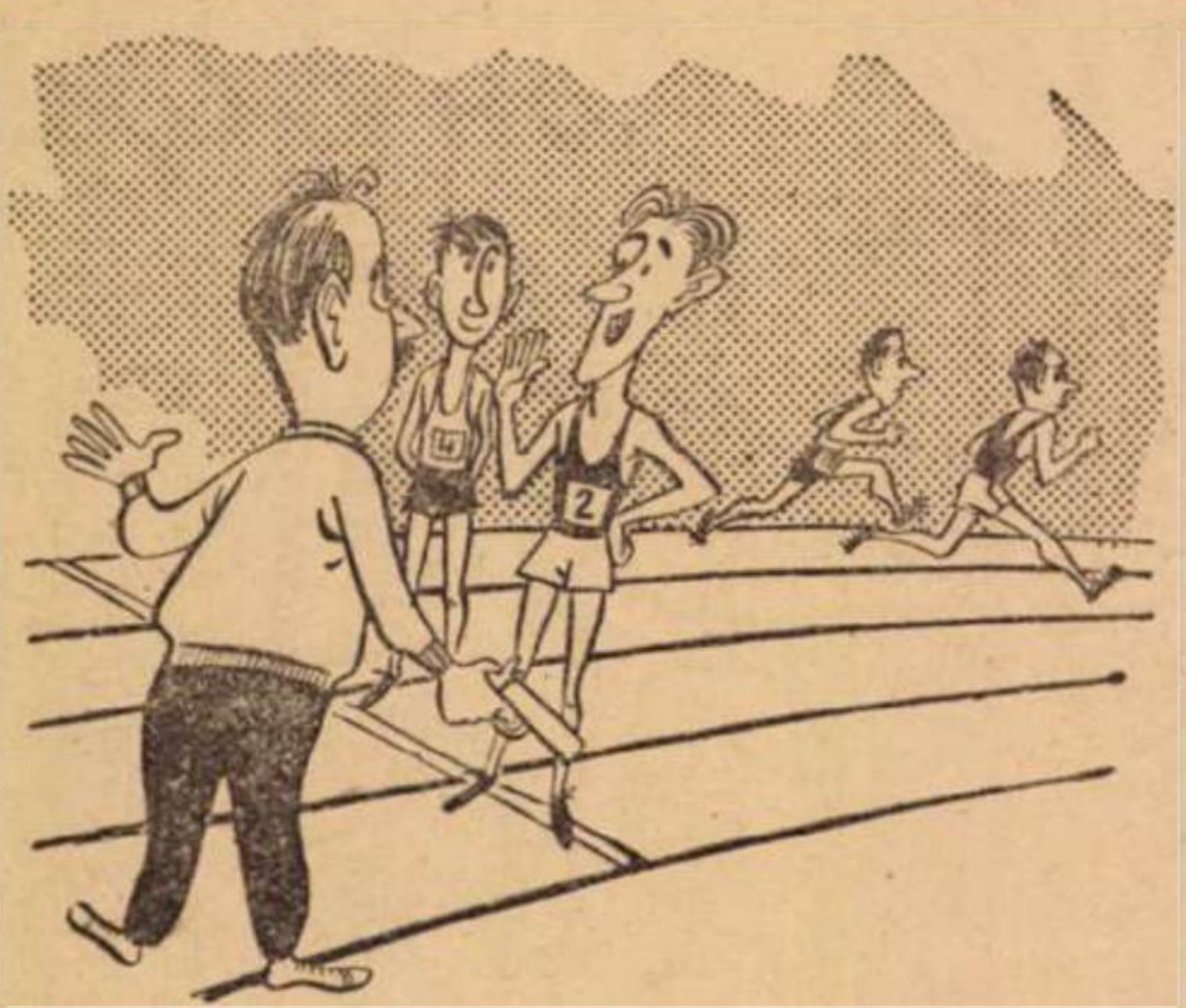

— Maguk miért nem rajtoltak?

— Ráérünk! Majd a hajrában behozzuk őket...

A bürokrata otthon

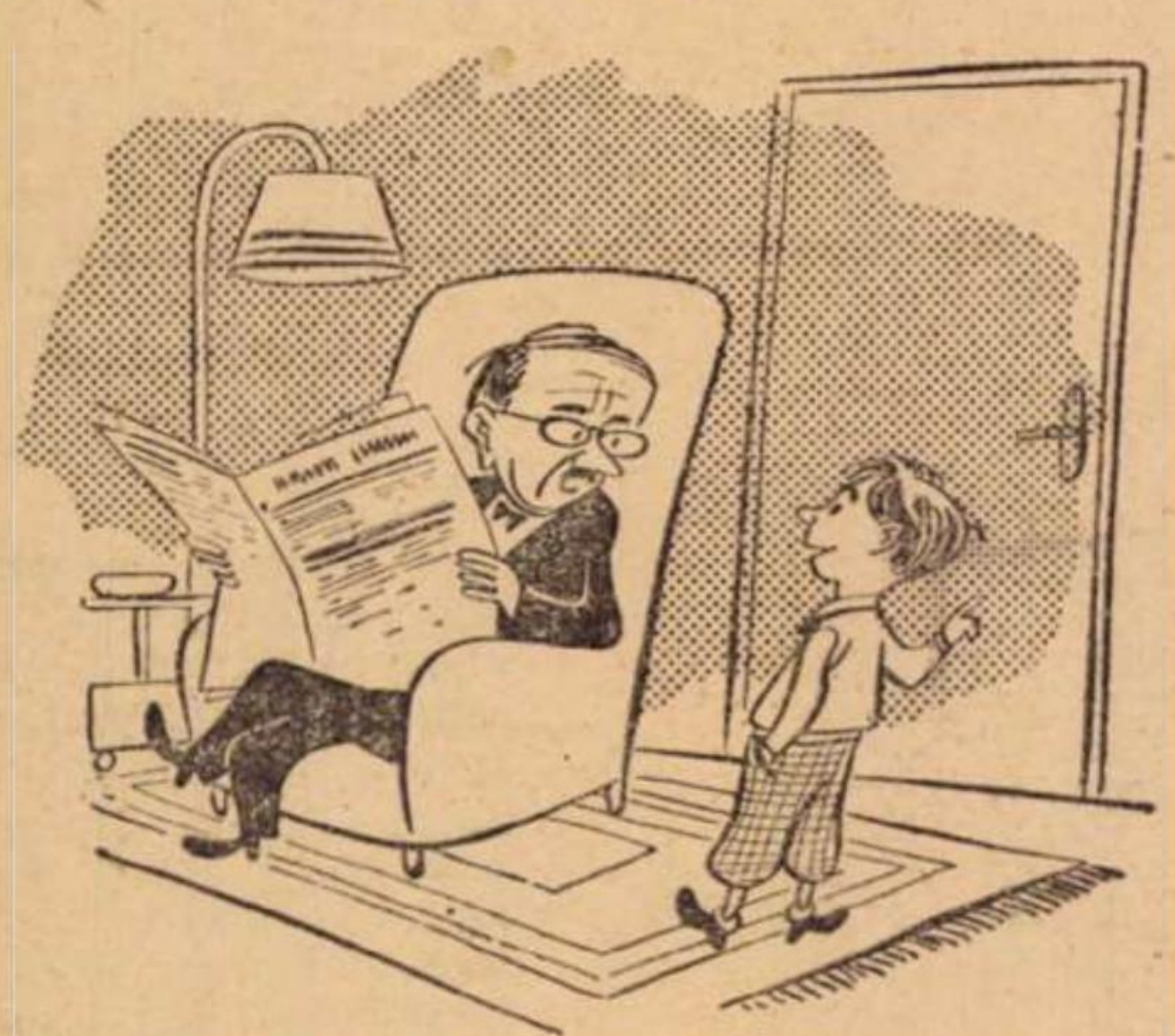

— Papa, elmehetek a moziba?

— Jövő hónap végén gyere a válaszért!

(Várnai György rajzai)

Ezt ajánljuk,

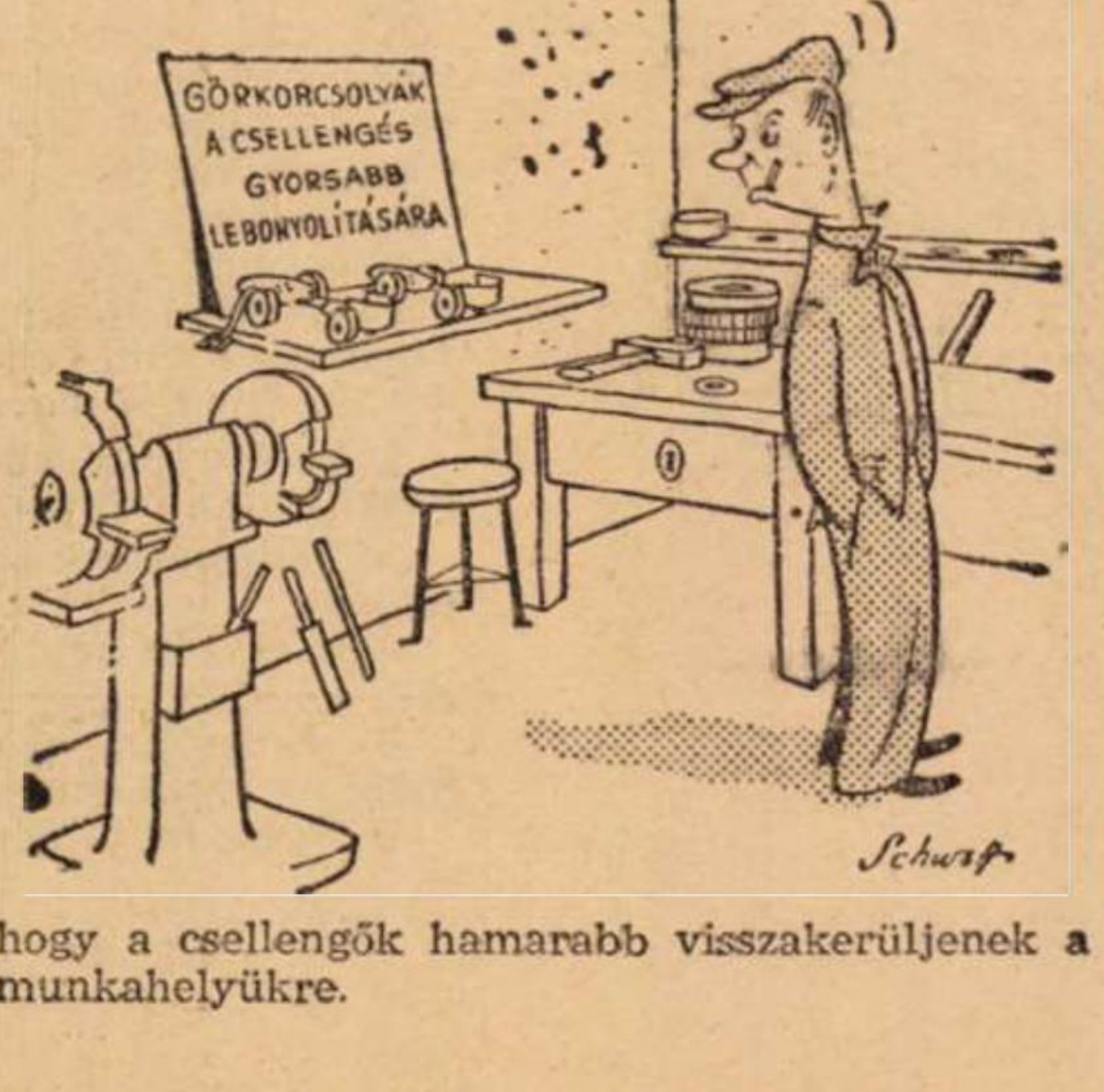
GÖRKORCSOLYÁK A CSELLENGÉS GYORSABB LEBONYOLÍTÁSÁRA

hogy a csellengők hamarabb visszakerüljenek a munkahelyükre.

MAGASISKOLA

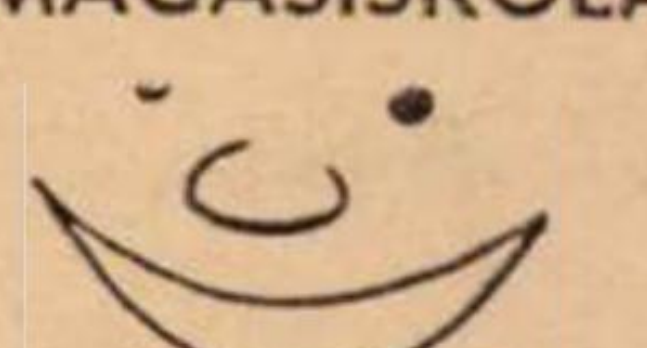

Őszinte megelégedéssel olvastuk, hogy Amerikában tanfolyamot nyitottak adomázók, viccmesélők és más társaságbeli szórakoztatók számára. Ime, a „korlátlan lehetőségek hazája!" Néhány dollár tandíjért mindenki képzett és sikeres mesélő lehet. Nem valószínű, hogy nálunk eredményesen működne ilyenfajta iskola. Budapesten mindenki remek mesélő, mindenki tud egy remek viccet és mindenki megfelelő magaslaton adja elő. Nálunk inkább a hallgatósággal van baj. Ha valaki mesélni kezd, türelmetlenül hallgatjuk, nem nagyon figyelünk oda, elálmosodunk, vagy túlságosan éberek vagyunk, ami még rosszabb, mert akkor könyörtelenül félbeszakítjuk az előadót.

Mielőtt megnyílna a „hallgatói" tanfolyam, hadd adjunk az elmaradt és az előadóhoz rosszul viszonyuló hallgatónak néhány gyakorlati tanácsot. Aki ezeket megfogadja, nemcsak hasznos tagja lesz a társadalomnak, de adomamesélő főnöke kegyeibe is villlámgyorsan beférkőzhet.

Mindenekelőtt: az előadónak nem szabad észrevennie, hogy az áldozat nem figyel rá. Ezért nézzünk bátran a szemébe a mesélőnek és időnként intelligensen bólintsunk. (Ez a módszer értekezleten is alkalmazható).

Mikor kell nevetni? — ez a fogas kérdés.

Ha figyelünk, akkor nagyjában sejtjük, hogy mikor érkezett el a hahota ideje. De ki figyel a más történeteire? Tehát arra kell vigyázni, vajon mikor engedi le diadalmasan a hangját az előadó és ekkor kell jóízű, szívből fakadó nevetésbe kitörni. Kitűnően bevált hozzászólás:

— Remek történet, ha megengeded, ezt feljegyzem, hadd örüljön a feleségem is.

Sok esetben maga az előadó jelzi a nevetésre már megérett időpontot: őmaga hangos kacagásban buggyan ki, annyira tetszik neki a saját története.

Hatásosnak ígérkezik és a feszült figyelést igazolja, ha a viccmesélést apró „igen, igen" közbeszólásokkal kisérjük: Vigyázat: szórakozott emberek azt is szokták mondani, hogy „halló!"... Ez nem jó. Elárulja, hogy az illető nem egész szívvel-lélekkel hallgatja a históriát.

Ádáz ellensége a sikeres meghallgatásnak az álmosság. Ismeri a kedves olvasó azt a szorongó érzést, amikor a szemhéjak ólmos súlya a legnagyobb igyekezetet is megöli, amikor az előadó szavai altatóként hatnak és könyörtelen álomba ringatnak. Hogyan védekezzünk ez ellen?

Álombamerülés ellen ajánlunk még egy kipróbált módszert: Amikor az ember már érzi, hogy menthetetlenül elalszik, szorítsa össze a fogát és akaraterejének utolsó megfeszítésével ennyit mondjon:

— Az semmi! Velem egyszer az történt...

És félbeszakítva az előadót, gyújtson rá a hallgató a saját kedvenc történetére.

Egyszerre minden megoldódik: Olyan ember még nem akadt, aki a saját előadása közben elaludt volna.

Stella Adorján

Hazaszállítjuk, felszereljük

VII. Lenin körút 41. sz.
V. Kossuth Lajos u. 6. sz.
KERAVILL
boltokban vásárolt
csillárokat
hivatalos áron.

Kulturfront

A moszkvai út után

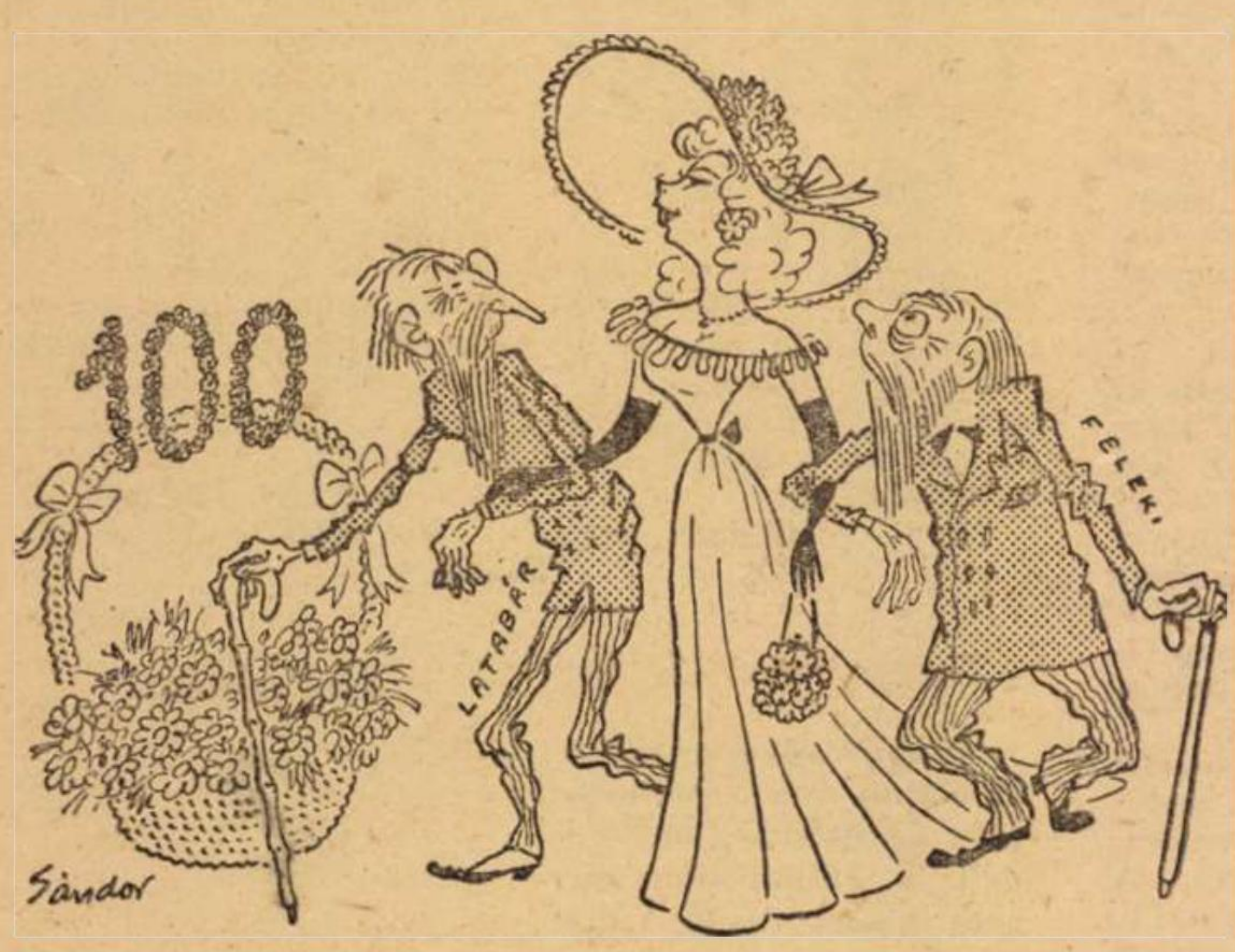

Honthy Hannát 50 éves színészi jubileumán Latabár Kálmán és Feleki Kamill vezette színpadra. Megfogadták, hogy így lesz a 100 éves ünnepségen is.

Vagy . . . vagy

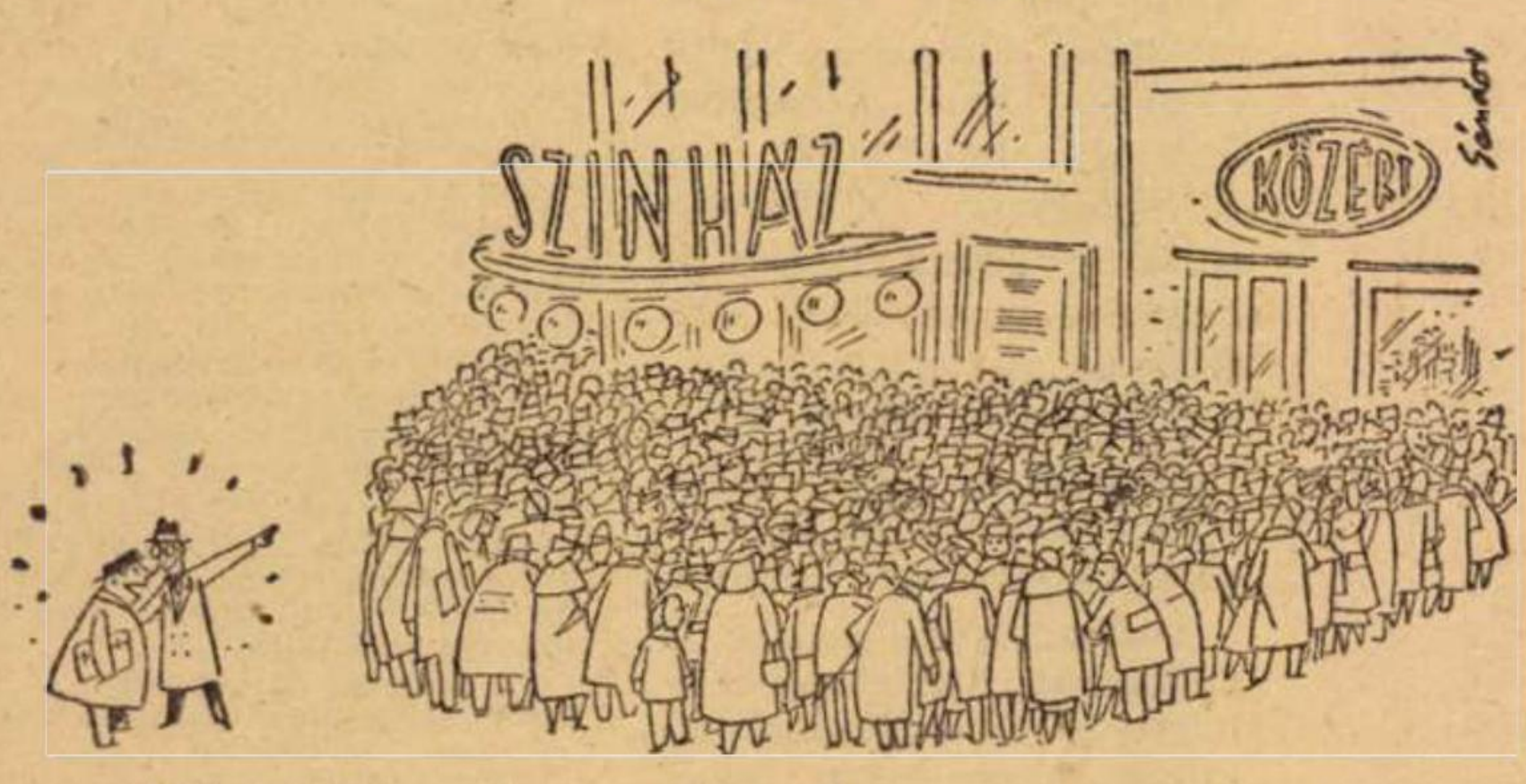

— Mit gondolsz, mi ez a tömeg?
— Nem tudom. Vagy citromot osztanak, vagy szavalóest van . . .

Köszönés

A Váci utca sarkán találkoztam Frötsch Károllyal, az Ódon Színház igazgatójával, akit tisztelői a „Dugovics Státusz" becenévvel látták el. Mélyen megemeltem a kalapomat és tiszteletteljes „szervusz"-szal köszöntöttem. Ezt ő túlzott nyájassággal viszonozta. Igazgatók ilyen nyájasan csak annak a színésznek köszönnek, aki még sohasem volt a színházuk tagja, vagy ha igen, akkor már két éve nem kapott valamirevaló szerepet.

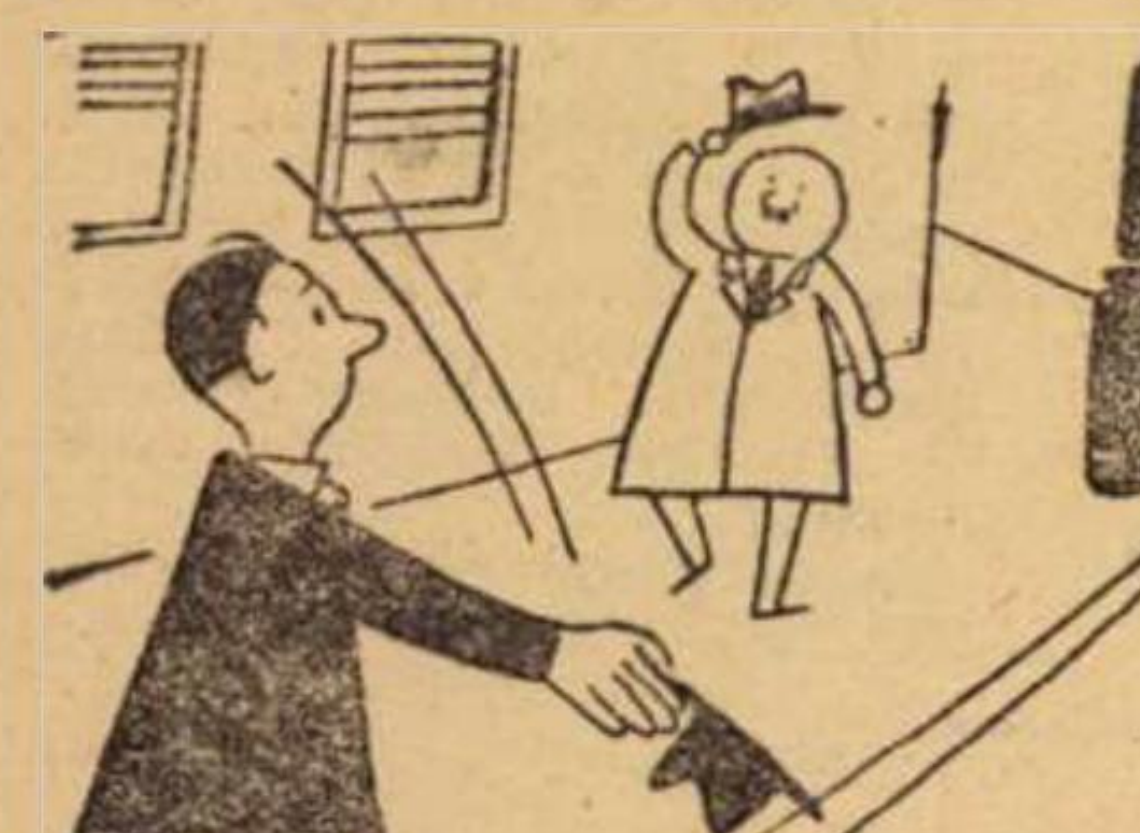

Miután ez a kis udvariassági szertartás lebonyolódott, az utca másik oldaláról hozzám lépdelt Füles Ottó, ifjú színész kollégám, aki évek óta feszülő inakkal várja, hogy a közte és a hírnév közötti távolságot egy merész „kiugrással" áthidalja.

— Nem jól csináltad ezt a köszönést, pajtás! — mondta szigorúan. — Igazgatók az ilyen üdvözlést nem veszik szívesen. Például ez a Frötsch Károly a jegyszedőket is beleszámítva száznegyvenkét ember főnöke. Délelőtt a színházban beosztottainak legalább a felével találkozott, tehát eddig hetvenegyszer kellett visszaköszönnie. Most délután négy óra van. A próbák befejeződtek, az esti előadás még nem kezdődött meg. Ezek szerint jó néhány sétálgató színésszel találkozhatott. Frötsch Károly kissé kopaszodó ember, és ebben a zimankós időben eddig legalább hatszor emelte meg kalapját. Ezzel hatszor tette ki koponyáját az időjárás viszontagságainak. Most bizonyára a Rádió épületébe siet, ahol újra számtalanszor kell visszaköszönnie. Mivel tehát a sok köszöngetés fárasztja és ingerültté teszi, ingerültsége ellenszenv alakjában fog az előre köszönőkre lecsapódni. Erre pedig neked semmi szükséged nincs, pajtikám. Köszönésedet az igazgató nem is igényli, mert ő csak azt tartja számon, hogy saját felettesei hogyan köszönnek neki. Tehát a legokosabb, ha nyugodtan, de minden sértő él nélkül, mintegy gondolataidba mélyedve elmégy mellette. Így a legrosszabb esetben jóindulatú közönyét nyered el. Szerencsés esetben azonban elmélyedt magatartásod egy intenzív lelki életet élő művész benyomását kelti benne. Ez művészi kíváncsiságát veled kapcsolatban arra fogja ingerelni, hogy jó szerepeket osszon rád. Ellenben gondosan ügyelj arra, hogy a filmgyári kisebb asszisztenseknek, színház- vagy filmirodai alkalmazottaknak, művészi rangban alattad álló színészeknek, segédszínészeknek és statisztáknak mindig udvariasan és előre köszönj. Ezek meghatódnak kedvességedtől, értékelik figyelmedet, és fölötteseid előtt, mint aranyos, szerény és tehetséges művészt fognak emlegetni. Ez neked csak hasznodra lehet.

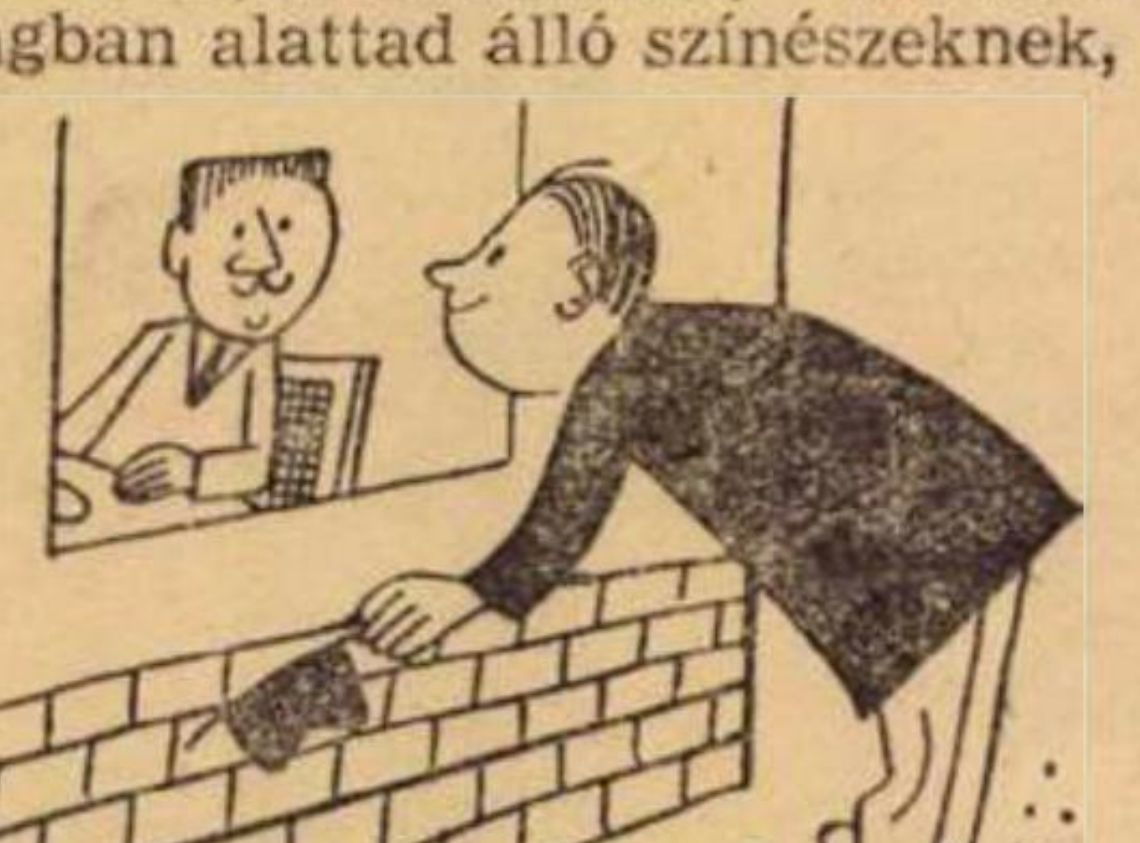

Mikor Füles Ottó idáig ért fejtegetéseiben, váratlanul szembejött velünk Irígy Sándor, a Pici Színház igazgatója. Füles Ottó mélyen megemelte kalapját, és alázatosan köszönt az igazgatónak. Megütődve néztem rá.

— Miért köszöntél? — kérdeztem.

— Nézd — mondta zavartan Füles — az elméletem biztosan jó és föltétlenül be is válna. De nincs merszem kipróbálni.

Rozsos István

Beszélgetés a mozi előtt

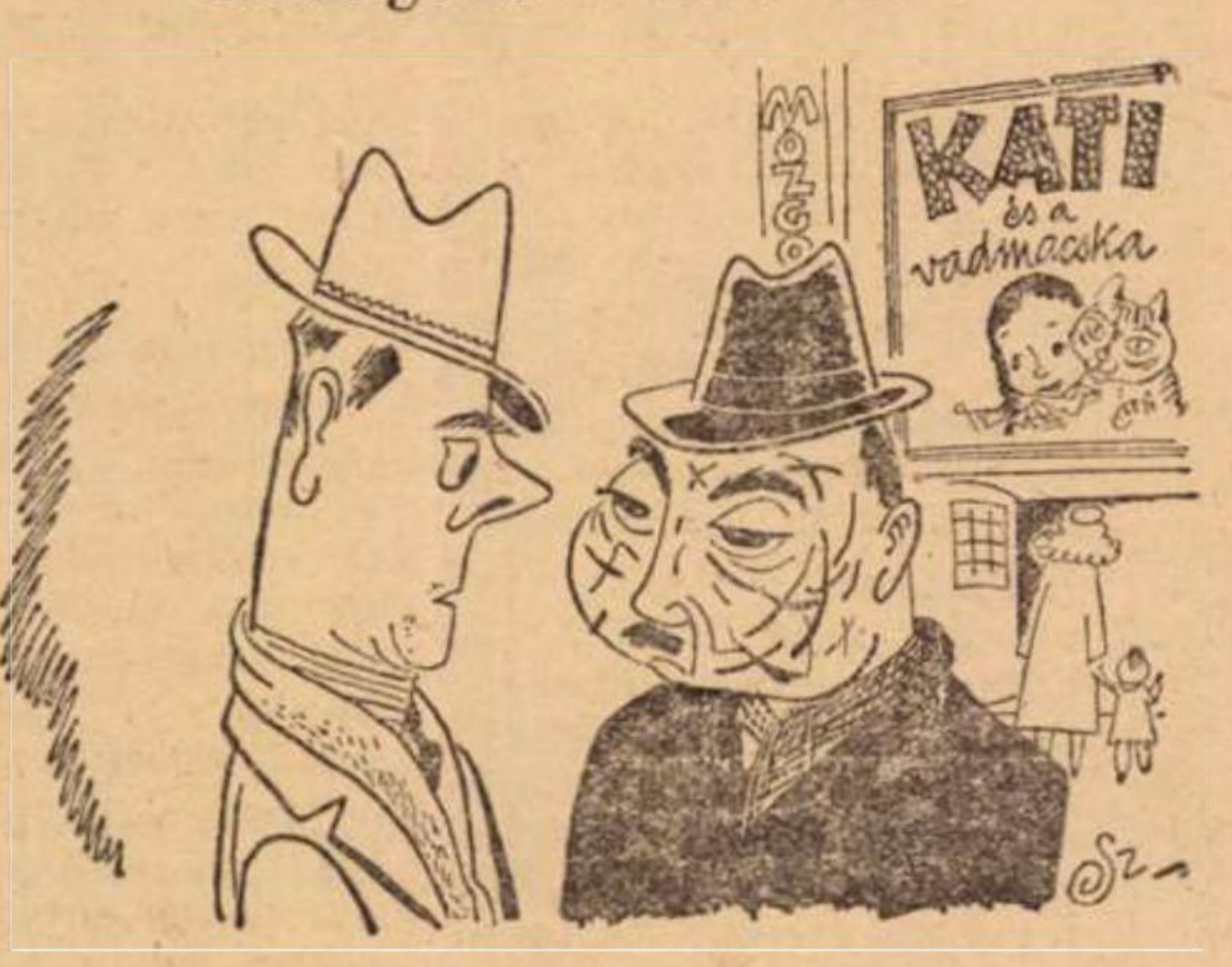

— A Kati karmolt össze?
— Naná, a vadmacska . . .

Akiknek szívesen tapsolunk

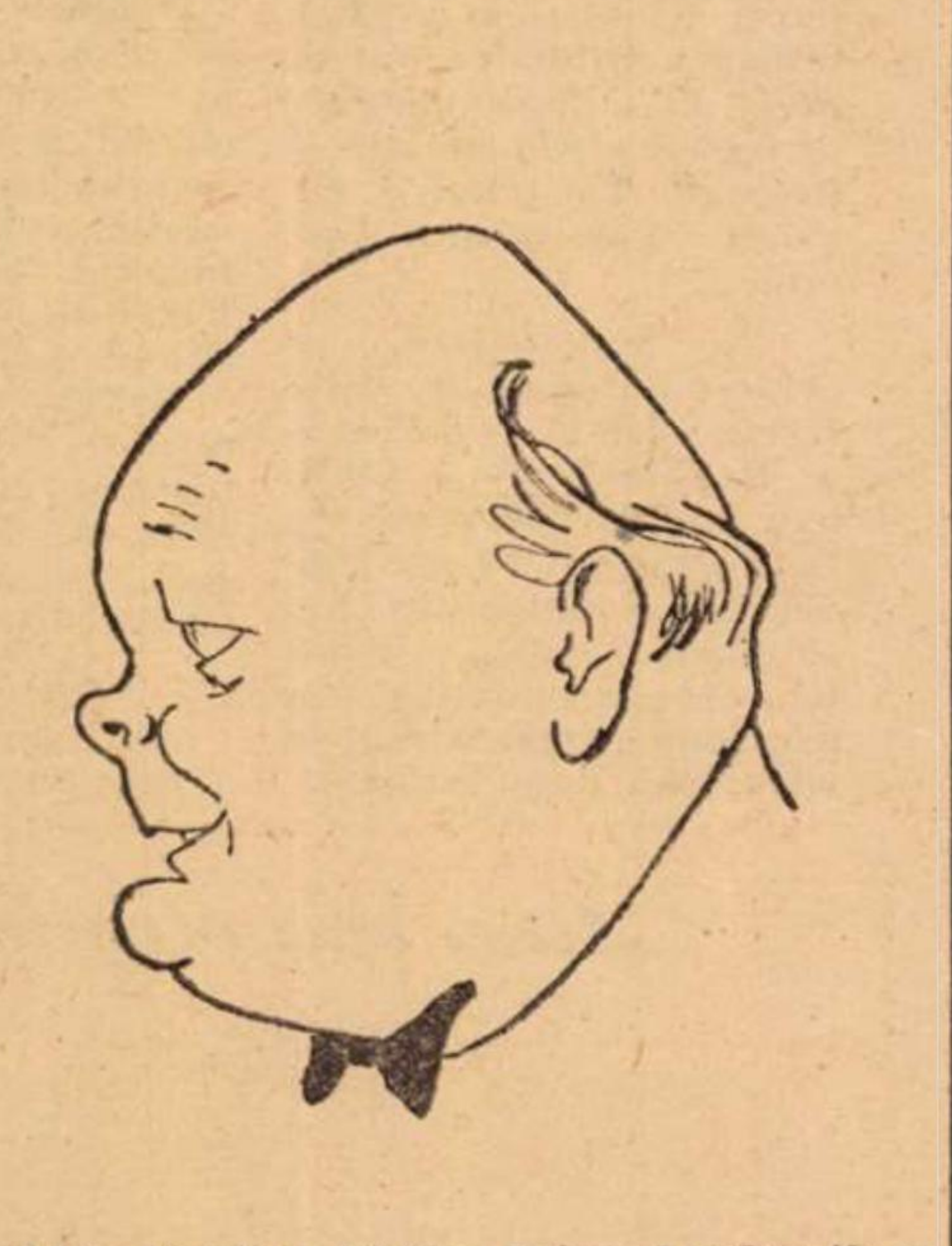

Kazal Lászlónak, a Vidám Színpad műsorában.
(Edma rajza)

Filmsiker

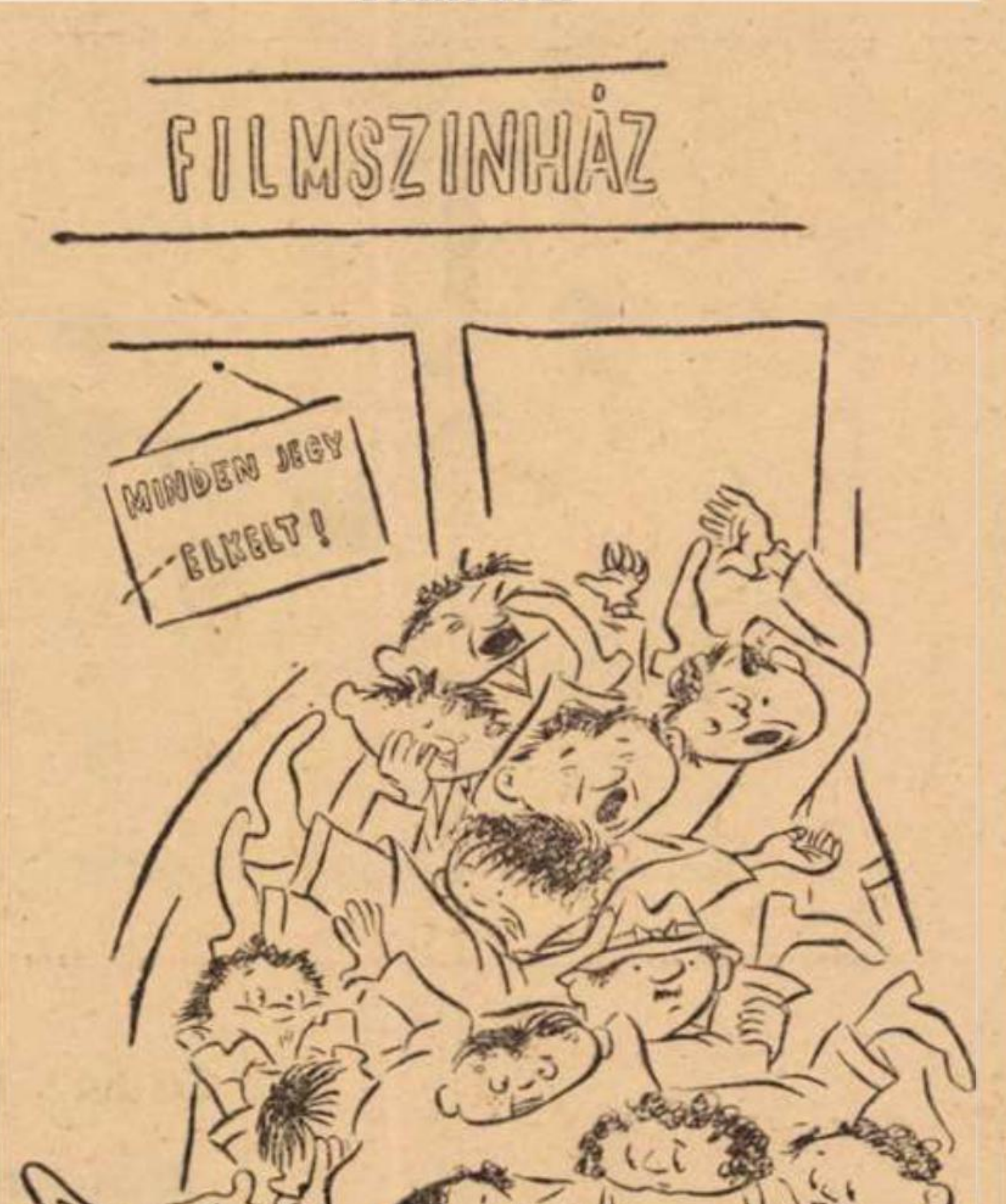

— Most már csak azt szeretném tudni, hogy kinek is volt az az eladó mozijegye!

Ért a kettős könyvvitelhez

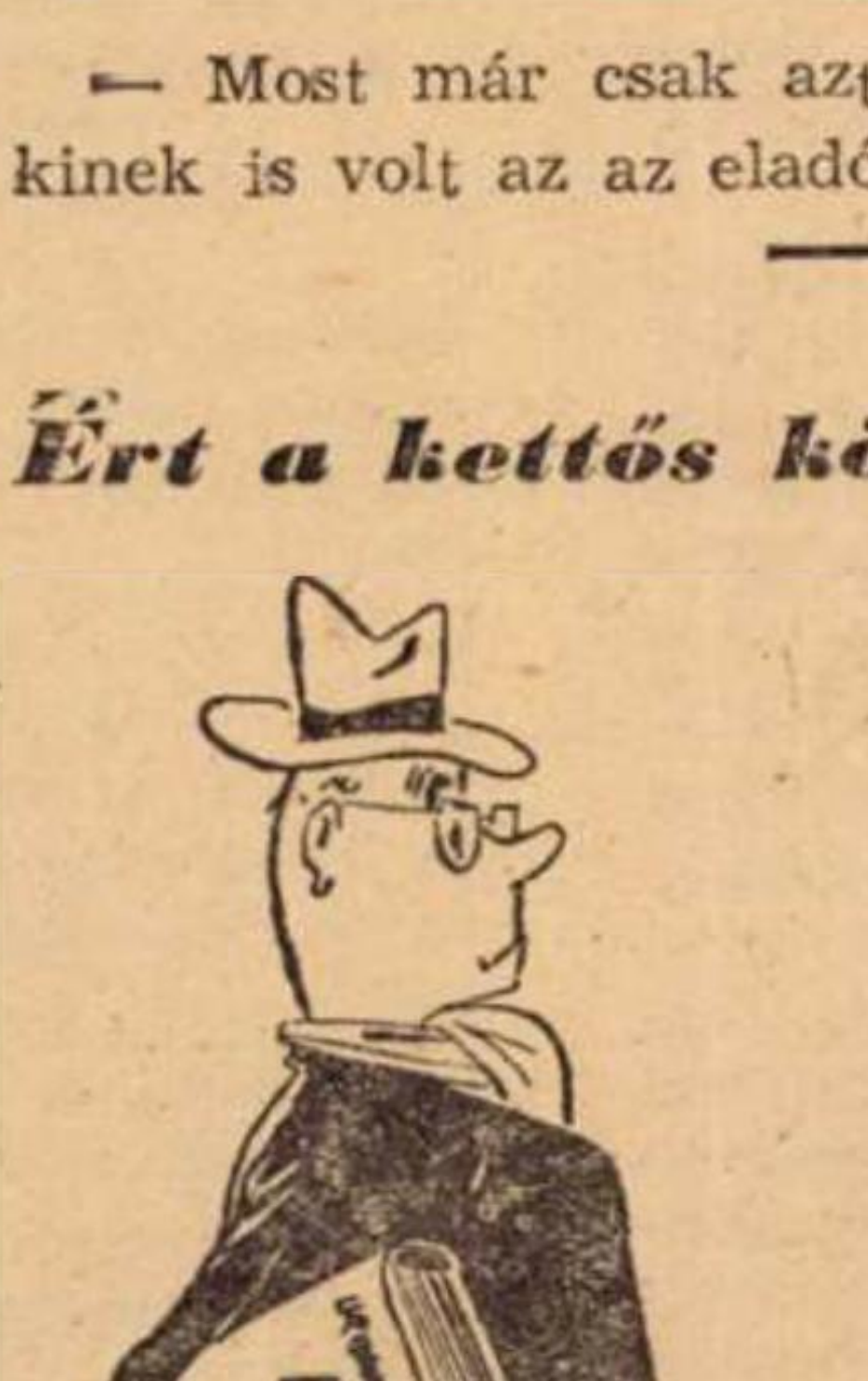

Így visz egy mai regényt . . .

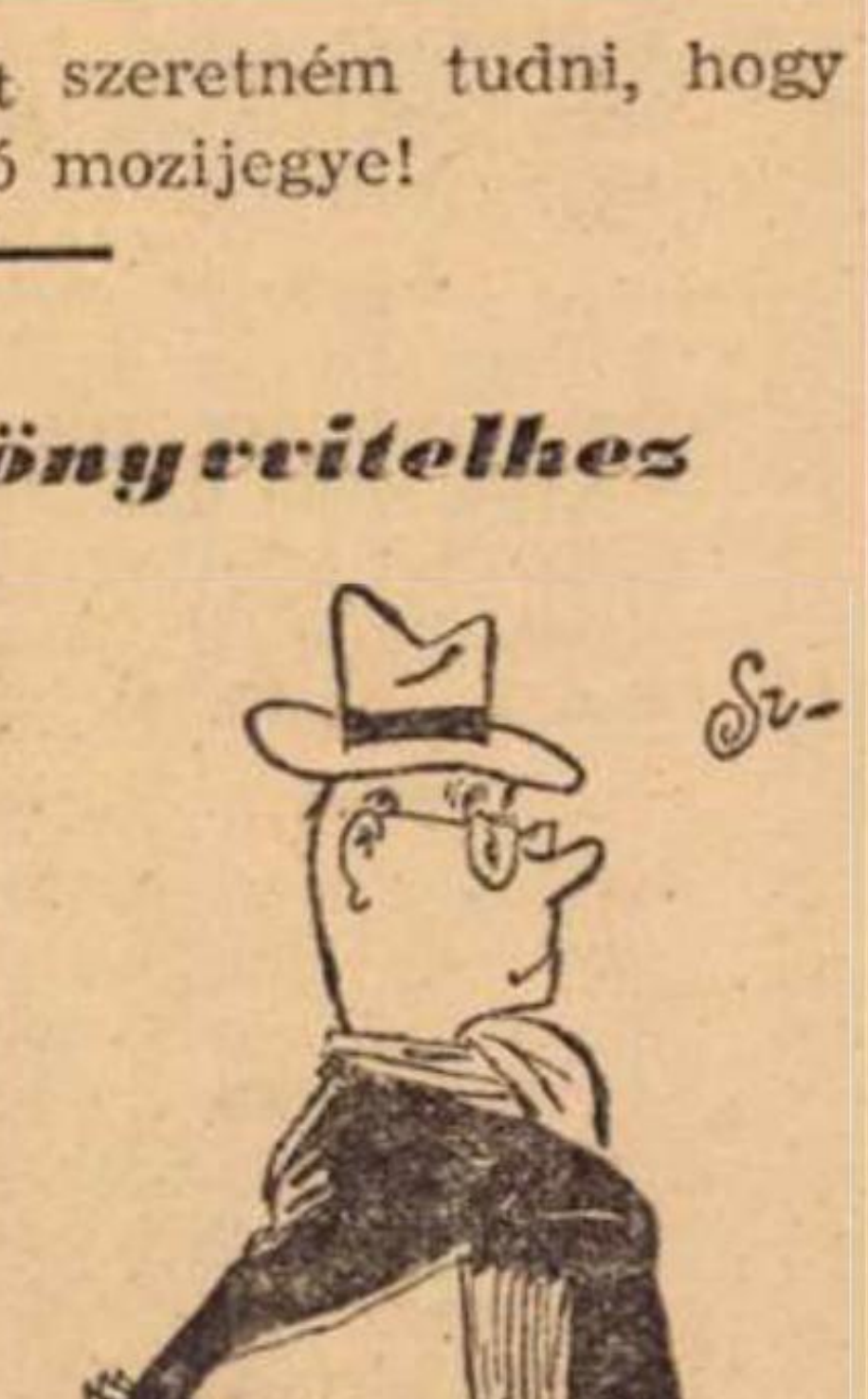

. . . És így viszi a ponyvaregényt.

Logikus következtetés

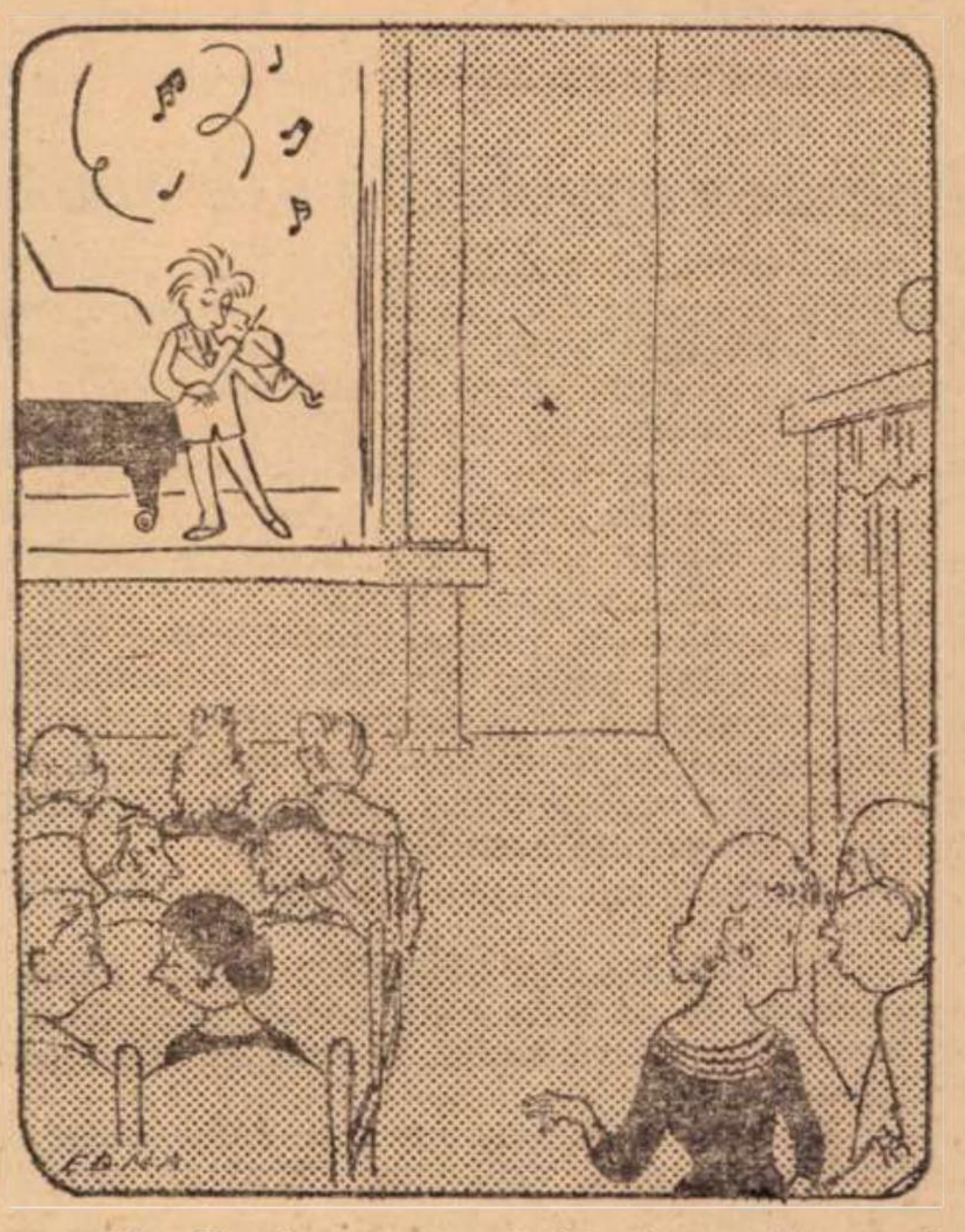

— Ha Beethoven az első szám, akkor még csak hangol, ha Honnegger, akkor már játszik . . .

Szovjet költők epigrammái

Emil Krotkij:

Nagy koponya?

A tisztelői mind esküdni készek:
— A mester feje: raktára az észnek! . . .
A kívülállók sunyin mondják: — Nagy kár,
Úgy látszik, mindig csukva van e raktár! . . .

Hiánycikk

„Nincs szó: lefestenem" . . .
„Nincs szó: elmondanom" . . .
(Gyakran olvasni ezt
Könyv- s újságoldalon.)

Az önkritika szép.
De még szebb volna, ha
Nem írna művet az,
Kinek nincs rá szava!

Irodalmi mérce

Önmagával telt, mint széllel a vitorla.
Ha egy strófát írt, már égnek áll az orra.
Magát azonnyomban „mérvadónak" sejti.
Azt hiszi, hogy méter — bár legfeljebb . . . centi!

Borisz Tyimofejev:

Az ő módszere

Könnyen gyarapítja saját műveit,
Mert a másokéból jó bőven merít,
Amit másol, menten saját műve lett,
Hiszen nem tett hozzá — idézőjelet!

(Fordította: K. Tóth Lenke)

Hess!

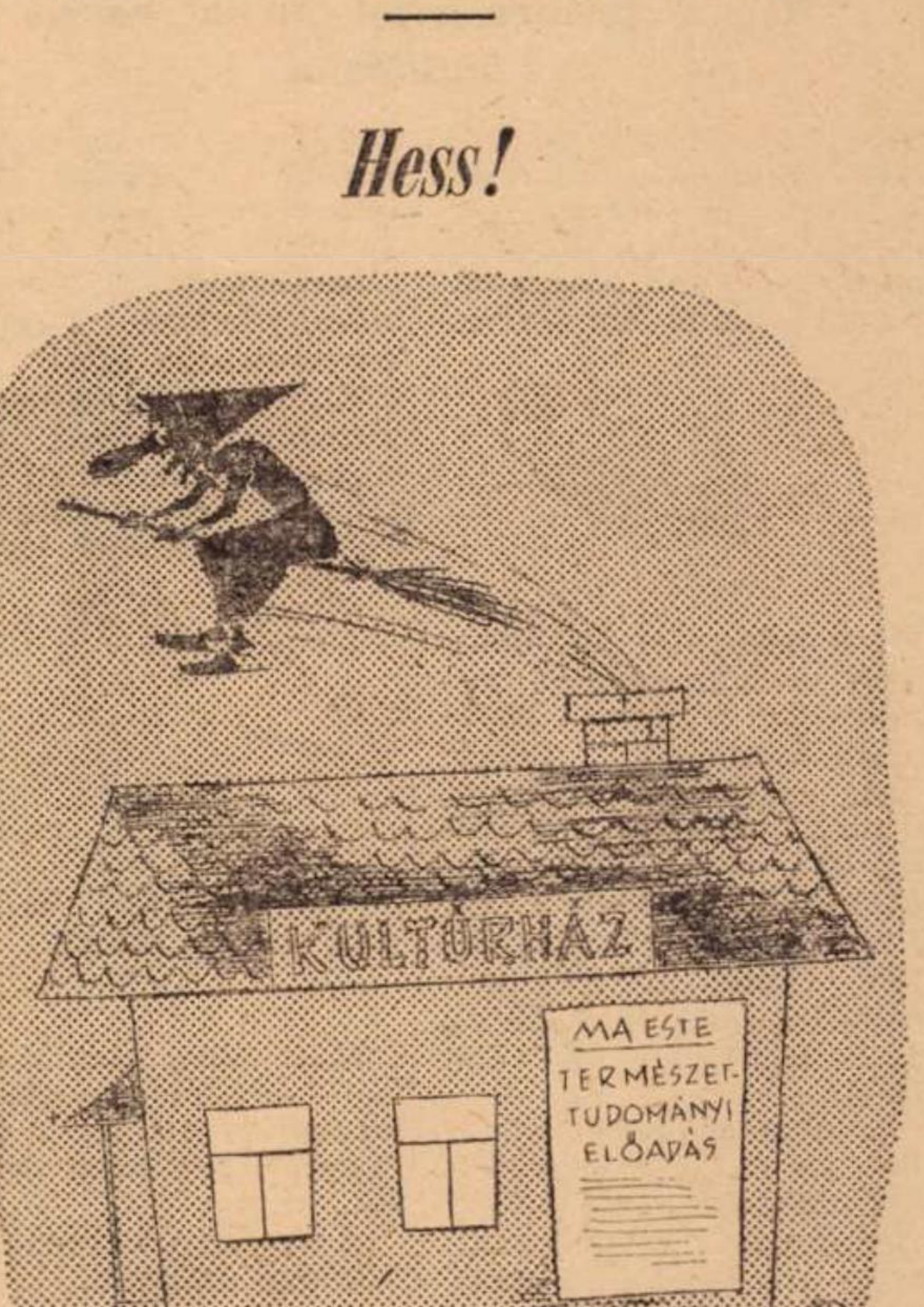

Le a bürokráciával!

Egészen egyoldalú szerződés...

Fogorvosom sok munkájára hivatkozva kijelentette, hogy csak abban az esetben hajlandó fogaimat kezelni, ha arra szerződést kötök vele. Rögtön kezembe is nyomta az előre elkészített szerződés szövegét.

1. A megrendelő jelen szerződés erejénél fogva kötelezettséget vállal, hogy az 1956-os évben megrendeli, a szolgáltató pedig elvégzi a megrendelő használatában álló 32 fognak javítását a mellékelt levélben foglalt beütemezési sorrend szerint.

2. A megrendelő kötelezettséget vállal arra, hogy a jelen szerződés szerint 32 fogát a beütemezési sorrendben megszabott időpontokban minden további külön értesítés, vagy felszólítás bevárása, valamint a fogak állapotára való tekintet nélkül javítás végett beszállítja a szolgáltató rendelőjébe.

Itt megütközve néztem az orvosra, mire az így szólt:

— Mit csudálkozik? Szerződést kötök minden pácienssemmel, és ez után csak annak javítom a fogát, aki szerződött velem, annak is csak az előjegyzés időpontjában.

— De honnan tudjam egy évre előre, hogy például a bal alsó zápfogam, mikor fog fájni? Mi történik akkor, ha a beütemezett időpontban nem fáj a bal alsó zápfogam?

— Azt majd én döntöm el, — mondta szárazon. — De ha mégsem akarja, hogy megjavítsam, vagy kihúzzam valamelyik zápfogát, akkor van még egy lehetőség. Kifizeti a meghiusulási kötbért és én eltekintek a javítástól... Írja alá...

— Nem írom, — mondtam dacosan.

Ebben a pillanatban felébredtem...

★

A 3-as Autójavító Vállalat egyoldalú szerződése azonban nem álom. Ilyen megállapodást köt megrendelőivel:

A gépkocsielőadóknak egy évre előre kell meghatározniok, hogy a vállalat melyik kocsiját, mikor küldik nagyjavításra. Ez még nem volna baj, de köti őket az az egyoldalú szerződés, amely szerint a megrendelő akkor is köteles a kocsit határidőre beküldeni a javítóba, ha annak történetesen semmi baja sincs. A szerződés szerint azt az Autójavító megbízottja dönti el, hogy a kocsi javításra szorul-e vagy sem. A szétbontásnál a megrendelő nem lehet jelen. Bizalommal kell lenni egy állami vállalat iránt —, mondják, pedig ez az intézkedés sok vitára ad okot.

A három sűrűn gépelt oldal terjedelmű szerződés szövegében a megrendelőt kilencszer kötelezi erre-arra a szerződés. A szolgáltatót mindössze csak háromszor. A megrendelőnek csak kívánságai lehetnek...

Tévedés ne essék, nem arról van szó, hogy a 3-as számú Autójavító szerződés nélkül dolgozzék. Az sem vitás, hogy a szerződés biztosítja az Autójavító tervszerű munkáját. De vajon csak a 3-as Autójavító tervteljesítése fontos? A vállalatok gépkocsielőadói nyugodt lélekkel jelölhetik ki egy évre előre a nagyjavításba küldendő gépkocsikat? Kinek a zsebét apasztják a meghiúsulási kötbérek? Ki fizeti meg annak a gépkocsinak a nagyjavítási költségét, amelynél történetesen semmi szükség nem volt a javításra? Nem lenne ésszerűbb, ha a karosszéria-javításra mondjuk féléves, egyéb fődarabjavításokra negyedéves szerződést kötnének?

Helyes lenne, ha az illetékesek megvizsgálnák mindezeket a kérdéseket, s az autójavításra kötendő szerződéseket úgy kötnék meg, hogy az valóban népgazdaságunk érdekeit szolgálja.

Budai Tibor

Nem a csavarmenettel van baj, hanem az árusítással

A Trefort utcai rendelőintézet nemrégiben villanykörtéket vásárolt. A 60 wattos villanykörtéket az eladó annak rendje és módja szerint kipróbálta.

Ez a próba úgy történik, hogy a villanykörtét benyomják a falon lévő próba-foglalatba. Tehát nem csavarják be, mert a próba csak egy pillanatig tart. Ha a körte ég, átadják a vevőnek. Így jutott a rendelőintézet is több tucat „jó“ villanykörtéhez, melyek A 76 T. 12-es jelzéssel voltak ellátva.

Amikor a Trefort utcában be akarták csavarni a foglalatokba a körtéket, csodálkozva tapasztalták, hogy a körtének semmi kedve sincs a foglalathoz simulni. Próbálták kétszer, háromszor, négyszer: nem ment.

Megállapították, hogy a villanykörtének fordított csavarmenete van.

Kitűnt, hogy egyes intézmények fordított csavarmenetű foglalatot és villanykörtét rendelnek, hogy lehetetlenné tegyék

a villanyégők máshol való felhasználását.

★

Nagy hiba, hogy a külön rendelésre készült villanykörtéket a rendes csavarmenetűek közé keverik.

A Trefort utcai rendelőintézet dolgozói.

Egy újítás – két év bürokrácia

Azt mondják, hogy a türelem rózsát terem. Nos, akkor körülöttem már egész rózsaligetnek kellene virágoznia. Ezzel szemben csak a bürokrácia bojtorjánjait látom, amelyeket szorgalmasan öntözgetnek az illetékesek.

Ujításomról van szó, amelyet 1954. január 8-án adtam be a hejőcsabai Cement- és Mészművekhez a 700 lóerős motorok hajtóműveinek üzemi védelme tárgyában. Az újítási ötletet a nagyértékű hajtóművek gyakori üzemzavara adta. A HCM az újítás beadását 574. szám alatt elismerte. Elkészítettem a szerelési tervet, melynek helyességét, valamint a szerzői jogot a tervezőintézet igazolta. Ezután az ügyet jelentettem az Építésügyi Minisztériumnak, majd 1954. novemberében az ügyről tájékoztattam az Országos Találmányi Hivatalt. Választ nem kaptam...

1955 januáriában az „évforduló“ napján újból levelet írtam az ÉM-nek, a HCM-nek és az OTH-nak. Erre megtört a jég. De hogyan? A Cementművek így nyilatkozott: „Közöljük Önnel, hogy javaslata ezidáig elbírálva még nem volt. Azonban ez nem jelenti azt, hogy javaslatával egyáltalán nem foglalkozunk.“ Nem állítom, hogy ez a levél megnyugtatott...

Ismét eltelt két hónap...

1955 márciusában a Cementművek közölte, hogy a javaslatot jónak találja, de elutasította — a szerzői jog elévülése miatt. (A szerzői jog a Cementművek „intézkedése“ miatt évült el.)

1955 márciusában az OTH rosszalását fejezte ki a Cementművek döntése felett. Július 3-án az ÉM az újítást elfogadta és utasította a Cementműveket a kísérlet elvégzésére kéthónapos határidővel. Azóta már négy hónap elmúlt, de a Cementművek néma maradt.

Október 21-én levelet küldtem az ÉM-nek, melyhez csatoltam a Cementművek jegyzőkönyvét. A jegyzőkönyv szerint a Cementművek a kísérleti munkát leállította, mert közbeeső intézkedést kell tennie. Azóta is teszi!

Szeretném tudni most már, — két évi várakozás után, — meddig kell még várnom, hogy az újításomat elbírálják és a jogos újítási díjat megkapjam!

SZELES LAJOS
okl. gépészmérnök,
Bp., XI., Bánát u. 24.

Nincs más megoldás!

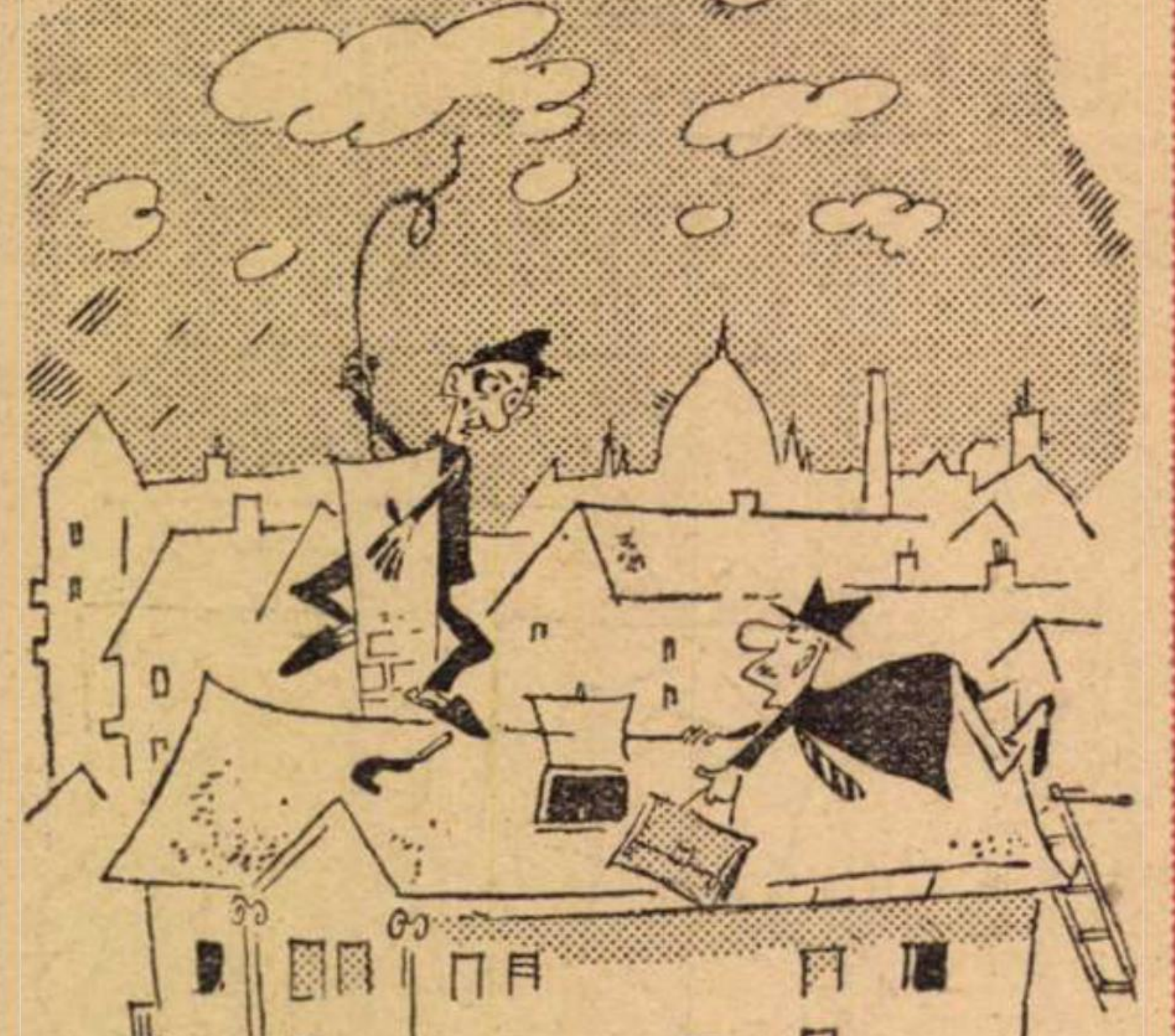

— Mit bámul, barátom? Elvesztettem a kapucdulámat...

Olvasóink tudni szeretnék...

. . . hogy a Szár-Alsó vasútállomás pénztárosa miért tartja vissza a tavalyi vasúti igazolványokból a fényképeket és miért nem adja vissza a tulajdonosoknak. Talán fényképkiállítást akar belőlük rendezni?

. . . hogy az Ofehértói Villanyszerelő KTSZ miért szedte be Apagy községben több mint húsz lakás után a villanyszerelési díjat, ha még azóta sem tudta a munkát elvégezni?

. . . hogy a bokonyai tanács a régi postakézbesítő nyugdíjazása után most miért nem alkalmaz új kézbesítőt? Talán azt várja, hogy a falu lakosai, akik már régóta nem kapják meg leveleiket, postagalambok útján fognak érintkezni a külvilággal?

Ludas Matyi elintézte...

„A Ganz-gyáriak hullámvasútja“ címmel megjelent panaszunk elintéződött. A Fővárosi Villamosvasút a síneket rendbehozatta.

A Ganz-gyári dolgozók nevében
Simkó István

★

Öregségi nyugdíjam ügye közbenjárásodra kedvező megoldást nyert. Köszönöm, Ludas!

Németh Franciska
Eger

★

Olvastuk a Ludas Matyiban, hogy egyik olvasójuk ötliteres háztartási vízmelegítőt keresett, de sehol sem talált. Üzemünk most megkezdte a vízmelegítők gyártását és az első sorozatot a negyedik negyedévben leszállítja.

Lámpagyár

A porolók rossz helyen vannak

Aki a felszabadulás után nem járt Angyalföldön, el sem tudja képzelni, mennyire megváltozott ennek a városrésznek a képe. A Béke utca bal oldalán új házsor épült, szép higiénikus lakásokkal.

Többször elsétálok erre és gyönyörködve nézem ezeket a kis „felhőkarcolókat“. Csak egy dolog ellen van kifogásom: miért építették a szőnyegporolókat pár méternyi távolságra a gyermekjátszóterektől?

Nem gondoltak arra, hogy miközben a kisgyermekek vígan játszanak a homokban, a por éppen rájuk száll?

Célszerűbb módon is elhelyezhették volna a poroló-állványokat. A Lehel út elején álló élmunkás-házaknál például a porolót igen helyesen a házak falára erősítették — távol a játszótértől.

Szeretném, ha az illetékesek helyszíni szemlét tartanának és eltávolítanák a játszótér mellől a porolókat.

Vezényi Tihamér
Bp., XIII., Futár u. 32.

Furcsa rayonírozás

Termelőszövetkezetünk az elmúlt évben juhhodályok készítéséhez megrendelt a Hajdú-Bihar megyei Nádkitermelő Vállalattól ezer négyzetméter nádpadlót. A fenti vállalat rendelésünket elfogadta azzal, hogy 1956. január végén leszállítják. Mi vártuk a nádpadlókat, helyette azonban egy levél érkezett, amelyben közlik velünk, hogy időközben felettes hatóságuk (a Könnyűipari Minisztérium) a nádgazdasági vállalatokat rayonokba osztotta be. A rayonozás szerint Szolnok megye, illetve Karcag a Keszthelyen lévő Balatoni Nádgazdasági Vállalathoz tartozik.

Tudomásunk szerint a debreceni vállalatnak nádtelepe a Karcaghoz tizenkilenc kilométerre fekvő Nádudvaron van. Mi furcsának találjuk a rayonírozásnak ezt a módját, és főképpen azt, hogy a tőlünk 360 kilométerre lévő Keszthelyre utasítanak igénylésünkkel. Nekünk a nádra sürgős szükségünk van, mert a juhhodályok építése félbemaradt, nem beszélve arról, hogy a költségeket is szeretnénk csökkenteni. De a Hajdú-Bihar megyei Nádkitermelő ajánlott levele szerint a nádrayonírozási intézkedés ezt meggátolja.

Érthetetlennek tartjuk azt az intézkedést, hogy Karcag a balatoni és nem a debreceni rayonhoz tartozzék!

Rónyai Kálmán,
a Szabadság Tsz elnöke,
Karcag.

Hol a ruha?

Azzal kezdem, hogy mint MÁV-dolgozó, az év elején fel akartam venni a ruhajárandóságomat, de megdöbbenve értesültem, hogy nem kaphatom meg, mert valaki felvette helyettem.

Első bosszúságom után kérvényt írtam a MÁV Anyagellátóhoz — és vártam. De hiába, mert két hónap múlva a ruha-ügyek intézését a MÁV-könyvelőség vette át. Itt újabb kérvényt írattak velem. Azóta többszöri sürgetésemre is csak annyi történt, hogy még egy jegyzőkönyvet kellett felvenni a munkahelyemen.

Két dolgot szeretnék tudni. Az egyik: ki vette fel a ruhát helyettem és mikor fogom én ezt megkapni? A másik: hány kérvényt kell még addig megírnom, mert ha sok szükséges, akkor sokszorosíttatom.

Hanvai Mártonné,
MÁV Gépesített Adatfeldolg. Főnökség

Királyerdei sízők tapasztalata

A csepeli Királyerdőben csak egy közlekedési lehetőség van, az 52-es autóbusz. Csak ezzel lehet megközelíteni a csepeli gyorsvasutat. Mi, királyerdei sízők azt panaszoljuk, hogy az 52-es buszra nem lehet síléccel felszállni. Állítólag központi utasítás van arra, hogy csak a 22-es autóbusz vonalán lehet síléccel utazni. Ezt az intézkedést megértjük, de azt nem tudjuk megérteni, hogyan jussunk el síléccel a 22-es autóbuszig?

Lacza Antal és két társa
Bp., XXI., Harmatos út 8.

Szavatossági idő: 40 nap

Ankéttal kezdődött... Az ország gyapjúvállalatainak vezetői értekezletet tartottak a Magyar Posztógyár kultúrtermében. A hosszúra nyúlt ankét után ízletes ebéd következett. A kitűnő ebédhez mindenki egy kis üveg Kőbányai Extra Malátasört kapott. A söröstüveg címkéjéről megtudtuk, hogy a szavatossági idő 40 nap. De azt is megtudtuk, hogy ez a 40 napos határidő már bőségesen lejárt, mert a keltezési bélyegző 1955. október 22-ét mutatott. Most már csak az a kérdés, hogy 40 nap-e a 90 nap? Még szerencsénk, hogy az üvegben lévő sör fittyet hányt a felírásra és úgy hagyta inni magát, mintha csak négynapos lett volna. De ha ez így van — mint ahogy így is volt —, minek nyomtatnak rá erre a szegény üvegre olyan határidőt, aminek a betartása nem kötelező?

FARKAS JÓZSEF
DISZ-titkár, Pomáz

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11. Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220.
Terjeszti: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.